

МИХАЈЛО Т. МАКИЋ
ТАЈНА ШИФРА „С/1999/648“ У РЕЗОЛУЦИЈИ 1244 СБ УН
-ПОДМЕТАЊЕ И ПОСЛЕДИЦЕ њЕНЕ ПРИМЕНЕ -

Виблиотека
МОСТОБРАН

Књига
VIII

Уредник
Зоран Ђорђевић

Михајло Т. Макић

ТАЈНА ШИФРА „С/1999/648“

У РЕЗОЛУЦИЈИ 1244 СБ УН

•ПОДМЕТАЊЕ И ПОСЛЕДИЦЕ ЊЕНЕ ПРИМЕНЕ-

ЛЕСТВЕ

Косовска Митровица

2022/7530

633 од Косова

ПРЕДГОВОР

«СВЕ ЈЕ КОЛО»»

«Полазећи и од тога да је Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије» Устав Републике Србије
(«Службени гласник РС» бр. 98/2006)

Књига Михајла Т. Макића «Тајна шифра „С/1999/648 у Резолуцији 1244 СБ УН -подметање и последице њене примене» представља суптилну студију. Макић је са изоштреним осећајем за судско извођење доказа и оцену доказа изложио материју једног од најсложенијих питања XX и XXI века у светлу докумената Уједињених Нација.

Са тим префињеним осећајем професионалног судије у судовима опште јурисдикције и председника суда Макић је изложио као доказе и изјаве лица са највиших функција Западног света где се они не појављују као сведоци историје него као саучесници у (зло)делу усмереном на уништење српског народа и југословенске државе.

Оно што је врло значајно код излагања Михајла Макића је чињеница да се он не клони сопственог суда и сопствених осуда о томе али као аргументацију своје осуде користи (злочиначке) ставове и констатације Западних субјеката, медија и политичара.

Тако је Макић у наслов једног поглавља изнео (злочиначки) став «Србија мора умрети!» Значајно је да је Макић тај израз приказао као перманентан поклич Запада 1914. године, после режираног из Пеште и других центара Запада атентата на неугодног им престоноследника, и 1941. године после 27-мо мартовских демонстрација против Пакта са Тројним силама осовине, када је Хитлер наредио да се Београд и Србија сурово казне а Србија заиста нестала у окупационе зоне и 1991. године када су почеле агресивне санкције, не против Милошевића, него против «система који одбацује либерални концепт Запада», како суптилно наводи Макић.

Поклич «Србија мора умрети» је «sine qua non» Запада (conditio sine qua non то/услов без чега Запад не може постојати, то јест стално **освајање** и стално **разарање**) и то од кад постоји **матрица војне олигархије Римске империје** која је темељни узор Запада. Још тада је римски сенатор

Марко Порције Катон Старији, звани Цензор, клицао «Картагину треба разорити» (Ceterum censeo Carthaginem esse delendam) управо «фасциниран богатством»¹⁾ овог Веничанског/Феничанског града на северу Африке. Макић је у том смислу оптимиста јер сматра да је Србија неуништива али истиче овај поклич да би се Срби мобилисали. Сматрам да је у томе у праву јер се морају мобилисати не само Срби него се и Словени морају мобилисати и схватити оно што Гај Јулије Цезар описује у «Записима о Галском рату» када наводи стратегију «Divide et impera/Завади па владај», када је успевао да придобије једно Галско (од појма КолоАз) племе да би покорио друго а онда се, како он наводи, враћао да још темељније покоље и уништи бившег савезника. Такву исту одмазду НАТО сада спрема Русији, чији су либерали (које руски народ и сада поспрдно зове: либерасти) из Министарства иностраних послова (Козирјев) и Владе (Черномирдин), гласали за све санкције и резолуције у Савету безбедности против Југославије изузев за бомбардовање Југославије, у чему је заокрет авиона Примакова (рођака Мадлен Кербел Олбрајт) био више алиби него било каква помоћ бившим партијским једномишљеницима. Иако Картагину у словенском свету нико не схвата као Веничанску/Феничанску луку, која је имала форму божанског «А/Аз» дакле словенског праПочетка, овај Западни поклич, на који Макић, указује мора бити освешћујући али обједињујући за све Словене, за општи спас и отпор Римским поробљивачима.

Макић је дуго и истрајно писао ову анализу и синтезу Западног злочина против српског народа крајем XX века. Али је он суптилно и визионарски предочио стварање Светске владе као крајњег циља сламања српског духа и отпора Југославије либералном концепту економских и политичких матрица Запада које он тежи да наметне целом свету па и малој Србији/Југославији.

Светска влада Трилатерале и других закулисних центара моћи данас добија конкретан обрис у **Светској здравственој организацији** и има марионетску подршку свих влада у свету. Та Светска влада коју је наговестио и Макић ствара обједињени монопол физичке принуде кроз процес службе терора над здравим разумом и са (све)моћним системом масовног застрашивања од «грипа типа CoVid 19» са све изгледнијим обавезним вакцинасањем неиспитаним (такозваним) вакцинама. Али управо у овом моменту формирања

«Светске владе», убеђујемо се да и данас важи древноСловенска веда/знање «Све је Коло». Једна од најбитнијих констатација коју даје ова величанствена анализа Макића је управо цитат Телбота да је Југославија бомбардована јер је «то био последњи делић Европе који се није подредио **неолибералним програмима које предводе Сједињене Државе**. Према томе, морала је да буде елиминисана.»

Али управо то устоличење «Светске владе» када се и «страх од Бога» замењује «страхом од вируса», којег нико није снимио, Запад не да избегава **«контролу и забрану државне помоћи»**, већ напосто **гази ову највећу вредност** «неолибералног програма које предводе Сједињене Америчке Државе». Пандемија је измишљена да би САД вратиле производњу из Кине, где су је пренели од 1980. године како би тамо спречили развој комунизма те су створили планско-тржишни модел десетоструко успешнији од либералног. Са истим циљем морају дареше «штампарски проблем» Федералних резерви које као приватни банкарски «штанцују» доларе без икаквог покрића а државни дуг САД је нарастао до неслућених размера. Тако сада САД задужују преко Међународног монетарног фонда марионетске владе некада суверених земаља како би на њих превалили обавезу «државне помоћи» која је **сушта супротност неолибералног програма САД**, због којег су бомбардовали Југославију.

Тако се теза Макића о Светској влади и «неолибералног програма које предводе Сједињене Америчке Државе» као разлогима бомбардовања Југославије добија потврду али са потпуним гажењем тог неолиберализма и забране државне помоћи, као његове највеће вредности - управо од самих САД. Поставља се питање да ли сада из истих разлога треба бомбардовати САД и ко би то морао учинити, ако би се руководио истом логиком «са највишег места» како је то износио Талбот по избору Макића у доказивању злочиначког деловања Запада?

Макић истиче да су САД војна олигархија која је непрестано ратује од самог свог оснивања. Но и ту Макић не износи свој суд већ цитира светске ауторе:

❖ Емил Влајки, у својој књизи «Амерички терор - о нацији која није престајала ратовати од почетка свог постојања»: «За Америку се поуздано може рећи, даје њена историја у ствари историја ратовања». «Рат је начин егзистенције Сједињених Држава. Након свог оснивања, ова земља није престајала ратовати».

❖ У документу под називом «Америка је монструм» Џонсон

Шалмере, из 2005. године, пише да је Америка распоредила у другим државама света око пола милиона својих војника, шпијуна, учитеља, техничара и других радника».

◆◆◆ Ноам Чомски пише: „Мислим да у правном смислу постоје веома чврсте основе да се суди сваком америчком председнику од другог светског рата наовамо. Сви они су лично били тешки ратни злочинци или су посредно учествовали у тешким злочинима“».

Али ми Срби морамо знати да је изворник тог војног концепта САД - Ватикан и његов духовни претходник Римска империја. Ватикан је лукаво издејствовао да се САД (и уз помоћ Француске) ослободе од Велике Британије, која је припадник персоналне цивилизације (где су због острвске природе очувани многи народи Велшани, Ирци, Шкоти, Брити, Енглези), ДОК су САД следбеник територијалне цивилизације попут Рима «Сви становници САД су американци/Сви становници Рима су Римљани». Ватикан је успео да наметне САД све одлике Римске империје са Сенатом и свим другим атрибутима и посебно експанзијом војне моћи. Банкарима са Блиског истока су једва дочекали експанзионизам САД «а'ла Римска империја» да би зелени папир био наметнут као општеприхваћена вредност у целом свету на основу војне премоћи САД у два светска рата. Али и поред тога што су у САД ретки амерички председници католичке вероисповести, ипак су и САД и НАТО инструмент Ватикана као монструм светског једноумља, коме Ватикан и тежи сејући вековима «Drang nach Osten/Продор на Исток» било са тевтонцима, било са Наполеоном било са Хитлером, било сада са НАТО пактом.

Изузетна вредност овог рада Макића су и прилози - декларација и резолуција УН, мировни споразум као више него илустративан доказ тог «Drang nach Osten/Продор на Исток» војним методима и свим осталим облицима «дипломатије уценама и увртањем руку» аутократи којег су створили (и данас стварају) да бих их тако створеног аутократу уцењивали ради неоколонијалне окупације Југославије/Србије, јер је лакше оцрнити и уценити једног него више њих.

У том значењу је од непроцењивог значаја документ који би многи аналитичари и људи који се баве теоријском науком изоставили у прилозима - као што је то случај са писмом Вили Вимера за Савезног Канцелара Ср Немачке Герхарда Шредера од 2. маја 2000. године, на основу конференције коју су, у словачкој престоници Братислави, заједно организовали Министарство иностраних послова САД-а и American Enterprise Institute (Институт за

спољну политику Републиканске партије) у којем се наводи на стр. 170. и 246. Макићеве монографије: «4. Рат против Савезне Републике Југославије је, наводно, вођен да би се исправила једна **погрешна одлука генерала Ајзенхауера из Другог светског рата**. Због тога се из стратешких разлога тамо морају на-кнадно стационирати амерички војници».

Михајло Макић са искуством судије који истражује доказе одређене временским оквиром и не износи много своје судове и не излази из оквира времена које анализира. Али је интуитивно указао да се тајна отимања Косова и Метохије од Србије не крије само у отимању рудног богатства Косова, већ и «да би се **исправила једна погрешна одлука генерала Ајзенхауера из Другог светског рата**».

На корене таквог «америчког трага» из Другог светског рата по питању отцепљења Косова и Метохије указао је и новинар листа *Политика* Миленко Пешић у чланку «Шест Звезда на застави Косова - региони Велике Албаније» објављен у издању од 11. 5. 2017. године позивајући се на форум «Велика Албанија: утопија или стварност на прагу» који је одржан у Институту за међународну политику 10. маја 2017. године. Ванредни професор Филозофског факултета Универзитета у Београду др Александар Животић, у свом раду на том форуму је напоменуо да су «**Сједињене Америчке Државе давне 1946. године на Мировној конференцији у Паризу, Албанцима обећали Косово и Метохију као компензацију за грчки северни Епир**». Овај научник је скренуо пажњу учесницима форума да «На основу савременог речника, Албанци знају шта треба да лобирају и где је то потребно, а заузврат, нуде своје услуге тим снагама на терену. А историја је показала да је спровођење идеје о „великој Албанији“ увек било праћено широким спектром насиља, разбојништва и злочина».

Али у научном раду «**Одступање групе армија „Е“ немачког Вермахта из Грчке у Немачку и Аустрију у оквиру операције „Ренкин“ на Балкану и догађаји везани са тиме, који су имали значај на ток и окончање Другог светског рата и мирно, после-ратно устројство на Балкану**» Ољег Николаевич Шабалин и ја смо показали и доказали да је признање представника САД «**давне 1946. године на Мировној конференцији у Паризу**», по којој су наводно «**Албанцима обећали Косово и Метохију као компензацију за грчки северни Епир**» било - навођење на криви траг и прикривање ратног злочина који су Западни савезници и партизани Јосипа Броза Тита починили колаборационистичким,

сепаратним споразумима са командом нацистичког Вермахта дајугословенски и албански партизани не нападају «групе армија Е немачког Вермахта» у повлачењу из Грчке у Немачку и Аустрију.

Ти тајни споразуми из Другог светског рата нису темељ албанског бандитизма, већ основ сталног терора над српским народом на Косову и Метохије од 1945. године са циљем да се Срби протерају са територије Косова и Метохије, где се хиљадама година налазио престојни град српског народа Скопје/Колодар па чак и у предхришћанско доба, када су се и Срби називали «Рас» (род ПраПочетка). А пошто су под ПраПочетком подразумевали «Коло», који ствара венац живота на Земљи, назвали су себе и «Рас» и «**КолоВени**», одакле потиче и назив: **КосоВа - КолоВ(енија)**.

На основу потврђених чињеница и поређења последица, још увек тајних сепаратних споразума ипак се поуздано може износити да је после Стаљинградске и Курске битке и капитулације Италије постигнут сепаратни споразум између западних савезника (Велике Британије и САД) и нацистичког Вермахта у који су укључени и југословенски партизани Јосипа Броза Тита и албански партизани. По том тајном сепаратном споразуму САД и Велика Британија су наговорили нацистички Вермахт да се «група армија Е немачког Вермахта» повуче из Грчке и са Балкана у Немачку и Аустрије преко Албаније, Црне Горе, Босне и Херцеговине, а да југословенски партизани и албански партизани не нападају јединице немачког Вермахта:

1. тако да југословенски партизани за против услугу добију од Вермахта наоружање из њихових складишта на Балкану а да југословенски партизани као услугу САД и Великој Британији заузму положаје на 44 паралели - како би спречили продор Црвене армије на Јадранско море и у Грчку,

2. Американци су, да би обезбедили несметано повлачење немачких трупа «групе армија „Е“» кроз Албанију, обећали албанским партизанима свестрану помоћ у албанизацији региона Косова и Метохије и предају Косова и Метохије - Албанији.

I. То је резултирало послератном политиком Титовог режима да:
а. десрбизује регион Косова и Метохије, због чега је спречио повратак Срба протераних са Косова и Метохије током Другог светског рата, назад на Косово и Метохију, и

б. створи режим националног превасходства косовских Албанаца над Србима на Косову и Метохији.

II. Све ово је појачано стварањем аутономије покрајине Косово и Метохије, што је после довело до албанског сепаратизма на

Ко- сову и Метохији уз помоћ Сједињених Држава и НАТО-а.

Године 1999. године Сједињене Државе су покушале отвореном војном агресијом на Југославију и користећи сву војну, економску и политичку моћ НАТО-а да испуне своја обећања дата Вермахту 1944-1945 године, у шта су још 1943. године увукли и НВОЈ и Јосипа Броза Тита али и албанске партизане - којима су обећали Косово и Метохију!

Тиме су САД преко НАТО агресије на Југославију «исправили једну погрешну одлуку генерала Ајзенхауера из Другог светског рата», која се састојала у чињеници да нису реализовали инвазију/искрца- вање на Балкан, него у Нормандији (Француској).

Али, било који споразум, било кога, укључујући западне савезнике, Сједињене Државе и Велику Британију, са нацистима и немачким Вермахтом, осим безусловне предаје нацистичке Немачке, - су ништави и немају правну или било какву снагу, укључујући и обећање нацистима, од стране западних савезника Сједињених Америчких Држава и Велике Британије и режима Јосипа Броза Тита да ће предати Косово и Метохију - Албанији и такви сепаратни споразуми са нацистичким Вермахтом су не само ништави и немају правну снагу већ је несумњиво да је таквим сепаратним споразумима из Другог светског рата почињен - ратни злочин, јер је то тако одређено одлу- кама Нирнбершког трибунала.

Тако да је Макић дао величанствени доказ прилажући једно писмо са конференције у Братислави - званичним документима. Михајло Макић даје и јасну сугестију и «Предлоге за почетак дипломатске офанзиве».

У смислу подршке тим предлозима Михајла Макића, у Предговору дајем закључке једног «официјелног» погледа српске дијаспоре на збивања која су битна не само за очување територијалне целовитости Србије већ и за очување српског рода и народа у целини.

«Савет за статусна питања Скупштине дијаспоре и Срба у региону Владе Србије, која је одржана електронским путем разменом писама између чланова Савета у периоду од 14. јануара 2013. године до 16. јануара 2013. године, и накнадно одређеног рока (због накнадног укључења једног броја чланова Савета) до 3. фебруара 2013. године и гласањем од 04. до 06. фебруара 2013. године под руководством проф. Божидара Митровића, доктора правних наука, усвојио је следећу

ОДЛУКУ

1. Савет за статусна питања дијаспоре Србије **изражава жаљење што дијаспора није укључена у формулисање платформе о Косову и Метохији**, и оцењује да је то могуће исправити ако се схвати да је то процес у коме свакодневно мора да се поправљају преговарачке позиције Србије, **а не укључење дијаспоре** у процес формулисања платформе о Косову и Метохији изражава **недопустиво ниски ниво «укључивања припадника дијаспоре у друштвени и политички живот Републике Србије»**, за који је задужен управо овај Савет а посебно ако се зна да је то историјско и битно питање којим дијаспора оцењује политику органа Србије.

2. Савет за статусна питања констатује:

2.1. **да је принцип «реалне ситуације на терену» само форма за обезбеђење једне од фаза етничког чишћења Срба** јер је био примењен од стране Комунистичке интернационале у «Одлуци Националног комитета ослобођења Југославије» «О привременој забрани враћања колониста у њихова ранија места живљења» «Службени лист ДФЈ», бр. 13/45 од 16. 3. 1945. године: **«пошто још нису створени услови за њихов повратак** у ранија насеља, то с обзиром на све предње, а да би заштитио саме насељенике од непотребног пута и из-лишних трошкова

РЕШАВАМ

привремено се не дозвољава враћање колониста у њихова ранија места живљења и нека сви остану на својим местима, пошто ће питање колониста бити решено посебном Уредбом, то ће бити благовремено обавештени ко ће, када и у који крај државе моћи да се пресели

БРОЈ 343 од 6. марта 1945. године

Повереник унутрашњих послова Влада Зечевић

2.2. да је та **ПРИВРЕМЕНА ЗАБРАНА ВРАЋАЊА Срба** број 343 од 6. марта 1945. године **постала трајна:**

а. јер је средином 1947. године донет је «Закон о поступању са напуштеном земљом насељеника у Аутономној косовометохијској области» по којем је прописано да досељеници којима по Закону о ре-визији аграрне реформе није одузета земља губе право на њу **ако се до 30. септембра не буду вратили на имања** и отпочну са њеном обрадом, **иако им је био забрањен повратак**

б. **пошто је још било на снази Решење о Привременој забрани враћања колониста** у њихова ранија места живљења «Службени лист ДФЈ», бр. 13/45 од 16.3.1945., чиме је завршен

законодавни круг једне од фаза (коминтерновски) етничког чишћења Срба са Ко- сова и Метохије,

2.3. да су у Демократској Федеративној Југославији **коришћена средства тадашње власти за спровођење једне од фаза трајног етничког чишћења Срба са Косова и Метохије,** на основу наводне **«реалне ситуације на терену»**,

а. данас се у Србији користе званично регистровани **«фондови за помоћ избеглим лицима»**, који су **прикривена форма етничког чишћења Срба са Косова и Метохије** (и из Хрватске) у чему учествују и амбасаде иностраних земаља, првенствено САД, јер нико не инсистира на враћању избеглих лица,

2.4. **политиком «реалне ситуације на терену»** **удовољено је 1945. године захтевима балиста** који су сарађивали са нацистима у Другом светском рату, ради прогона Срба са Косова и Метохије, те је **та реалност** била продужетак прогона Срба са Косова и Метохије од стране Турака,

3. Савет за статусна питања дијаспоре препоручује Председнику Србије Николићу:

3.1. да инсистира да се Председник Владе Србије (Ивица Дачић) бави привредним опоравком Србије јер само привредни опоравак Србије може бити основ за решавање других питања, па и статуса Ко- сова и Метохије,

3.2. **да не допусти да се у формулисању позиције Србије** **зараз- решење савременог противуставног стања на Косову и Метохији по- лази «од реалног стања на терену»** јер је то израз истоветан коминтерновско-ватиканској превари, која је служила за етничко чишћење и системско **ПОТИСКИВАЊЕ ПРАВОСЛАВНИХ СЛОВЕНА**, јер ако Влада Србије не може да побољша фактичко стање, Влада Србије мора да брани правно стање и Устав Србије, и **да инсистира на примени Резолуције 1244**, а не да легализује одцепљење делова Србије, **преко затеченог противуставног стања**,

3.3. да обезбеди, без обзира да ли преговоре о статусу Косова и Метохије води стручњак или политичар, да се не само преговарачи, већ и Влада Србије и сви њени органи, **придржавају правила струке разрешења конфликтних ситуација** и правила рекламационог по- ступка (када у разрешењу спора између преговарача не учествује објективни судија, а у овом случају још горе - Европска заједница, која отворено подржава сепаратисте) те да се у у том смислу:

I. одустане од тврдње да ова Влада мора да трајно реши статус

Косова и Метохије, већ треба радити да ова Влада проналази решења прихватљива за све актере јер постизање брзог решења у садашњим констелацијама снага и политичких фактора иде на руку сецесионистима а не никако у корист Републике Србије,

- II. да се не инсистира на томе да Република Србија мора пошто пото да уђе у евроинтеграционе процесе, већ да се стави до знања Европској заједници да постоје границе испод којих Република Србија не може, не сме и неће да иде,
- III. Република Србија треба да стави до знања Европској заједници да јој је стало до добрих односа не само са Западом него и са Истоком: на тај начин ће се отупети оштрица Запада која је већ дужи период окренута искључиво против Републике Србије,
- IV. да се поштују принципи садржани у првобитној платформи о Косову и Метохији а посебно принцип да «ништа није договорено док све није договорено» у свакој фази преговора између привремених нелегалних институција Приштине са Београдом,
- V. да се сместа прекине и уклони **интегрисано управљање административних прелаза** које приштинска страна тумачи као граничне прелазе а убирање дажбина користи за некакве развојне фондове Севера као демонстративни облик корупције и компромитације органа на Северу Косова и Метохије,
- VI. преиспитају све одлуке претходне и садашње Владе, те да се оне одлуке и договори који су у супротности са Уставом Србије прогласе ништавим,
- VII. да се обезбеди да сваки постигнути споразум и/или договор мора бити компатибилан и сагласан са Уставом Републике Србије.

3.4. **да председничком Уредбом констатује** то (што је очигледно свима) да је, као последица НАТО бомбардовања 1999, **део Србије на Косову и Метохији окупиран од 1999. године** и да се државама које имају своје армије и јединице на простору Косова и Метохије **одреди 200 милијарди евра као накнада за коришћење тог простора од 1999. године до 2012. године**, а нове накнаде одреде све до момента када се до последње тачке примени Резолуција 1244 Уједињених нација, на чијој примени органи Србије као да нигде не инсистирају,

3.5. да јавно изнесете да питање решавања статуса Косова и Метохије не може бити питање политичких партија које су оствариле право рада у парламенту на фалсификовним парламентарним избо-

рима и показале незрелост у последњој ванредној скупштинској расправи о Косову и Метохији,

Као подршку «Предлозима Михајла Макића за почетак дипломатске офанзиве» и вредном раду Михајла Макића имам слободу да у Предговору наведем моје писмо Председнику Србије ВМ-88КиМ-2 од 22. јуна 2020. године у коме сам захтевао да приликом вођења најављених преговора у Вашингтону, у оквиру Европске Уније и у Савету безбедности УН-а, о решавању питања очувања територијалне целовитости Србије, српски преговарачи примењују неке научне и практичне принципе «Рекламационог права», што је моја докторска дисертација коју сам успешно заштитио пред 22 члана дисертационог савета и у полемици са три официјална опонента:

I. ШОТОКАН карате-до принцип, јасан праволинијски и отворен:

1. у сваком случају кад год Западне земље инсистирају на одвајању Косова и Метохије од Србије, представници Србије треба да инсистирају - да уколико Запад не поштује **принцип територијалне целовитости Србије** као државе чланице УН, онда ни **Декларација од 20. XII 1912. године о признавању албанске независности** (која је усвојена у оквиру Лондонског мировног уговора велепосланика, потписаног 30. маја 1913. године) - више неће обавезати Србе и друге цивилизоване земље, а Срби ће имати право да захтевају да се **Србији и српском народу врати:**

- a. древна српска престоница КолоДар, чије име је у оквиру ТЕРМИНОЛОШКОГ РАТА (који се хиљадама година води против народа РАС/Руса, СорВена/Срба) промењено у: ЗкоДар, а одатле у ЗкоДер и даље СкаДар/ШкоДер, односно СкаДар, као и
- б. простор Албаније, где већина топонима (назива места, река, језера, брда), према мапама совјетског академика Афанасија Селиш - ћева, још увек имају **слоВенске (КолоВенско) називе или основ назива**, јер су КолоВени (СлоВени) творци културе Лепанског Вира и Винче, према најстаријим археолошким налазиштима у Европи, а из назива КолоВенија (земља СлоВена) је изведен и назив АлбВенија (БелаВенија) односно латинизовањем и брита - низовањем измишљен назив АлБенија а одатле Албанија.

2. **Косово поље, треба и увек ће бити део српске територије** како је и Јерусалим - део Израила, а Арарат био и биће - Јерменски, без обзира да ли је неко предао или да ли ће неовлашћено предати Косово и Метохију:

- а. не само због историјских догађаја из 1389. године, где су Срби бранили не само хришћанство, већ и најстарију (**КолоВиенску**) **СлоВенску** цивилизацију у Европи. КолоВенска цивилизација је најстарија јер је у Лепенском Виру, дакле у данашњој Србији из српске речи «**Коло**» настала реч «култура» и реч «**Коло Вени**» као и реч РАС (како су се Срби називали све до 1848. године), која лежи и у основи назива РасСија/Русија.
- б. већ и због тога што реч «**КосоВа**» представља скраћеницу од светих за Србе речи «**КолоВ(ениј)а**», што значи «земља Коло Вена/СлоВена».

II. АИКИДО СИСТЕМ коришћења енергије и притиска противника

3. Ако САД и Европска Унија желе да формирају од Косова и Метохије, територија Западне Грчке и Западне Македоније и Источна Црне Горе - Велику АлБанију, морају знати, исто као и сви Западни плаћеници у Србији:

- а. **да је Велика Албанија до Трипоља** јер је, као **КолоВенија** односно **АлбВенија** (БелаВенија, односно део Белих СлоВена), била део Винчанске цивилизације чије је извориште у Лепенском Виру па је «кече» у народној ношњи АлбВена стари Српски симбол Кола јер сваког 21. јуна Сунце на дан ДУГОДНЕВИЦЕ (ове преступне 2020. године на дан 20. јуна 2020. године) над најстаријим археолошким налазиштем Сунце у праскозорје дугодневице формира «А», које су наши слоВенски преци схватили као «Аз» и прецизније као «Коло» које се материјализује на пресеку дрвета у виду ГОДова. Посматрајући то привидно кретање Сунца у односу на статични објекат брдашца Трескавац наши слоВенски преци су једноставно али генијално просто систематизовали тајно знање «КолоДар» годишње цикличности. Ми то Коло - Дарно тајно знање данас називамо «каленДар». **Благодарећи томе из речи «Коло» створили су појам «култура».** **ОВО ЈЕ ДОКАЗ НЕПРЕКИДНОСТИ СРПСКЕ КУЛТУРЕ ОД ЕПОХЕ ЛЕПЕНСКОГ ВИРА ПРЕ 12 200 ГОДИНА**, па пошто је већина АлбВеније/АлБаније слоВенског порекла чија племена морају да се врате Српском/СлоВенском етносу, то и Велика Албанија треба да има седиште у БелоГраду који се некада - до Папске Буле звао ВенГрад.
- б. да АлбВени никада нису били фанатизовани исламисти као Турци јер никада нису били део Турског етноса, већ остатак

древне Српске (КолоВенске - SorVenske/SorBenske/SrBske) културе (због тога што неоВишијевска Француска, неонацистичка Немачка и Клинтоновска/глобалистичко-большевичка дубока држава САД траже да се одрекнемо светог Косова и Метохије) **Србима предстоји да се:**

- I. **одрекнемо од хришћанства** које је благо речено компилација (историјска крађа) **древно-слоВенских тајних знања КолоДара** (каленДара, који је имао 13 месеци по 28 дана, колико трају Месечеве мене и менструални циклус жене, што је 364 и НУЛТИ дан дугодневице када Сунце формира «А» односно «Аз/ПраПочетак» око брда Трескавац на супротној страни од Лепенског Вира), **због чега је и на Тајној вечери било 13 учесника, а нико није знао ко је Јуда, јер у КолоДару/каленДару никад се не зна у којем ће месецу од тих 13 бити највећа опасност за летину** (поплава, суша или нека друга природна непогода),
- II. да се одрекну догме о другом доласку Христа ради васкрснућа свих усопших/упокојених,
- III. да се врате вери својих предака, којој је име било «рАзУм» (што је постала општа ознака човечанства), по КоЈоЈ постоЈи:
  1. горњи «Аз» човека (круг, глава, због чега се КолоСунца као «нимб» слика око православних светаца) који је изДахом Божанске «Аз» форме - створио свој говорни апарат, где постоје непца те је први језик у Европи не- сумњиво био «рАсСенски/српски језик», и
  2. доњи «Аз/Ум/Уд» којим путем ерекције и евакуације **човек васкршава претке ДУАЛНИМ** (БогуМилим) сједињењем мушког и жен- ског - рађањем деце,
  3. молитва **обвенчаних** (нису оКруњени) у храму у којој се молитви брачни пар мушкарца и жене који прима венац заједничког живота моли СвеВишњем да им подари најмање четворо деце, да би васкрсли родитеље жене и родитеље мужа,
  4. Древни КолоВени (СлоВени) су веровали да мушка пиша/фалус чини чудо - ствара децу, чиме се васкрсавају преци, па су, они који још памте да су потомци КолоВена, изградили колоВенски/слоВенски храм у облику «пише» (мушког полног органа):
    - а. 1173. године у етРуском/расСенском граду Пиша, који називамо Пиза (итал. Pisa), због чега су простор називали Трг чудеса (назив «Криви торањ» је погрешан јер је од почетка грађен у тој ерективној/косој форми),
    - б. 1932. године у Београду по пројекту арх. Јоже Плечника из Словеније, али је овај значајан храм окружен стравичним страћарама, а антисловенска и необразована бирократија га окружује још стравичнијом новоградњом, али не губимо наду да ће и овде никнути **Трг**

чудеса за туристе из целог света.

Без одрицања и без жртве нема ни одбране, те Запад мора да се увери да у одбрани Косова и Метохије Срби немају избора и одређи ће се Срби свега и најсветијег, а не само својих живота за очување Косова и Метохије у саставу Србије.

При томе, иако се бавим рекламацијама од 1985. године, значи више од 35 година, немам ни једну рекламацију према Патријарху Иринеју, који увек и на сваком месту говори да су Косово и Метохија саставни део Србије. Али га и поред тога многи покушавају осудити а посебно језуитско бољшевичке снаге, наивни веро - чистунци, који су оправдано против екуменизма и унијата који су убачени у Српску православну цркву. Тако да се надам да ће и Српска православна црква бити спремна на сваку жртву у одбрану Косова и Метохије јер свето за Србе Косово Поље мора увек остати саставни део Србије као што ће и Арарат увек бити Јерменски.

III. ПРИНЦИП РЕКЛАМАЦИОНОГ И ДИПЛОМАТСКОГ РЕЦИПРОЦИТЕТА:

4. како би спречили даљу нацистичку освету српском народу (који се једини на Балкану борио против нациста у облику герилских покрета «партизана» и герилског покрета «Краљевске југословенске војске у Отаџбини»), Јер су управо савремени неонацисти осмислили «Сребреницу» и због тога притискују Немачку да припоји Косово и Метохију - Албанији, молим Вас:

а. да. признате Лужичким Србима и компанијама Лужичких Срба (из данашње Немачке), као дела СлоВена и српског народа, сва права која Русија признаје Србији и српском народу, односно, грађанима Србије, укључујући и:

I. безвизни режим за Лужичке Србе - при посети Србији/Русији до 30 дана,

II. ослобађање робе компанија Лужичких Срба од плаћања царина приликом увоза њихових роба у Србију/Русију.

Нека Немачка размисли колико милијарди је потребно за постизање аутономије коју су Лужички Срби тражили од Стаљина, али он то није подржао ни схватио, јер он није био СлоВен, јер је одувек главни задатак Запада био да неСловени управљају Словенима, због чега је број Лужичких Срба после Другог светског рата са 500.000 пао десетоструко и свео се на 50.000 људи, што се мора признати смишљеним истребљењем - геноцидом над Лужичким Србима у послератној Немачкој, што би требало поставити као међународни проблем у Уједињеним нацијама.

Управо су Лужички Срби та културолошка и лингвистичка веза која потврђује:

а. у оквиру ТЕРМИНОЛОШКОГ РАТА, Римска империја и њихов клерикални наследник - Ватикан, је из названиа **КолоВени** преко конструкције SorVen односно даље ЗогВеп направио реч **СерБм** и а онда и реч СрБи, на следећи начин:

I. један од идеографских знакова Коло (КолоВрат), који је сли-чан латинском слову S претворили су у конструкцију:

I. Sor и

II. Hel

III. термин: Вени, Венети (венацживотанаЗемљи, који Коло ствара утоку ГОДишњег воскрешења природе) претворили су у непрепознатљиво:

I. Ven а одатле у: Ven и далее Бен,

II. eni

На тај начин од божанског појма «КолоВени» (како су себе хиљадамагодина називали СлоВени) направили су непрепознатљив појам:

I. SorVen (како су Французи и Немци на својим језицима звали Србе до краја XVIII века), а одатле у СорБен/SorVen (како су у француском и немачком почели да називају Србе од почетка XIX века), што се даље претворило у: СрБи, да би Вук Караџић, који је добијао паре од Ватикана преко Бартоломеја (званог Јернеј) Копитара, тај назив претворио у: Срби,

II. HelVen, одакле је настао појам: ХелЕни (иакојеочигледно дајетај назив био изведен из појма КолоВени/СлоВени које су преко тог појма насилно приписали Грцима) и ХелVeti (KolTi/КелТи, KoloAz/Гали ТрансАлпинске Галије, која је имала назив КолоВетија, што је латинизовано у HelVetija или Ruthenia, што је и означавало: РасСија)

При томе треба имати у виду:

I. S или КолоВрат - је знак северног и јужног СунчевогПовратка, што је природна еклиптика/синусоида, коју Сулнце твори у односу на Екватор планете Земље у привидном кретању између северне тачке СунцеСтајања односно Сунчевог повратника $23^{\circ}26'16''$ паралеле Северне ширине и јужног Сунчевог повратника који се налази на $23^{\circ}26'16''$ паралели Јужне ширине од Екватора, тако, што та два КолоВрата и чине Коло. Ова два КолоВрата који су слични латиничном слову S приказани су и на српском и руском двоГлавом орлу. Тако је јасно да ту теофанију ни Срби ни Руси нису преузели од Византије/Бизанта, већ је то древнеСловенски симболи од епохе Лепенског Вира.

II. ТЕРМИНОЛОШКИ РАТ је служио Римској империји (Ватикану)

за потискивање народа «Рас», пошто су:

1. Срби све до 1848. године себе звали Раз односно Рас (род Пра-Почетка, а пошто су под Прапочетком подразумевали Коло, које Твори венац живота на Земљи, то је синоним називу «Рас» - назив: КолоВени/СлоВени),

2. из слова оКрајина Русије начињен је назив уКрајина, а такву исту оКрајину Српску су потиснули из КолоВеније/СлоВеније на Исток у такозвану ХрВатску/СлаВонију (што су све називи који су изведени из назива: КолоВени да би потиснули православне СлоВене) одакле су 1995. године протерали 650 000 православних Срба.

б. Срби у Лужици у Немачкој до дана данашњег себе називају: «SorVen — Vendi» (SorVen написано азБуком: СорБен - Венди), из чега се види да је корен тог назива: КолоВени, или РАЗ/РАС.

IV. ПРИНЦИП ЗАЈЕДНИЧКОГ СУЖИВОТА

5. Срби су и данас носиоци велике идеје и имају право да бране принципе најстарије цивилизације у Европи чији су носиоци, о чему Вам достављам мој научни текст «Две цивилизације у Европи», на српском и одвојено на енглеском језику те Срби имају право да живе у једној држави а не распопућени границама Лењина и Броза које су осмишљене у Ватикану и на Дрезденском конгресу комунистичких партија, чије закључке НАТО пакт као инструмент Ватикана брани свом оружаном силом. И имају право Срби да се та држава зове **Ко-лоВенија**, јер су се и СлоВени у древна времена Лепенског Вира и Винче звали **РАС** (род ПраПочетка) а пошто је **АЗ** био **Коло** које ствара венац живота на земљи звали су се **КолоВени**.

Ово и поред неспорне чињенице да Европи и данас постоје две цивилизације:

а. **цивилизација рода (СлоВена/рАССена/руских)**, која је најстарија у Европи, а коју данас називамо Россия/Русије (чије се извориште налази у Лепенском Виру и Винчи), на просторима које се очувало 192 (на)рода, благодарећи томе што у Русији и српским земљама на Балкану не важи принцип «Једна територија - једна нација», пошто, слава Богу «Нису сви становници Русије - Руси», и «Нису сви становници Србије - Србијанци/Срби», што је цивилизацијска вредност од огромног значаја за цео свет, јер је то пут избегавања територијалних конфликата и етничких прогона,

б. **територијална цивилизација** (Рима, Римске империје, која је зачетача 509. године пре н.е.), тако да је Сенат Римски после неколико векова прогласио «Сви становници на територији Римске империје су - Римљани», који важи и данас у свим земљама на Западу: «Сви становници на територији Италије су - Италијани», «Сви становници на територији Француске су - Французи», «Сви становници на територији САД су - Американци».

Иако то изгледа невероватно Велика Британија припада персоналној цивилизацији од епохе Лепенског Вира и Винче јер су се на том острвском простору очували неколико народа једног истог рода и због тога је под сталним притиском/опсадом Рима и Ватикана, као и српски народ.

Ово су једноставни принципи и једноставна правила «Рекламационог права», што је назив моје докторске дисертације коју сам одбранио на катедри за грађанско право Правног факултета Универзитета Московског државног универзитета им. Михаила Васиљевича Ломоносова. Изнета је и обнова знања, која су пре више од 12.200 година била више него једноставна, па чак и генијално једноставна, због чега су наши предци и створили културу и цивилизацију Словена и, сходно томе, целог човечанства.

Због тога обраћам пажњу пажљивом читаоцу да поред текста аналитички изуче и прилоге у овој књизи Михајла Макића, несумњиво - изванредне вредности. Увидеће пажљиви читалац, између осталог, да обавезни **Специјални представник Генералног секретара Уједињених нација (SPGS)**, којег именује на основу консултација са Саветом безбедности УН, не представља ништа на Косову и Метохији, где и даље командује представник НАТО јер су Косово и Метохија несумњиво окупирани део Србије од стране НАТО пакта, без обзира на све форме којима се заогрће несанкционисано бомбардовање од стране Савета безбедности извршено од стране НАТО пакта и 28 њених чланица.

Док се не призна факт окупације Косова и Метохије - свака власт у Србији ће бити марионетска власт. А Михајло Т. Макић је суптилном анализом указао на правни основ повратка српских војника и полицајаца на Косово и Метохију као саставни део Србије чија се територијална целовитост гарантује од стране Уједињених нација.

Михајло Макић је изванредан и човек и саборац јер се, чим је чуо за постојање покрета «Уставобранитеља XXI века» прикључио овом покрету, чији је једини циљ одбрана територијалне целовитости Србије и Косова и Метохије у саставу Србије. Овим својим радом он је превазишао реалне могућности самог покрета и потврдио да дивљунаци чине чуда.

Изражавам благодарност издавачу, не само због тога ми је укао част да напишем ових неколико ставова о изузетно корисном раду Михајла Макића, већ и што се одважио да штампа ово дело изузетно важно и корисно, не само за Србе, већ и за међународно јавно право.

Михајло Макић није само изнео факте већ је на многе ствари

указао и визионарски у свом раду. Михајлу Т. Макићу ће једног дана Срби бити далеко благодарнији него што то ова савремена власт чини, јер многи у власти можда немају српско па ни словенско порекло.

У Београду,
9. октобра 2021.

Проф. Божидар МИТРОВИЋ,
доктор правних наука

УВОД

Српски народ је историјски народ. Пет пута у двадесетом веку борио се за свој физички опстанак. Ниједан народ на Балкану и Европи није толико пропатио као српски народ. Борбу за национално ослобођење од Османског царства водио је против Турске у Првом а против Бугарске у Другом балканском рату. У Првом светском рату Србија није попустила пред ултиматумом Аустроугарске монархије. После пуне четири године уз помоћ савезника Француске, Енглеске и Америке и уз несебичну помоћ Царске Русије крајем 1915. и 1916. године, успела је да победи Немце и Аустријанце 1918. године и најзад формира Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца. Други светски рат против Србије Немачка је почела бомбардовањем Београда 6. априла 1941. године. Други светски рат је трајао четири године. Савезници су нам били Русија, Француска и Енглеска. Опет је Немачка изгубила рат. Најзад, кад је српски народ донео слободу свим народима на територији бивше СФРЈ и осигурао максимална права националним мањинама, дошло је до напада на целокупни српски народ у бившим републикама СФРЈ. Први напади на српске војнике догодили су се у Словенији, затим почиње рат против српског народа у Хрватској од стране усташа и протеривање 250.000 Срба из Хрватске 1995. године. Следи рат у Босни и Херцеговини и поновни егзодус Срба. Али, то није крај мукама српског народа. Бивши савезници САД и Енглеска се удружују са Немачком и Ватиканом и одлучују да учине све, како би уништиле српски народ. Повод за оружану агресију НАТО савеза су била наводно угрожена права Албанаца на Косову и Метохији над којима се наводно врши насиље од стране српских власти. Антихришћанска државна машинерија САД, Енглеске и Немачке са Француском, су убедиле још 15 чланица НАТО савеза и без одлуке Савета безбедности УН, пошто је пропала алиби дипломатија у Рамбујеу фебруара и марта 1999. године, одлучују да изврше оружану агресију на суверену СР Југославију дана 24. марта 1999. године. Пре тога су преговарачки представници дана 23. марта 1999. године поставили ултиматум СРЈ и Србији да дозволи несметани улазак НАТО снага у СР Југославију и референдум Албанаца на Косову и Метохији протеклом три године о отцепљењу ове покрајине од СР Југославије односно Србије.

Истог дана скупштине и владе СР Југославије и Србије су одбиле овај ултиматум. Оружане снаге НАТО савеза 19 такозваних цивилизованих држава света, су без преседана у двадесетом веку 78 дана уништавале српски народ, привредне објекте, школе, болнице, цркве, манастире, дечје вртиће, путеве, пруге, поште, радио и телевизијске станице. За уништавање су користиле осиромашени уранијум, преко десет тона и друга забрањена средства. Српска војска и полиција са својим народом је пружала жесток отпор НАТО зликовцима. Вели- ким залагањем Русије као и контакт групе, почели су још априла и на- ставили маја месеца 1999. године преговори о заустављању оружане агресије. Јуна месеца преговоре настављају Марти Ахтисари као пред- ставник ЕУ и Виктор Черномирдин као представник Руске федерације с једне стране и председник СР Југославије Слободан Милошевић с друге стране. Ови преговори су успешно завршени трећег јуна 1999. године њиховим потписима. Дана 9. јуна 1999. године потписан је у Куманову Војно технички споразум између страна у сукобу о повлачењу српске војске и полиције са Косова и Метохије. Споразум су у име СР Југославије потписали генерал српске војске Светозар Марјановић и генерал српске полиције Обрад Стевановић а у име Европске уније британски генерал Мајкл Џексон. Резолуција 1244 СБ УН донета је дана 10. јуна 1999. године. Резолуцијом се гарантује територијални суверенитет и интегритет СР Југославије и решавање питања Косова и Метохије у оквиру правног поретка Србије, повратак свих избеглица, повратак до 1000 војника и официра на Косову и Метохији. Све је то договорено Београдским споразумом од 3. јуна 1999. године. Дана 4. јуна 1999. године француски амбасадор у УН у Њујорку Ален Дежаме је предао генералном секретару УН Кофи Анану писмо и текст „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“ који није потписала југословенско-српска страна. Овај текст је по својој суштини представљао ултиматум који су Скупштине и Владе СР Југославије и Србије одбиле 23. марта 1999. године. Због одбијања да прихвати наведени ултиматум, НАТО савез је дана 24. 3. 1999. године започео оружану агресију на СР Југославију. Убрзо дана 7. јуна 1999. године овај такозвани споразум, како је погрешно означен, убацује се у предлог Резолуције под шифром „С/1999/648“, што је у супротности са садржином Београдског споразума од 3. јуна 1999. године и Војно теничким споразумом од 9. јуна 1999. године. Такав подметнути предлог Резолуције Савет Безбедности

Уједињених Нација усваја 10. Јуна 1999. године. За предлог су гласале 14 чланице а Народна Република Кина је била уздржана.

Први и за сада једини научни рад у свету, на тему подметања дела Резолуције 1244 СБ УН написао је професор међународног права из Грчке Панајотис Г. Харитос. Назив рада је „Статус Косова и Мето- хије према међународном праву“, који је професор Панајотис пред- ставио на међународном научном скупу Српске академије наука и уметности - Одељењу друштвених наука који је одржан у Београду у периоду од 16. до 18. марта 2006. године. Међународни научни скуп је одржан под називом „Косово и Метохија-прошлост, садашњост, бу- дућност“.

Дана 12. фебруара 2007. године, редакција дневног листа „Глас јавности“ је уз редован број, поклонила читаоцима научни рад проф. Панајотиса Г. Харитоса под горњим насловом на 16 страница. На на- словној страни додатка пише „Међународно право и српске тапије на Косово и Метохију - Србија је дала сагласност само на привремени војни и цивилни боравак УН на делу њене територије“. Испод овог наслова налази се копија писма са прилогом текста француског амба- садора Алена Дежамеа од 4. јуна 1999. године и ознака шифре у гор- њем десном углу „С/1999/648“ - 7. јун 1999.

Пошто сам проучио научни рад уваженог професора, одлучио сам да проучим сву доступну литературу, која се директно или инди- ректно односи на Резолуцију 1244 СБ УН као и на сатанизацију српског народа од стране осведочених непријатеља такозваног цивилизованог запада и Америке. То је период који је претходио распаду СФРЈ, као и време рата у Словенији, Хрватској, Босни и Херцеговини и оружане агресије НАТО савеза на СР Југославију. Такође сам проу- чавао литературу објављену по окончању оружане агресије НАТО са- веза на СР Југославију, до данас.

Веома запажено место у мојој књизи заузима капитална књига „1244 кључ мира у Европи“ која садржи преко 900 страна. Ову књигу је написао Живадин Јовановић, бивши министар иностраних послова СР Југославије.

Ову књигу сам приредио, како би читаоци сазнали пуну истину о превари, коју је Савет безбедности Уједињених нација учинио над српским народом. Цитирао сам ауторе који су се својим знањем и де- лима доказали у свету. Основни критеријум у одабиру цитата била ми је истина и само истина. Чињенице о личностима и догађајима имале су апсолутни приоритет над мојим емоцијама. Међу многобројним де- лима, одабрао сам најрелевантније и најквалитетније. Предност су

имала дела чији су аутори били непосредни сведоци одређених догађаја.

Књига има дванаест делова. На крају књиге налазе се приложени документи којима се поткрепљују наводи у књизи. Истраживачки рад на ову тему почео сам 2007. године. Подсећам читаоце, да сам уз истраживачки рад обављао функцију судије Општинског суда у Деспотовцу до марта месеца 2018. године, када сам испунио услове за пензионисање.

Први мој текст на ову тему објавио је дневни лист „Глас јавности“ дана 28. децембра 2007. године под насловом „Подметнута Резолуција 1244 СБ“. Други текст на ову тему под насловом: „Михајло Т. Макић: Резолуција 1244 подметнута од стране француског амбасадора“ у два наставка објавио је српски портал Косовско метохијске новине из Косовске Митровице сада у Звечану дана 24. и 26. марта 2019. године. Трећи текст под насловом: „Фелтон: Тајна шифра „С/1999/648“ у Резолуцији 1244 СБ УН - подметање и последице њене примене“ објавио је исти портал у девет наставака почев од 13. маја 2020. до 10. јуна 2020. године.

Овим путем изражавам велику захвалност независном новинару Ивану Максимовићу и члановима Уређивачког колегијума КМ новина, што су ми омогућили да своје ставове представим домаћој и светској јавности.

Такође, изражавам велику захвалност, господину Зорану Ђођевићу, директору Агенције за издавачку делатност „Лестве“ у Косовској Митровици и његовим сарадницима на несебичном доприносу, да ова књига угледа светлост дана.

Изражавам најдубљу захвалост господи која су написала коментаре, а то су: професор Божидар Митровић, доктор правних наука, адвокат, председник народног покрета „УСТАВОБРАНИТЕЉИ XXI века“, као облика самоорганизовања Срба и других становника, Руководилац катедре Међународног, словенског и еколошког права универзитета МНЕПУ, Москва до 2019. године, директор Музеја НЕПРЕКИДНОСТИ СЛОВЕНСКОГ ПРАВА И КУЛТУРЕ ОД ЕПОХА ЛЕПЕНСКОГ ВИРА и Председник Савета за статусна питања дијаспоре Србије, члан Савета националности при Влади града Москве до 2018. Године, члан Комисије за науку и образовање Савета националности до 2018. године, адвокат Адвокатске коморе града Москве до 2017. године, председник Регионалне друштвене организације ОБЈЕДИЊЕЊЕ СРБА, Москва до 2017. године, живи у Београду,

Велибор П. Стевић, доктор војних наука, почасни професор Тамбовског државног универзитета имена „ Гаврила Романовича Держовина“ из Тамбова, Руска Федерација, живи у Београду, Дракче Илић, адвокат из Ниша, Никола Китарић, судија Управног суда у Београду, члан Управног одбора Друштва судија Србије, Родољуб Раичић, дипломирани правник из Москве, Руска Федерација и Станислав Којић, професор из села Врбовца код Косовске Витине, аутор дванаест монографија о селима из Косовског Поморавља.

Захваљујем се господи која ми је дала несебичну подршку у писању ове књиге. То су: Проф.др. Александар Ћирић, редовни професор на Департману за правне науке Државног универзитета у Новом Пазару, раније дугогодишњи редовни професор и декан Правног факултета Универзитета у Нишу, арбитар и потпредседник Сталне арбитраже при Привредној комори Србије, живи у Нишу, Александар Милошевић, пуковник српске војске, живи у Деспотовцу, Бранислав Тапушковић, адвокат, пријатељ суда у Хагу поводом поступка војног против Слободана Милошевића, бившег председника СР Југославије, живи у Београду, Божидар Делић, генерал српске војске, командант 549 механизоване бригаде војске СР Југославије на Косову и Метохији и током оружане агресије НАТО савеза на СР Југославију, ранији потпредседник Народне скупштине Републике Србије, живи у Београду, Владислав Јовановић, ранији амбасадор СР Југославије у УН у Њујорку, Владан Глишић, адвокат и народни посланик живи у Аранђеловцу, Проф. др Гордана Божиловић Петровић, ранији судија Окружног суда у Београду- Посебног Одељења за ратне злочине, професор на Факултету за привреду и право Универзитета „Унион-Никола Тесла“, предавач у Центру за обуку за полагање правосудног испита „Пројурис“ у Београду, у Центру за стручно усавршавање младих судија у Београду, у Удружењу за прекршаје Републике Србије, добитница престижне титуле „Нај жена XXJ века“, из области правне науке за 2018. годину, коју додељује агенција АИРЛИ НИВО из Београда, живи и ради као адвокат у Београду, Драгомир Јанићије Карић, народни посланик, члан је Академије социјалних наука Руске Федерације у Москви, члан је Украјинске Академије Аграрних Наука у Кијеву, доктор економије и филозофије, почасни професор Социолошког факултета МГУ Ломоносов у Москви, редовни професор на Институту за Аграрну економију при Украјинској академији аграрних наука, редовни је професор на Академији за трговину и банкарство „Даница и Јанићије Карић“ у Пећи, живи у

Београду, проф. др. Дејан Мирковић, редовни професор на Правном факултету у Косовској Митровици, живи у Београду, Живадин Јовановић, раније амбасадор СФР Југославије у Торонту, Најробију, Анголи, Намибији и Сао Томе и Принсипе, министар иностраних послова СР Југославије од 1998. до 2000. године, посланик Савезне скупштине СР Југославије, народни посланик Народне скупштине Србије, ранији министар иностраних послова СР Југославије, живи у селу Опарић код Рековца, Зоран Миливојевић, каријерни дипломата живи у Београду, Зоран Марковић, ранији председник Управног одбора Друштва судија Србије и председник Општинског суда у Зајечару, сада адвокат, живи у Зајечару, Зоран Влашкивић, новинар листа „Јединство“, живи у Косовској Митровици, Константин Митић-Врањкић, судија Вишег суда у Београду, бивши председник Управног одбора Друштва судија Србије, проф. др Љубиша Дабић, ранији редовни професор на Економском факултету Универзитета у Београду, живи у Београду, проф. др Милорад Филић, професор на Академији „Јужна Србија“ Лесковац-Одсек за васпитаче у Бујановцу, живи у Обреновцу, Момчило Трајковић, адвокат и председник Српског покрета отпора на Косову и Метохији, живи у Чаглавици код Приштине, Милош Младеновић, бивши председник Општинског суда у Новом Пазару, сада адвокат, живи у Рашкој, Немања Лукић, адвокат у канцеларији „Тома Фила“ у Београду, Проф. др Обрад Стевановић, генерал српске полиције, редовни професор на Криминалистичко-полицијском универзитету у Београду, раније био предавач на Полицијској академији, живи у Београду, Предраг Колаковић, судија Основног суда у Јагодини, члан Управног одбора Друштва судија Србије, живи у Јагодини, Рената Павешковић, председница Основног суда у Великој Плани, заменица Председнице Друштва судија Србије, живи у Великој Плани, Снежана Барац, судија Основног суда у Панчеву, живи у Панчеву; Томица Симић, професор историје, живи у Деспотовцу.

Ова књига представља мој покушај, да упознам ширу домаћу и светску јавност са истином, која је гурнута у страну више од 22 године. Ово је највећа превара над српским народом коју су учиниле 14 чланице СБ УН у последњих педесет година. Правда је спора али достижна, победиће кад тад, као вода избиће на површину. Српски народ мора да упозна своју историју, да би разумео садашњост и предвидео будућност. Јер, с правом је казао Свети Јован Златоусти: „До смрти се бори за Истину, и Господ ће побеђивати за тебе“.

У Деспотовцу,

на Светога Јована Крститеља, 2022/7530 године

I АМЕРИКА КАО СВЕТСКИ ЖАНДАРМ

1. ТАЈНИ СПОРАЗУМ АМЕРИКЕ, ВАТИКАНА И НЕМАЧКЕ О УНИШТЕЊУ ПРАВОСЛАВЉА

Завера САД, Ватикана и Немачке против православља, па прематоме и против српског народа, договорена је 1976. године. Дакле 24 године, пре оружане агресије НАТО пакта на СРЈ (Србија и Црна Гора), без дозволе Савета Безбедности Уједињених нација.

Покрет за Србију је организовао округли сто у Београду, дана 30. октобра 2014. године под називом „*Србија и Трилатерална коми-сија*“. Повод је био заседање европске групе Трилатералне комисије у Београду од 31. октобра до 2. новембра 2014. године. Модератор округ-лог стола је био Оливер Вуловић, новинар. Учесници су били Милан Видојевић публициста и новинар, Љубомир Кљакић, политиколог и писац, Горан Петронијевић, адвокат. Први говорник је била проф. Др. Смиља Аврамов. Она је том приликом између осталог казала:

„Између САД, Ватикана и Немачке склопљен је 1976. године тајни споразум у 11 тачака. Једна од централних теза овог споразума била је идеја о федерализацији света... Једна од тачака која је мене погодила, кад сам читала тај споразум, била је тотално уништење православља. Православље мора бити избачено из светских комуникација, као религија, јер то је једини хомогенизирајући моменат православних земаља који има политичке димензије и глобализација уз Православље тешко ће успети. Отуда уништење Православља али и продор у Православну Цркву и бацање тешких пара да би се придобили поједини руководиоци Православља, и да би се на тај начин уништила срж теологије православне. Јер оно што су конста-товали, а што је нама православцима који верујемо у Православље, врло значајно и што је констатовано на једном од њихових састанака - да је једина тео-лошка мисао - православна, која се може везивати са цивилним схватањем друштва и са оним што они зову глобализација, уз онај минимум социјалног момента“.

Проф. Др. Смиља Аврамов у својој књизи „Трилатерална комисија“ између осталог наводи: „У последњој фази постојања Југо- славије, у процесу њеног разарања (1991-1995) било је укључено неколико тајних организација. Сви такозвани посредници у југо- словенској кризи били су чланови једне, а понекад свих трију тајних организација: *Савета за спољне послове, Билдерберг групе и Трилатералне комисије*. На истом послу нашла се и католичка организација „*Опус Деи*“¹

Савет за спољне односе САД основан је после конференције у Паризу 1918. године. *Билдерберг група* је основана 31. маја 1954. године. *Трилатерална комисија* је основана у Токију на оснивачкој скуп- штини од 20. до 23. октобра 1973. године. У ову комисију су ушли као представници Америке: Дејвид Рокфелер и Џералд Смит, за копред- седнике Мичел Шари, за заменика Џорџ Франклин и Чарлс Хок, за се- кретаре.

2. ТРИЛАТЕРАЛНА КОМИСИЈА УЧЕСТВОВАЛА У РАСТУРАЊУ СФР ЈУГОСЛАВИЈЕ

Представници Европе су били: Макс Конста и Џорџ Бартон, за копредседнике, Франсоа Дишен и Еђидио Ортона за заменике, Волф- ганг Хаге, Ханс Мол и Мартин Тринк за секретаре. Представници Јапана су били: Такеси Ватанабе за председника, Нобухико Ушиба за заменика, Тадаши Јамамото за секретара. Оснивач и почасни пред- седник Трилатералне комисије био је Дејвид Рокфелер. Он је све до 1975. године обављао и функцију председника Савета за спољне по- слове, истовремено је у Билдерберговој групи представљао једну од најугицајнијих личности. О одлуци за постојање само једне светске владе, проф. др. Смиља Аврамов, пише: „**На оснивачкој конферен- цији ТК дошао је до изражаја јединствен став, да само једна из- вршна светска власт, што ће рећи светска влада, може савладати ирационалност националних влада, које су инфичиране шови- низмом и социјалистичким идејама**“.^{1 2}

У разарању Југославије учешће је први узео председник Бил-

---

¹ Аврамов Смиља, „Трилатерална комисија“, ЛДИЈ, Београд, 1998, стр. 9.

² Аврамов Смиља..., стр.47.

дербогове групе, лорд Карингтон, иначе британски аристократа.

Европска заједница је, пошто јој је Југославија поверила мандат да по- средује у изналажењу решења у југословенској кризи, ангажовала истакнуте чланове Трилатералне комисије и Савета за спољне по- слове. То су били: Сајрус Венс, лорд Овен, Ричард Холбрук, Столтен- берг, Садато Огата итд. Они су учествовали у разбијању Југославије. Средства информисања која су била под њиховом контролом у свему су их подржавала.³⁾

3. ШТА ТО ХОЋЕ АМЕРИКА?

Ово је наслов књиге Ноама Чомског, американца, једног од десет највећих светских мислилаца. У својој књизи, пише између оста- лог, да је већина држава конкурената САД била разорена или ослаб- љена после другог светског рата. Скоро половина светског богатства је имала Америка. Наметнула се потреба израде стратегије односа Америке према осталим државама света. После другог светског рата, шеф стратешког тима Стејт Департамента био је водећи пацифистау то време Џорџ Кенан. Он је био веома способан креатор послератног пе- риода у свету. У свом Извештају о политичким смерницама број 23 (ППС 23) који је написао 1948 године за Стејт Департамент каже: „Ми имамо око 50% светског богатства, а само 6,3% становништва... У оваквој ситуацији, не можемо избећи завист и презир других. Наш највећи задатак у наредном периоду је да осмислимо облик односа који ће нам омогућити да задржимо ову несразмерну позицију... Да бисмо то остварили, морамо се ослободити свих сентименталности и сањарења и сву пажњу усредсредити на непосредне циљеве Америке. ...Требало би престати расправљати о нејасним ...нестварним циље- вима попут људских права, побољшања животног стандарда и демо- кратизације. Ускоро ћемо морати наступити с позиције силе. Стога, што нам такве идеалистичке паролe мање сметају, то боље“. Овај до- кумент је био строго поверљив.⁴⁾

Џорџ Кенан је 1950. године, на састанку амабасадора САД из земаља Латинске Америке казао: „Да главни задатак америчке

---

³ Аварамов Смиља..., стр.11 и 117.

⁴ Чомски Ноам, „Шта то хоће Америка ? „, Институт за политичке студије, Београд, 1999, стр. 15 и 16.

спољне политике мора бити „заштита наших (то јест, латиноамеричких) сировина

„Стога се морамо борити против опасног празноверја које се, како наше обавештајне службе наводе, шири целом Латинском Америком: „То је идеја даје власт непосредно одговорна за благостање народа“.⁵ За америчке стратеге оваква идеја је комунистичка идеја, а те државе постају амерички непријатељи. Против таквих непријатеља Кенан предлаже предузимање одређених мера: „Крајњи одговор би могао бити непријатан, „али...се не смемо двоумити да ли да се користимо насиљем локалних полицијских власти. То није срамота пошто су комунисти у основи издајници... Бољеје иматијак режим на власти него неку демократску власт којаје попустљива, опуштена и инфилтрирана комунистима“.⁶

Овакав Кенанов план је у складу са Монровом доктрином да САД „гледају своје интересе. Суверенитет других држава на америчком континенту је случајност, а не наш циљ“.

У једном меморандуму Стејт Департамента из 1949. године је писало, између осталог, да би неразвијене земље требале да обаве свој део посла, јер би биле извори сировина и тржишта, све у корист индустријских капиталистичких земаља. Иначе такозвано „Слободно тржиште“ је само лепа фраза коју ће објављивати медији. Међутим, ту доктрину многе владе не схватају за озбиљну. Чомски даље пише: „Наше привредне гране које имају шансе на светском тржишту махом суфинасира држава: интезивну пољопривреду (тзв.агробизнис), индустрију високих технологија, фармацеутску, биотехнологију, итд. Исто раде и друге развијене земље. Америчка влада плаћа научно-истраживачки рад као и сектор развоја и гарантује куповину смећа које они произведу, углавном преко војске. Ако се неке ствари могу продати и на тржишту широке потрошње, онда приватни сектор преузима њихову производњу. И овај систем финансирања приватног профита државним порезима ми називамо слободно предузетништво“⁷

После другог светског рата, сви председници САД су учествовали директно или индиректно у помагању војних пучева у

---

⁵ Исто, 16.

⁶ Исто, 16 и 17.

⁷ Исто, 19.

одређеном броју држава. Један од очигледних примера је Бразил, који има преко 200 милиона становника, када је 1964. године, извршен војни пуч. Овај војни пуч је извршен уз помоћ администрације председника САД

Едварда Кенедија. Бразил је врло богат природним богатствима, али становништво је врло сиромашно. Војни режими настоје да изазову економски хаос у сопственој држави, најчешће извршавајући налоге својих америчких саветника. Војни режими уступају решавање економских проблема цивилним властима. Цивилне власти затраже помоћ Међународног монетарног фонда, Светске банке који кредитирају не-развијене државе као и државе у којима постоје Војни режими. Новац за кредитирање обезбеђују индустријске силе. Те државе добијају кредите, али морају да спроведу либерализацију, што значи њихова привреда постаје отворена иностраном мешању и контроли. Долази до смањења друштвених услуга и програма. У тим државама стварају се два слоја становништва. Један слој је супер богат а други чини огромна маса сиромашних и нападених народа.⁸⁾

Анализирајући одговорност председника САД од другог светског рата, Ноам Чомски пише: „Мислим да у правном смислу постоје веома чврсте основе да се суди сваком америчком председнику од другог светског рата наовамо. Сви они су лично били тешки ратни злочинци или су посредно учествовали у тешким злочинима“.^{8 9} Према извештају *Saund* (магазин о бизнису у неразвијеним земљама): „Бразил има већу стопу смртности новорођенчади од Шри Ланке. Трећина становништва живи испод нивоа сиромаштва а „седам милиона напуштене деце, просе, краду и удишу лепило на улици. На десетине милиона људи живи у колибама по сиротињским квартовима... или, у све већем броју, на делићу ледине испод неког моста... То је Бразил, једна од природно најбогатијих земаља света“.¹⁰

---

⁸⁾ Исто, 35 и 36.

⁹ Исто, 36.

¹⁰ Исто, 37.

4. ЈУГОСЛАВИЈА, МИР, РАТ И РАСПАД

Ноам Чомски је 2019. године, објавио књигу под горњим насловом. Пишући о преговорима у Рамбујеу, каже: „Можда више од свега пада у очи то што је ултиматум из Рамбујеа и поред тога што се универзално описује као мировни предлог, такође остао далеко од очију јавности, а поготово његове одредбе које су, како изгледа, унесене у последњим тренуцима мировних преговора у Паризу у марту, пошто је Србија већ изразила сагласност с главним политичким предлозима, што је практично гарантовало даће бити одбијене. Од нарочите важности су услови имплементације Анекса којим је НАТО-у давано право за „слободан и неограничен пролаз и несметан приступ у целој СРЈ, укључујући и њен ваздушни простор и територијалне воде“, без ограничења, обавеза или обзира према законима земље или јурисдикцији њених власти, од којих се, међутим, тражи да се наређења НАТО-а придржавају „приоритетно и свим одговарајућим средствима“. (Анекс Б)¹¹ Као што је познато, СР Југославија, Народна скупштине Србије је одбила овај ултиматум својим одлукама од 23. марта 1999. године. Одмах сутрадан 24. марта 1999. године НАТО пакт је извршио оружану агресију на СР Југославију (Србија и Црна Гора).

5. АЛБАНСКИ ТЕРОРИСТИ УБИЛИ ВИШЕ ОСОБА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ ОД ЛЕГАЛНИХ СНАГА СР ЈУГОСЛАВИЈЕ ПРЕ ОРУЖАНЕ АГРЕСИЈЕ НАТО-а

Од почетка сукоба марта месеца 1998. године албанских терориста на Косову и Метохији са легалним снагама СР Југославије до почетка оружане агресије НАТО савеза на СР Југославију погинуло је око две хиљаде особа. О томе, Чомски пише: „Западна документација открива да је на Косову било гадно пре бомбардовања - мада, најмање, не по међународним стандардима. Извештаји говоре око две хиљаде погинулих у години пре почетка НАТО бомбардовања. Злочине су у једнакој мери чиниле герилске јединице ОВК које су нападале из Албаније и безбедоносне снаге СРЈ. У извештају ОЕБС-а се врло прецизно резимира: „Циклуси сукоба могу се генерално описати“ као напади ОВК на српску полицију и цивиле, „несразмерни одговор власти СРЈ“ и „обнављање активности ОВК“. Британска влада, највећи „јастреб“ у алијански, већину

злочина у релевантном периоду припи- сује ОВК, коју су Сједињене Америчке Државе 1998. године прогла- силе за „терористичку организацију“. Двадесет четвртог марта 1999. године, када је почело бомбардовање, британски министар одбране Џорџ Робертсон, који је касније постао генерални секретар НАТО-а, обавестио је Доњи дом да је, до средине јануара 1999. „ОВК била одговорна за више насилних смрти на Косову него српске власти“.^{11 12}

Да би се утврдила истина о томе колико је ОВК убила особа на Косову и Метохији до почетка бомбардовања а колико српске снаге безбедности, обављена су одређена истраживања и студије. Најпотпунија је студија Николаса Вилера. У овој студији Николас процењује, на основу расположивих и доступних чињеница, да су Срби одговорни за пет стотина од две хиљаде убијених лица у напред ци- тираном периоду. Што значи да је ОВК одговорна за убиства око хиљаду и петсто лица.¹³

6. СРБИЈА КАЖЊЕНА ЈЕР ЈЕ ПРУЖИЛА ОТПОР НЕОЛИБЕРАЛНОМ КАПИТАЛИЗМУ

На питање новинара, Данила Мандића: Зашто је НАТО бомбардовао Југославију? Ноам Чомски одговара: „Први пут имамо у вези с тим врло ауторитативан коментар с највишег нивоа Клинтонове администрације... Долази од Строуба Талбота, који се сво време рата, укључујући и бомбардовање, налазио на челу Здруженог обавеш- тајног одбора Пентагона и Стејт департамента... Недавно је написао предговор за књигу свог директора комуникација Џона Нориса... Каже како стварна сврха рата није имала никакве везе с косовским Албанцима. До рата је дошло зато што Србија није спроводила тражене друштвене и економске реформе, што значи да је то био последњи делић Европе који се није подредио неолибералним програмима које предводе Сједињене Државе. Према томе, морала је да буде елиминисана. То долази с највишег места“.¹³

---

¹¹ Чомски Ноам, „Југославија, мир, рат и распад „, Самиздат, Београд, 2018, стр. 157.

¹² Исто, 187.

¹³ Исто, 188

7. АЛБАНСКИ ТЕРОРИСТИ ПРЕД ОЧИМА НАТО ВОЈНИКА УБИЈАЈУ СРБЕ

Након окончања оружане агресије НАТО пакта на СР Југославију, потписивања Београдског споразума дана 3. јуна 1999. године и Војно техничког споразума у Куманову 9. јуна 1999. године, Савет безбедности УН је донео Резолуцију 1244. Међународне снаге под називом КФОР су гарантовале успостављање мира на територији Косова и Метохије. Али, догађаји на терену су демантовали сва та очекивања Срба и других припадника националних мањина и етничких група, које су признавале Србију као своју државу.

Срби су сами голоруки, остали на Косову и Метохији, да чувају своја вековна огњиштва. Без своје војске, без полиције, без судства, који су се повукли. Једина институција која је остала уз Србе је била Српска православна црква.

Наиме, припадници УЧК и други терористи су убијали Србе, Горанце и Албанце који су били лојални држави Србији. О тим догађањима, Чомски даље, пише: „Српска мањина била је углавном протерана. Роберт Фикс извештава да је „број Срба убијен за пет месеци од како је рат завршен скоро изједначен с бројем Албанаца које су Срби убили за пет месеци пре него што је НАТО у марту лансирао ваздушне нападе“, како указују расположиви докази; подсетимо се да су УН известиле о „шездесет пет насилних смрти цивила“ (пре свих Албанаца и Срба) у два месеца пре повлачења посматрача и почетка бомбардовања. Не врши се истрага убистава, па чак ни убиство Србина за- посленог у Међународном трибуналу за ратне злочине... Амнести интернешенел известио је на крају године (мисли се на 1999. годину, прим М. Т. М.) да је „насиље усмерено против Срба, Рома, Словена муслиманске вероисповести у драматичном порасту протеклих месец дана“ укључујући „свакодневна убиства, отмице, насилне нападе, застрашивање и спаљивање кућа“, као и тортуру и силовања, и нападе на независне албанске медије и политичке организације у рекло би се „организованој кампањи ућуткивања умерених гласова у друштву етничких Албанаца“ а све пред очима НАТО снага.

Официри КФОР-а извештавају како имају наређења да се на те злочине не базирају: „Наравно даје то потпуно сулудо“, рекао је један француски заповедник, „али то су наређења из НАТО-а одозго“. НАТО снаге такође „изгледају потпуно равнодушне“ према нападима „нао- ружаних разбојника албанске националности“.¹⁴

8. АМЕРИКА КАО ГЕНОЦИДНА ТВОРЕВИНА

Емил Влајки, у својој књизи „*Амерички терор-о нацији која није престајаларатовати од почетка свог постојања*“, између осталог пише, да је Америка имала војни буџет за 2010/2011. годину у износу од 40 % националне потрошње. Америка има преко 1000 војних база у свету.¹⁶ За Америку се поуздано може рећи, да је њена историја у ствари историја ратовања. Изјава председника Теодора Рузвелта то најбоље потврђује: „Ниједантријумф миране може битиравантријумфу рата“. Надаље, аутор наводи: „Рат је начин егзистенције Сједињених Држава. Након свог оснивања, ова земља није престала ратовати: ратови против Енглеза, ратови за проширење територија (на рачун Шпаније и Мексика, ратови против Индијанаца, колонијални ратови, Куба, Филипини), два светска рата, антикомунистичке и „хуманитарне“ војне интервенције. Само након Другог светског рата, Америка је извела око 300 (пара)војних интервенција.

У овом контексту, Америка личи на огромног вампира који не може живети без крви својих жртава. За њу ратови представљају у првом реду одржања нивоа конзумације; Америка са 5 % светског ста новништва троши сваке године око 30 % онога што се у свету произведе. Ратовима, Америка одржава власт над сировинским изворима (посебно над нафтом) и на важним геостратешким пунктовима. Америчко уништавање бомбама и ембарзима неке земље накнадно омогућава САД реконструкцију исте земље, што одржава капитал и значајно решава питање незапослености“.^{15 16}

У документу под називом „*Америка је монструм*“ Џонсон Шалмере, из 2005. године, пише да је Америка распоредила у другим

---

¹⁴ Исто, 162.

¹⁵ Влајки Емил, „Амерички терор-о нацији која није престала ратовати од почетка свог постојања“, „Филип Вишњић“, Београд, 2000, стр. 8 и 9.

¹⁶ Исто, 31,32

државама света око пола милиона својих војника, шпијуна, учитеља, техничара и других радника. У вези стварања америчког царства, Џонсон, пише: „Стварање новог америчког царства дуго се припремало.

Његови корени сежу још у рани деветнаести век, када су Сједињене Државе прогласиле целу Латинску Америку својом сфером утицаја и када су марљиво повећале своје државно подручје на рачун северноамеричких домородаца, као и британских, француских и шпанских колонизатора и суседног Мексика. Слично поступцима својих савременика у Аустралији, Алжиру и Царској Русији,

Американци су уложили доста енергије у исељавање староседелца Северне Америке, по разним острвима Кариба, на Хаваје, Гуам и на Филипине, слично ономе што ће читав један век после тога под плаштом „рата против тероризма“, учинити слична група конзервативаца, настојећи провести свој властити план експанзије. Из Другог светског рата наша нација је изашла као најбогатија и најснажнија на свету, као самоодређени наследник Британског царства“.¹⁷

Хладни рат између САД и СССР је трајао четири и по деценије. Американци су убеђени да су они победници хладног рата и да за то имају право и да су зато заслужили да уберу империјалне победе. Након завршетка хладног рата, Америка није седела скрштених руку, јер је неколико деценија пре тога спремила и спроводила свој империјални план. Америка је кренула у многе акције ради јачања своје глобалне моћи. О томе, Џонсон пише: „У првој деценији после завршетка хладног рата предузели смо многе акције усмерене на одржавање и јачање наше глобалне моћи, укључујући ратове и хуманитарне интервенције у Панами, Заливу, Сомалији, Хаитију, Босни, Колумбији и Србији, одржавајући при томе и надаље непроменљивим наше хладноратовске позиције у источној Азији и подручју Тихог океана. У очима властитог народа САД је у најгорем случају остао тек неформално царство. Напокон, он није имао никакве колоније, а његове су значајне војне снаге биле ангажоване широм света само да би одржавале „стабилност“, или јамчиле „узајамну сигурност“, или пак промовисале либерални светски поредак, заснован на слободним изборима и „отвореном

---

¹⁸⁾ Исто, 37 и 38.

тржишту“ у америчком стилу“.¹⁸

Америка, свакако има своје унутрашње проблеме, које вешто скрива од домаће и светске јавности. О тим проблемима врло сликовито говори, када каже: „Проблеми САД-а су огромни и разноврсни. Земља је препуна скривеног расизма, око 70 % омладине ужива дрогу, стопа криминалитета је једна од највиших у свету, преко 20% станов- ништва живи испод егзистенцијалног минимума, преко 40 милиона људи нема никаквог социјалног осигурања, а више десетина милиона људи практично не зна да чита и пише, итд. А иза свега стоји дух профитно оријентисане рационалности, неолибералистичке структуре друштва и социјалдарвинистичка правила игре, заснована на геслу преживљавања најспособнијих и најјачих“.¹⁹

II МЕДИЈСКИ ЗЛОЧИНАЧКИ РАТ ПРОТИВ СРПСКОГ НАРОДА

1. ЧЕТВРТИ СВЕТСКИ РАТ ПРОТИВ СРБИЈЕ

Ово је наслов књиге италијанског филозофа Дијега Фузара, у којој су садржани његови огледи у недељнику „Печат“ у периоду од 2013. до 2019. године. Врло је интересантан његов интервју који је дао новинару Драгану Мраовићу септембра 2013. године. Овом приликом, цитираћу део интервјуа:

ДМ: *Кажете да је „ Универзална монархија “ спремна да спр- веде свој империјализам и да смо већ у „ Четвртог светском рату“, који је почео 1989. године, односно да је торат који су САД објавиле свакој држави која пружа отпор капиталистичком империјализму. Можете ли нам појаснити овај концепт и објаснити да ли сте мис- лили и на бившу Југославију, односно Србију? Осим тога, који је то био „Трећи светскират “, ако већ говорите о „Четвртог “?*

ДФ: С падом (Берлин, 9. новембра 1989. године) двовласне струк- туре света који се одржао на принципу eius oesopotia (коме власт, томе и привреда-прим. Д. М.), отворена је нова фаза конфликта, међусобно различитих, а истовремено они сви заједно чине нови „ Четврти свет- ски рат“, који је започео 1989. године. „Трећи светски рат“ је такоз-

---

¹⁸ Влајки Емил, исто..., стр.38 и 39.

¹⁹ Влајки Емил, исто..., стр. 79.

вани хладни рат (са својим тачкама усијања од Кореје до Вијетнама). Четврти светски рат, који је поставио као тему торински филозоф Констанцо Преве, геополитичког и културног је реда, а води га „универзална мо- нархија“ - користим овај израз Имануела Канта да етикетирам Сједи- њене Америчке Државе - против the rest of the world (остатка света- прим.Д. М.), против свих народа и нација који нису спремни да се под- вргну њеној доминацији. После пада Совјетског савеза универзална монархија жели да освоји цео свет. Пошто је нестао комунистички „са- techon“ („моћ која кочи“, како то већ каже политичка теологија- прим. аут.; кате- хон, из старогрчког то katechon, неко ко кочи, нешто што кочи- прим. Д. М.), светска сцена се истакла поновном агресивном експлозијом империјалних су- коба. То је служећи се речником Карла Шмита („Појам политичког“), време, „рата апсолутног непријатељства“ које „не зна за границе“. Први империјални рат, усмерен на контролу арапског и муслиманског света, почео је 1991. против Ирака и „новог Хитлера“ Садама Хусеина. Други империјални рат је вођен на Косову 1999, уз анекс reductio ad Hitlerum (свођење наХитлера- прим. Д. М.) Милошевића. Преко стварања америчке војне базе „Бондстил“, највеће америчке војне базе на ев- ропској територији, развој сукоба на Балкану састојао се у капиларној и безусловној контроли Европе, којој је, осим тога, наметнуто подре- ђено учешће у војним операцијама. На тај начин је инаугурисана бес- рамна сезона империјалних напада: од експедиције на Ирак (2003) до криминалне инвазије на Либију (2011), преко рата у Авганистану, који је започет 2001. Са циљем превентивне окупације централне Азије против Русије и Кине...¹)

ДМ: *Шта се крије иза захтева који се намеће Србији из Ва- шингтона, Брисела и Берлина, да „ српска нација мора да промени свест “, да заборави на своју прошлост, историју културне традиције и да се окрене будућности?*

ДФ: Управо оно о чему сам говорио! Ради се о програмираном уништавању културе, националне традиције и идентитета, које би тре- бало заменити глобализованом културом капиталистичке мондијали- зације. Глобализујте се! То је скарадна заповест која се упућује Србима, као и Италијанима и другим европским државама које имају свој културни и лингвистички идентитет. Требало би се одупрети и надам се да ће Срби храбро и снажно пружити отпор имеријализму (културном и не само културном) универзалне монархије. Данашња „epoha savršene grešnosti“ (koristim

srećnu Fihterovu formulu) опстаје на поништа- вању националних и културних партикуларизама и на све израженијој неутрализацији права и било какве аутентичне различитости, осим ако она није део мултикултурализма којим управља тржиште, па самим тим, фиктивна и ад хок створена службеном пропагандом....^{20 21)}

ДМ: *За Србе је Косово историјска колевка, као Фиренца за Италијане. Без Косова Србија губи свој национални идентитет. Да ли бисте се ви, Италијани одрекли ваше Фиренце?*

ДФ: Очигледно је да се никада не би одрекао Фиренце, упркос сецесионистичким тенденцијама којих има у Италији („Северна лига“, пре свих). Одмах ћу напоменути да нисам стручњак за ово питање, и да све што ћу рећи има само вредност „радне тезе“. Што се тиче тих до- гађаја, близак сам тезама које је изнео Костанцо Преве у својој сјајној књизи *„Етичко бомбардовање - Есеј о хуманитарном интервенцио- низму, терапевтском ембаргу и очигледној лажии“*, за коју верујем да сте је превели и на ваш језик. Поред културног питања, које је и само одлучујуће, ту постоји, мислим, још једно ништа мање значајно: опс- цени рат на Косову је био јасно империјалистички рат и као такав мора бити безусловно осуђен. Као што сам рекао, „Бондстил“ је највећа америчка војна база на европској територији. А циљ сукоба на Бал- кану је капиларна и безусловна контрола Европе, коју је данас лакше вршити захваљујући еврџу. У том рату посебно ме је погодило свођење Милошевића на новог Хитлера, што су извела официјелна пропаганда и организована манипулација. Манијакално коришћење историјске аналогије (а то се и даље наставља), усмерено је на демонизовање као на- цифашисте, према поступку *reductio ad Hitlerum*, било кога ко не падне ничице пред наметнутим политичким поретком универзалне монархије. И у овом случају, разумевање и историјско и рационално вредновање феномена је склоњено у корист непосредне манихејске идентификације *Другог са Злом*. Медијско измишљање нових крво- лочних Хитлера (Милошевић, Садам, Гадафи, Ахмединачад, Асад, Чавез итд.) исказује се неизбежно функционалним кроз активирање „модела Хи- рошима“, односно бомбардовања које је

---

¹⁾ Фузаро Дијего, „Четврти светски рат против Србије“, ИП „Наш Печат“, АД Београд, 2019, стр.193 и 194.

²¹⁾ Исто, 202.

легитимизовано као нужно зло. Тамо где има неког Хитлера, мора бити и неке Хирошиме. У овом часу механизам се понавља у Сирији с Асадом. Као што је говорио Грамши, историја поучава, али нема кога. *Reductio ad Hitlerum* скоро увек је праћено идеолошком употребом појма хуманости као назнаке усмерене на оправдање - што је већ знао и Карл Шмит - империјалистичког ширења. Рат који себе проглашава хуманитарним служи само да би глорификовао самог себе, али и да би делегитимисао непријатеља, којем је у принципу негиран и сам атрибут човека. Против непријатеља сведеног на Хитлера и на нељудско биће сукоб се може истеривати до крајњих граница нехуманости, уз потпуну неутрализацију било каквих инхибиторних кочница за насиље које се врши у неограниченој мери. Чини ми се да се тако може уоквирити и трагична судбина Косова²².

2. ИНТЕЛЕКТУАЛЦИ СУ ПОСТАЛИ ПСИ ЧУВАРИ ВЛАСТОДРЖАЦА

ДМ: Данашње интелектуалце је обузело мртвило. Како их видите и шта би био њихов прави допринос нашој цивилизацији, али и светској геополитици?

ДФ: Данашњи интелектуалци су клер. Прецизније, функција интелектуалног клера састоји се у пукој дупликацији постојећег, у форми како његовог потпуног освештења, тако и у форми конзервативне критике која прокламује нетрансформабилним свој предмет обожавања који оплакују, а такође и у форми превентивне демонизације сваког могућег пута за оперативну трансценденцију постојећег (делегитимизација држава које пружају отпор, аутоматска идентификација насиља и трансформације, Маркса и Гулага, националне државе и нацизма итд.). Први пут у целокупној западној историји знање и култура су саставни део власти, капиларно подведени под њену логику. Интелектуалци су напустили своју функцију комунитарних законодаваца и постали су пуки тумачи и заговорници постојећег, пси чувари властодржаца. Подређеност интелектуалног сталежа, у облику њихове нормализујуће укрожености, објашњава се и у аспекту који је

---

²² Исто, 206 и 207.

магистрално изнео Пјер Бурдије. Наиме, интелектуалци чине подређен пол којим влада вла- дајућа класа. У светлу свога знања и свог друштвеног угледа, припа- дају владајућој класи. Ипак, што се тиче економских ресурса, интелектуалци се налазе у положају који је ближи онима над којима се влада. У таквој амбивалентности њих карактерише патолошки облик друштвене шизофреније која их наводи на то да се ускладе с успо- стављеним поретком и с владоцима, којима морају да продају свој „културни капитал“. А тај капитал, следствено реченом, не сме никако да буде дисонантан у односу на строгу ортодоксију наметнуту чином очувања постојећег, нити може реално да се зарије у поредак ствари у којима се кристализује хегемонија владалаца. Из тог разлога задатак интелектуалног клера се састоји у симболичком посредовању између оних којима се влада, и оних који владају...“²³

3. „ СРБИЈА МОРА УМРЕТИ“

Ово је наслов књиге коју је приредио Клаус Битерман из Швајцарске а на српском језику приредио Живота Ивановић. Књига иначе, почиње цитатом из књиге „*Последњи дани човечанства*“ коју је својевремено написао Карл Краус, а који гласи:

“Један Бечлија: Ствар је ... праведна, ту нема шале, зато и кажем: Србија мора умрети !

Гласови из гомиле:

Браво, тако је, Србија мора умрети, хтела - не хтела! Свакако мора умрети !

Интелектуалац :

Ко би веровао да је то могуће, како су се времена променила, а и ми с њима“.

Србија је изгубила медијски рат деведесетих година двадесетог века. Многи медији на западу и Америци су били пристрасни у корист империјалистичких претензија Америке и њених савезника Немачке, Енглеске, Француске...

Питер Брок је у америчком часопису „Форин полис“, објавио анализу извештаја западних медија о рату на територији бивше СФР Југославије. Ова анализа је носила назив „Пристрасна штампа“. По

---

²³ Исто, 210, 211.

њему је светско новинарство на Балкану доживело крах. Он истиче: „...да не може бити случајно то што су пристрасност и једностраност западних медија увек на штету српске стране „

У горе цитираној књизи текстове су објавили Клаус Битерман „*Интелектуалац као ратни хушач*“, Мира Бехам „*Медији као изазивачи пожара*“, Ханспетер Борн „*Белешке о једној контроверзи*“, Питер Брок „*Хушачко новинарство*“, Рудолф Бургер „*Посматрач жељанрата или дух из 1914*“, Вигла Дросте „*Крвожедност под маском хуманизма*“, Томас Флајнер „*Мањине и национализам*“, Борис Грендал „*Трачак надеу општем политичком засићењу*“, Обрад Кесић „*Вест као бизнис*“, Мартин Летмајер „*Једноставно се веровало, без икакве провере*“, Жак Мерлино „*Постигли смо пун погодак*“, Доротеја Разумовски „*Бог то жели*“, Теса Шишкович „*Србија мора умрети*“ и Жељко Вуковић „*Потемкиново Сарајево*“.

Живота Ивановић у предговору српског издања, на другој страни наводи „Медији се претварају у информативну самопослугу, новинари не описују стварност какву виде, већ унапред добијају смернице у којима је од почетка до краја утврђено све што новинар треба да види и изнесе у својим извештајима“. Ова књига није дала одговор на питање: „Зашто баш Србија мора да умре?“ као и на питање, зашто су баш изабрани Срби. Међутим изабрани текстови указују „на постојање политичких, економских и историјских интереса који се крију иза сатанизације српског народа“.

Теса Шишкович је у овој књизи објавила текст под насловом „Србија мора умрети“. Када су војници Југословенске армије покушали 1991. године да спрече словеначке сецесионисте да истакну своју заставу, аустријски булеварски лист „Кронен цајтунг“, објавио је упозоравајући текст под насловом „*Југословенски бомбардери над Гра-цом*“. У овом тексту од 29. јуна 1991. године, је између осталог писало: „Бомбе које су пале на паркиралиште љубљанског аеродрома уништиле су најмање 10 аутомобила аустријских путника“. Одмах је објективном читаоцу било јасно да се ствари догађају и изврћу наопачке а на штету српског народа. Јавност Аустрије је одмах извршила поделу, без икаквог основа, на омиљеног и злог председника. Фрањо Туђман је био омиљен а Слободан Милошевић зао. Ова подела није настала 1991. године: „И ова подела заснивала се на обрасцу понашања из времена наших предака. Од када су Срби 1914. године убили аустријског престолонаследника Фрању Фердинанда у Сарајеву, Аустријанци

на реч „Србија“ аутоматски имају асоцијацију „мора ум- рети“. Ова мала католичка држава у срцу Европе никада није опростила православцима на југу то што нису хтели да допусте Хабсбурговцима да их подјарме. На самом почетку (кризе), млади Аустријанци уопште нису знали где се налази Србија. Међутим, добро је што су се подсетили. Чак су се и унуци убрзо добро сналазили на гео- графској карти“.²⁴

Државно руководство Аустрије са симпатијама гледа на сецео- низам Хрватске и Словеније. Лист „Курир“ пише: „Две нове државе на аустријским границама! Аустрија поздравља... Словенију и Хрват- ску“.²⁵

Дакле, мржња државног руководства Аустрије и њеног народа (част изузецима), као и много пута раније у историји је усмерена на уништење српског народа.

4. АНТОЛОГИЈА АНТИСРПСТВА ЖАК ШИРАК: СРБИ СУ НАРОД БЕЗ ЗАКОНА И ВЕРЕ

Др Зоран Петровић Пироћанац у својој књизи „*Избрисати српски вирус*“ цитира антисрпске изјаве које су давали председници, дипломате, новинари одређених држава, почев од избијања сукоба у СФРЈ 1991. године, па до данас. Жак Ширак, председник Француске, даје антисрпску изјаву, средином јуна 1995. године у Паризу на традиционалном састанку шефова влада држава чланица ЕУ Први говорник је био премијер Грчке, Андреас Папандреу, који је казао да се у Босни води грађански рат са карактеристикама верског рата. У једном тренутку је Жак Ширак прекинуо премијера Грчке и казао: „Дозволите да Вас прекинем, господине Председниче, Срби су народ без закона и без вере“.²⁶

Верујем, да већина француског народа није делила овај став свог председника. Верујем да Французи знају да је Свети Сава још 1219. године донео први *Номоканон* под називом *Законоправило* или *Крмчију* како је од стране Руса назван. Номоканон је био један облик

---

²⁴ Битермак Клаус, „Србија мора умрети“, приређивач српског издања Ивановић Живота, издавач „Филип Вишњић“ Београд, 1995, стр. 111 и 112.

²⁵ Исто, 113.

²⁶ Петровић Зоран -Пироћанац, „Избрисати српски вирус“, Аутор и Центар за геополитичке студије „Југоисток“, Београд, 2008, стр. 72.

тадашњег устава, који је регулисао како црквене, тако и друштвене од- носе у српском друштву. Затим, цар Душан у Скопљу на сабору 1349. године доноси закон, који је потврђен и допуњен на сабору 1354. године у месту Сер. Верујем да је ове чињенице знао и председник Француске Жак Ширак, али као председник вазалске државе није имао храбрости да заштити Србе.

Римски дневник „Ла Република“, септембра 1991. године, пише „Аргумент крви је снажнији од аргумента хлеба: Срби- господари на југословенском простору-водиће рат и од рата ће живети. Драма народа који не ратује због идеолошке истине, већ због крви и меса, силовито избија на површину... Шта се догађа у бившој Југо- славији, ако не агресија српске државе-бивше чланице федерације? Резултат великог европског мира био је нови европски рат организо- ван у облику класичне агресије. Ко ће зауставити Србе, ако се они сами не зауставе када створе свесрпску државу и када у своје протекторате претворе остале државе, упркос њиховим другачијим демократским и националним опредељењима? Ово није рат идеолошког типа, то је агресиван рат који се води де факто са идејом о етничкој супериорно- сти која подсећа на разлоге за слање нацистичких одреда и која преу- зима њихов стил. Можемо ли 90-их година живети са великосрпством у Београду лакше него што смо 30- их могли да живимо са пангерма- низмом у Берлину? ... Српски режим признаје само један аргумент, ар- гумент силе: колико је оружаних снага које имају европски и међународни легалитет?“²⁷

Претедент на аустроугарски трон Ото фон Хабсбург у листу „Л Фигаро“, дана 15. 8. 1991. године изјављује „Хрвати, који су цивили- зовани део Европе, немају ничег заједничког са српским примитивиз- мом, са Балканом“.²⁸

Премијерка Уједињеног краљевства, Маргарет Тачер, у загре- бачком „Вјеснику“, дана 24. 11. 1991. године, изјављује „Комуни- стичка Србија је преузела контролу над војском и целом земљом, а демократске републике Хрватска и Словенија имају право на своју не- зависност“.^{29 30}

Вашингтонски „Тајм“, дана 14. 4. 1992. године пише „Ђаке у школи (албанске, на Косову, прим. ауг.) тровали су гасом. Према неким

---

²⁷ Исто, 22 и 23.

²⁸ Исто, 23.

¹⁰ Исто, 24.

³⁰ Исто, 25.

ин- формацијама, неке су присилно стерилисали“.¹¹⁾

Лондонски дневник „Тајмс“, дана 9. 11. 1992. године, пише: „Срби су пуштени са ланца. Њима командује у Босни генерал Ратко Младић, који има репутацију да је немилосрдно логичан, али луд“.³¹

Амерички дневник „Лос Анђелес Тајмс“, децембра 1992. године пише: „Као и Адолф Хитлер пре њега, Милошевић мисли да је демократија сувише декадентна да би му се супротставили“.³²

Британска премијерка Леди Маргарет Тачер, је дана 26. августа

1992. године изјавила америчкој ТВ, цитирана у дневнику „Сан Фран- циско Кроникл“ следеће: „Српске акције у бившој Југославији су го- тово горе од Стаљина и Хитлера“.³³

Немачка новинарка Доротеа Разумовски у свом тексту „Сти- дим се да себе назовем новинарком“, који је објавио „Франкфуртер Алгемајне Цајтунг“, дана 26. 6. 1993. године наводи: „У породици ци- вилизованих нација нема места за државу(српску-прим.а.) која сади- стички истребљује народ“.³⁴

Немачки министар спољних послова Клаус Кинкел је дана 27. 5. 1992. године изјавио: „Србе треба натерати да клече“.³⁵

Лондонски дневник „Ивнинг Стандард“ дана 28. 8. 1992. године је објавио у рубрици „Писма“, писмо извесног Малколма Гра- хама у коме пише: „Репатријација свих Срба са Запада. Проблем избеглица у Босни треба сместа да се решава. Сви Срби који живе у за- падно европским земљама требало би насилно да се репатрирају у Србију, пошто потпишу да њихово власништво и све што поседују - привремено-буде државно похрањено од земље која их депортује. Њи- хове пасоше и националност треба опозвати“.³⁶

Амерички новинар Дон М. Снајдер, дана 13. октобра 1992. године изјављује: „Зауставити Србију! Бомбардовати Србију!“³⁷

Сплитски недељник „Слободна Далмација“ дана 16. 2. 1993. године пише: „На Косову режим не убија масовно, али убија стално. Албанском народу је све забрањено. Нема никаквих грађанских права, чак ни права на одбрану, нема војске, нема полиције, нема

---

¹²⁾ Исто, 26.

¹³⁾ Исто, 30.

³³ Исто, 32.

---

¹⁵⁾ Исто, 33.

³⁵⁾ Исто, 35.

³⁶⁾ Исто, 36.

¹⁸⁾ Исто, 37.

права на живот. Косовски мрак је потпун и непробојан“.³⁸

Немачки лист „Цајт“, дана 19. 3. 1993. године између осталог, пише: „Откако је окончан Други светски рат, још никада Немци нису били толико јединствени у свом непријатељству према Србији“.³⁹

Амерички сенатор Џо Бајден у недељнику „Тајм“ дана 3. 5. 1993. године изјавио је: „САД морају да предводе Запад у одлучујућем одговору на српску агресију, почињући са ваздушним нападима по српској артиљерији“.⁴⁰

Пол Харви је за Еј-би-си Радио, САД изјавио: „Срби су бомбардовали Светски трговачки центар, како тврде наши поуздани извори у ЦИА“.⁴¹

Овај амерички водитељ се за изречену лаж никад није извинио Српском народу, упркос чињеници да су за ово кривично дело осуђени муслимани са Блиског истока.

Клинтонов саветник за националну безбедност, Ентони Лејк, је дана 7. 4. 1994. године у говору на Универзитету Џонс Хопкинс, изјавио: „Нигде последице нису биле трагичније него у бившој Југославији. Националистичке и религиозне напетости, које је запалила српска агресија, тамо су за резултат имале бруталне борбе и масовно расељавање цивила... Када се полувековна комунистичка владавина у Југославији окончала 1991. године, Балкан је још једном почео да се ломи. Национализам се поново запалио међу Србима у Југославији...“⁴²

Жан Данијел, пише: Ми знамо пуно о „српским“ злочинима у Сарајеву... Они су (муслимани) починили ову кланицу над сопственим народом? Узвикнуо сам констерниран. „Да“, потврдио ми је премијер (Еднар Баландир) без оклевања, „али су они барем натерали НАТО да интервенише“. Цитат из Данијеловог чланка „Доста је са лажима о Босни“, објављен у часопису „Њувел Обсерватер“, дана 31. 8. 1995. године.⁴³

---

³⁸ Исто, 44.

³⁹ Исто, 44

²¹⁾ Исто, 53.

⁴¹ Исто, 54.

⁴² Исто, 57.

⁴³ Исто, 76.

5. МАРТИН ПЕРЕН УРЕДНИК „ЊУ РИПАБЛИК“ ТРАЖИ ДА СЕ НА СРБИЈУ БАЦИ НУКЛЕАРКА

Мартин Перен, уредник „Њу Рипаблик“, дана 04. 09. 1995. године је написао: „Јевреји препознају геноцид када он постоји... и ја сам за то да се на Србе баца нуклеарка!“⁴⁴

Хелмут Кол, немачки канцелар, априла 1998. године је у интервјуу радију БДР из Келна, изјавио: „Пред читавом међународном заједницом је задатак да обузда Србе“.⁴⁵

Дора Розен, америчка репортерка, је за Си-би-ес Њуз, марта 1998. године, изјавила: „Србија је анектирала Косово 1989“.⁴⁶

Жак Ширак, председник Француске, приликом обраћања француском народу на телевизији, 21 априла 1999. године, је казао: „Режим у Београду је тврдоглав. Он изазива и наставља своју ужасну политику етничког чишћења. Масакри, силовања, пљачке, поплаћена села, раздвојене породице бачене у подруме. Ето акције српских власти. Ето шта мора да престане. Ми морамо дакле да још интензивирамо ове ударе, да успоставимо додатне начине и нападамо све различитије циљеве, чије ће разарање тешко пасти на акцију снага и функционисање српског режима... Драги моји земљаци, оно што ми живимо, то знате, јесте сукоб између варваризма и демократије. То је истинска борба за мир и људска права на нашем континенту. То је борба за част. Ми је морамо водити до њеног окончања, и ми је морамо добити“.⁴⁷

Ширак је такође, после сусрета са Ибрахимом Руговом, за ТВ „Франс 2“ дана 13. 06. 1998. године изјавио: „Сви знају да постоји бруталност интервенције са српске стране.“⁴⁸

Робин Кук, министар спољних послова Уједињеног Краљевства, јуна 1998. године на ТВ „Скај Њуз“ је изјавио: „Оно што Срби чине на Косову представља варваризам“.⁴⁹

Тони Блер, премијер Уједињеног Краљевства је дана 07. 09. 1998. године, за Скај Њуз изјавио током посете Кини: „Милошевић је

---

⁴⁴ Исто, 77.

⁴⁵ Исто, 92.

⁴⁶ Исто, 93.

²⁸⁾ Исто, 118.

⁴⁸ Исто, 93.

⁴⁹ Исто, 94.

починио ужасе и варваризам на Косову“.⁵⁰

Мадлен Олбрајт, амерички државни секретар, је изјавила у про- леће 1998. године: „Не дозволити Србима да чине на Косову оно што су учинили у Босни - то је основа за све акције на Балкану данас“.⁵¹

Кристин Окрент, француски ТВ-водител, иначе супруга др Бернара Кушнера, је изјавила дана 14. 04. 1999. године: „У Француској постоји веомајака подршкарату. Јер, штаје НАТО? То је савез демо- кратија. А консензус у нашој земљи је да не можемо да изгубимо. То је председник Ширак поновио вечерас на телевизији, то је битка де- мократије против тираније и варварства“.⁵²

Таблоид из Лондона „Сан“ је дана 14. априла 1999. године писао: „Слобине животиње су увреда за човечанство. Они заслужују да буду устрељани попут дивљих паса“.⁵³

Француска државнатељевизија „Франс 2“ , приказујући репортажу о наводном систематском силовању Албанки, је дана 10. 05. 1999. године, док је трајала оружана агресија НАТО пакта на СРЈ, саопштила: „Срби су извадили из једне труднице дете из утробе, пред њеним супругом. Њен муж је у шоку, покушао да врати бебу у њену утробу“.⁵⁴

Британски премијер, Тони Блер је за време трајања оружане агресије НАТО пакта на СРЈ у пролеће 1999. године, изјавио: „ Рат против Срба није више само војни сукоб. То је битка између Добра и Зла; између цивилизације и варварства“.⁵⁵

Француски новинар Жак д Орвил, је дана 26. 03. 1999. године, за Радио Франс-ентер“ изјавио: „Осим комуниста, социјалиста, либерала, центриста, деголиста, сви подржавају акцију НАТО и ангажовање Француске“.⁵⁶

Портпарол НАТО пакта, Џејмс Шеј, је марта 1999. го- дине, изјавио: „Србе треба спокојно бомбардовати, јер ће све брзо заборавити“.⁵⁷

Др Зоран Петровић - Пироћанац, у својој књизи „*Хоћеш ли и*

---

⁵⁰ Исто, 97.

⁵¹ Исто, 95.

⁵² Исто, 110.

³⁴⁾ Исто, 124.

---

⁵⁴ Исто, 122.

³⁶⁾ Исто, 126.

³⁷⁾ Исто, 135.

⁵⁷ Исто, 142.

даље да будеш Србин?“ пише о антисрпским изјавама које су у медијима давали страни државници, дипломате, новинари и друге јавне личности у периоду од 1991. до 2014. године. Петровић, о једном добронамерном упозрењу, пише: Хајнрих Бел немачки књижевник, нобеловац: „Пази, Радомире (обраћајући се Р. Смиљанићу, српском књижевнику и пријатељу), **ви Срби сте за западне силе резервна нација. После разбијања Јермена, Палестинаца и Курда, ви сте на реду. Изнуриће Вас санкцијама и монтираним ратовима, а онда вас демократизовати, како би преузели за своју корист ваше економске потенцијале, користећи под будзашто армију до скоро изгладњивања притисцима и санкцијама доведене ваше радне снаге и стручњака. Увалиће у ваш простор прљаву, отровну технологију од које ће они имати кајмак, а ви сурутку и затровану околину**“.

(На промоцији Смиљанићевог романа „Неко је оклеветао Хегела“. Наведено према: Радомир Смиљанић, Веселин Џелетовић, „Срби и свет. Проза са документарним прилозима“, Поета, Београд, 2011).⁵⁸

Јадранка Косор, премијерка Хрватске, у Приштини је дана 24. 08. 2011. године изјавила: „Хрватска је највећи пријатељ Косова на Балкану и потпуно подржава суверенитет и територијални интегритет Косова. То пријатељство међу нашим народима пре свега је потврђено у борби против тиранина Милошевића, против великосрпских аспирација... У Хрватској можете имати највећег пријатеља у југоисточној Европи и на то можете увијек рачунати... Показали смо одлучност у томе. Зато поздрављамо сва ваша настојања, изградњу стабилног система и успоставу мира. Нисмо се наметали, али као лидери можемо помоћи у изградњи мостова сурадње“.⁵⁹

Председник Скупштине Црне Горе Ранко Кривокапић, у листу „Политика“ дана 29. 02. 2012. године изјављује: „Цињеница је да имате партитуру која се свира 200 година према Црној Гори и увек ће бити тенденција да се бришу Црногорци, грађанска Црна Гора, да се добије територија за велику Србију, и то је нешто са чим живите, као са временским непогодама, као са реалношћу која није пријатна“.⁶⁰

Мадлен Олбрајт, бивша америчка државна секретарка, на

---

⁵⁸ Петровић Зоран -Пироћанац „Хоћеш ли и даље да будеш Србин ?“, НИД Компанија „Новости“ АД, Институт за политичке студије, Београд, 2014, стр. 244.

⁴⁰ Исто, 244.

⁶⁰ Исто, 246.

про-моцији своје књиге у Прагу, октобра 2012. године, у тренутку када је група чешких демонстраната донела ратне фотографије са Косова и Метохије, узвикнула је: „Одвратни Срби, Напоље!“⁶¹

Стјепан Месић, бивши председник Хрватске је јула месеца 2013. године, изјавио: „Он (Милошевић) је желео да на рушевинама Југо-славије створи велику Србију! Варао је свет да се бори за Југославију, јер је на тај начин добијао међународну подршку, а Србе је варао тиме даће сви живети у једној држави!“⁶²

6. МРЕЖНИ РАТ ПРОТИВ СРБА

Књигу под горњим насловом, написао је и објавио Слободан Стојичевић, правник, писац, преводилац, стручњак за спољну политику. Књигу је написао, пошто је претходно случајно нашао руску књижицу „Мрежни рат“, Александра Дугина и групе аутора. У вези прочитане књиге, аутор у уводном делу своје књиге, пише:

„... *И* многе ствари су постале јасније. Сва ранија питања и сви ранији ребуси су почели као делови слагалице да се уклапају у једну мисао, много већу слику - глобалну слику о мрежном рату! Превео сам ту књигу на српски језик. Али са друге стране, књига „Мрежни рат“ је теоријски рад о врсти „хибридног рата“ који Сједињене Америчке Државе воде ради промоције своје идеологије и није писана са конкретним примерима. А сулудост реалности у којој живимо данас и овде, неразумљивост и привидна неповезаност догађаја око мене и свих нас добиле су „кључ за разумевање“ ако се погледају у контексту војне агресије цивилним средствима - у функцији мрежних ратова и операција базираних на ефектима. Зато, како су бремене и мучнина расли у мени, тако је ова књига сазрела у мени. Моја отаџбина је нападнута, и то за мене није само теоријски концепт и тема научног рада. Кад је требало. И мој деда Драгутин је оставио радњу и баба Анђе-лију, и деда Пера је оставио земљу, баба Станојку са петоро деце. И обојица су, свако из свог места, кренули и ратовали, и прешли Албанију, и били на Солунском фронту, и ослободили Отаџбину. Данас, сто година касније, кад је напад

---

⁶¹ Исто, 250.

⁴³ Исто, 285.

другачији, али исто тако разоран и не- пријатељски - није ред да ја само преводим научне и теоријске трактате о томе како нам поробљавају Отаџбину. Ред је да будем мало храбрији, бар делимично од онога колико су били моји и наши дедови... За утеху: кад ову књигу човек једном напише или прочита, велико бремене падне са душе! Колико је све то тешко пре, толико после ње све постане лакше. Јер, „све стане на своје место“, све постане јасније. Као после исповести: кад се изговори, није више тако страшно.

У овој књизи је писано само о мрежном рату против нас Срба. Није писано о одбрани од ових напада. Није писано о одбрани, јер ми, нажалост, још увек нисмо ни свесни напада (што ијесте циљ агресора). Тако да осмишљена одбрана од мрежне агресије још увек није почела. Али зато велика већина овог нашег великог, а малобројног народа инстинктивно осећа опасност и брани се како зна и уме...Једном речју: свима који су душом и срцем схватили даје овај мрежни рат само још једна „албанска Голгота“ која ће се завршити и да ће Србија поново бити ослобођена и уједињена! Против нас се води рат, зато се у првој глави ове књиге прво у најкраћим цртама описује тај начин агресије. Нама цивилима то је најчешће досадна и далека тема. Али је то било потребно да би се видело да све што следи није само „случајност“ или „бездушно ново време“ или „стихија глобализације“, како нам у успаванци певуши опаки агресор, већ да је то дубоко осмишљена војна агресија цивилним средствима“.⁶³

7. ПОЈАМ МРЕЖНОГ РАТА

Аутор Стојичевић, даје следећу дефиницију мрежног рата: „Мрежни ратови - то је најновија војна доктрина Пентагона, која омогућава победу над противником и освајање његове територије без коришћења обичног наоружања. Театар ратних дејстава мрежних ратова је савремено „отворено“ информационо друштво, постмодерни информациони простор, а резултат - потпуна војна победа над непријатељем пре него што сама „битка“ или „рат“ и почну. Мада „битке“ и „рата“ у класичном смислу речи и нема. „Рат“ се води у „сенци“, неприметно за обичне људе, „битка“ се води иза

---

⁴⁴⁾ Стојичевић Слободан, „Мрежни рат против Срба“, Авала прес д.о.о., Београд, 2018, стр. 11-14.

кулиса, за нас обичне гледаоце. На тај начин, главни циљ мрежног рата је заузимање територије, успостављање контроле над државом, друштвом и територијом без коришћења обичног, класичног оружја, а по могућности и без било какве директне војне агресије. Директна војна интервенција у мрежном рату је могућа тек у последњој фази, да би се поставила тачка на постигнуту победу и тада се већ може говорити о „мрежноцентричном рату“ - начину вођења савремених борбених дејстава од стране оружаних снага САД, који се појавио у контексту доминације информационих технологија... Једна од фаза мрежног рата јесте стварање јавног мњења, климе у друштву, друштвених процеса на тај начин да се они или не противе трансформацијама или да чак и сами учествују у тим трансформацијама, у променама основних параметара друштва и на тај начин да само друштво постане активан учесник процеса... У томе је основни смисао и главни механизам мрежног рата - коришћење унутрашње енергије друштва за рушење државе изнутра и освајање територије... Данас је центар креирања мрежних стратегија управо Пентагон, основни наручилац - Влада САД, а објекти напада - све државе света, али у првом реду - Русија и Кина. Јер се битка води за владање светом и улози су максимално високи...“⁶⁴

8. ФИНАНСИРАЊЕ ГЛОБАЛНИХ МРЕЖА

Свако прикупљање података за било коју обавештајну службу, било које државе, подразумева одвајање одређених новчаних износа за особе или организације које прикупаљају или прибављају те податке. Највећи и најзначајнији донатор за обезбеђивање средстава су Сједињене Америчке Државе. О томе, аутор детаљно пише: „Када се погледају финансијски подаци, САД имају највећи војни буџет на свету, војни буџет је чак десетак пута већи од буџета Русије. За 2019. годину САД су издвојиле око 700 милијарди долара намењених војсци, што је више од збира војних буџета следећих десет држава на списку. Наравно, од ове суме „само“ око 10 % (око 66 милијарди долара) је намењено разним тајним операцијама, а чији део је и финансирање разних грађанских мрежа по свету. На први поглед може се помислити да војни буџет САД нема никакве везе са мрежним ратом и мрежом цивилних НВО по свету. Али то (нажалост)

---

⁶⁴ Исто, 27-30.

није тако.

9. ПЕНТАГОН ИЗГРАДИО СИГУРНУ КУЋУ У ВРАЊУ

Војни буџет се користи и за директно мешање не само у војне и обавештајне послове, већ и у породични живот у другим државама. На пример: Европска команда америчке војске се већ меша и у породичне размирице Врањанаца а и њихових жена и гради парама америчких пореских обвезника сигурну кућу. И не само то: америчка војска одлучно а priori стаје на страну Врањанки! Онако узгред се поводом овог пројекта и „инжињерски корпус америчке војске“ ангажује да надгледа радове (а вероватно и прегледа и премери све што га интересује у Врању и Пчињском округу државе потенцијалног противника). И ово није све: повремено, сваких пар година, амерички војници се враћају на место на коме су починили добротинство да провере како ради њихова инвестиција у разбијању врањанских породица (а уједно и да ажурирају обавештајне податке)! Ово је очигледан пример како „мрежни рат“ поред свега осталог и појефтињује класичну шијунажу: у ранијим вековима, да би се добили подаци са терена, било је потребно ангажовати специјално обучене агенте, ризиковати проблеме са контраобавештајном службом шпијунирање државе, користити скупу опрему, док се данас за само 213. 000 долара могу не само добити обавештајни подаци са туђе територије већ и омогућити слободан приступ својим војницима и ажурирање података сваких пар година“.⁶⁵

10. МЕДИЈСКИ МРЕЖНИ РАТ ПРОТИВ СРБИЈЕ

О медијском мрежном рату против Србије, аутор, пише: „Развој технологије, али и психологије и других друштвених наука, а и друштва у целини (економски, правни, финансијски, организациони, друштвени односи) изродио је и потпуно нове и другачије медије, и потпуно нове начине објављивања информација, и потпуно нове начине контроле медија, и потпуно нове намене самих информација, а самим тим и потпуно нове начине употребе и манипулације медијима. Тако да су се појавили појмови као што су „медијски рат“,

---

⁶⁵ Исто, 72-74.

„информативни рат или информациони рат“, „психолошки рат или бихевиористички рат... Човек доноси одлуке у складу са информацијама које добија из спољног света. Постоје психолошки филтери који сортирају информације. Искуство, схватање добра и зла, морал, поштовање закона и логика су филтери који заустављају и одбацују неправилне информације. Филтери се могу неутралисати на неколико начина, али постоје два најваж- нија:

Први начин су емоције. Под утицајем емоција (хумор, љутња, јакара- дост, афекат, смех), човек може прихватити информације и донети одлуке које не би донео у нормалним околностима. Тако да се уз помоћ емо- ција може савладати филтер и штетна емоција може савладати фил- тер и штетна информација ће ући у процес доношења одлуке.

Следећи начин савладавања филтера су искуство и ранија саз- нања. Доношење одлука и размишљање су веома напоран процес за организам, тако да човеков разум штеди енергију тиме што препознаје раније спознате појмове и односе и лакше их пропушта кроз мисаоне филтере без детаљних провера. Чак и ако ове информације противрече свему другом. Јер, ако човек види нешто што већ познаје, он не укључује логичку проверу. Ова два принципа су темељ за 90% техника манипулације људима. Реклама, бренд и бизнис репутација су такође нека врста информационог рата.

Психолошке претпоставке (скраћено „пси- ефекти“) информацио- ног рата у медијима и на интернету:

1. „ефекат прве љубави“ - по аутоматизму се верује ономе што се прво сазна;
2. „ефекат стада“ - човек инстинктивно верује у оно у шта многи верују;
3. „социјалност информације „- човек више верује другим ин- дивидуама него агенцијама или саопштењима;
4. „ефекат 'држ,те лопова' - оптужити први јер 'ко се правда' тај је крив;
5. „негативни ефекат“ - више се верује негативним информа- цијама;
6. „визуелни ефекат“ - више се верује информацијама које су

праћене илустрацијама или видео материјалима“.⁶⁶

11. МЕДИЈИ ЗА ИНФОРМАЦИОНИ РАТ

Телевизија

Један од најутицајних медија у Србији је телевизија. Осим јавног сервиса РТС, све остале телевизије су у власништву ККР или су на други начин везане и раде за америчке интересе. Лавовски удео на тржишту информација контролишу странци: „На пример, инвестициони фонд ККР, на чијем челу је генерал америчке војске и бивши директор ЦИА Дејвид Петреус је званично покуповао скоро све најгледаније телевизије у региону и остварио невероватан медијски утицај не само у Србији већ и у региону. Просто је невероватно да страни инвестициони фонд (за који нисмо сигурни ко је власник) под управом генерала туђе војске и бившег шефа обавештајне службе стране државе може да јавно поседује медијски конгломерат у који улазе и милиони корисника интернета, гледалаца, читалаца и гледаоци најпопуларнијих медијских садржаја. Ово се чак и не крије, већ државни органи „објашњавају“ да је „све по закону“.

Штампани медији и интернет

Поред телевизије, мрежно зависни медији су и новине - штампани медији, интернет. Иначе, највећи део интернет инфраструктуре Србије, контролише амерички генерал и бивши директор ЦИА Дејвид Петреус, преко америчког инвестиционог фонда ККР.⁶⁷

Јасно је да се закони мењају по наредби ЕУ и прилагођавају америчким потребама. По званичним информацијама овај тајновити фонд ККР је у регион већ уложио 1,2 милијарди долара, а недавно саопштио председнику Србије да ће „уложити“ још скоро 300 милиона евра у „дигиталну структуру“ у Србији (тачније - докупити још медијског простора“).

---

⁴⁷⁾ Исто, 124-127.

⁶⁷⁾ Исто, 128-133.

III ТЕРОРИСТИЧКЕ АКЦИЈЕ АЛБАНАЦА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ 1998/99.

1. ЗЛОЧИН НАД СРБИМА У КЛЕЧКИ

На десетак месеци пре НАТО агресије на СР Југославију, терористичка ОВК је убијала Србе, жене, децу, старије особе. Десило се да су ОВК терористи августа месеца 1998. године киднаповали Србе из Ораховца и пребацили у брдо Клечка, које припада општини Лип-љан, где се налазила касарна ОВК терориста. Даница Маринковић, као дежурни судија Окружног суда у Приштини је поводом овог догађаја, обавила увиђај дана 28. и 29. августа 1998. године и спровела истрагу против браће Мазреку. У својој књизи „Судија у рату и миру“, судија Даница Маринковић, наводи да јој је 28. август 1998. године, најтежи дан који је доживела као истражни судија. Даље, наводи: „Вршила сам увиђај на стратишту у Клечки, где се догодио монструозни злочин над Србима из Ораховца и околних села које је киднаповала такозвана „ОВК“. „Овде су на мукама скончали жене, деца, немоћни и невини сељаци, само зато што су били Срби. На основу добијене информације и одбране окривљених браће Љуана и Бекима Мазрекуа који су нас одвели до места злочина, утврдила сам како је „ОВК“ најпре киднаповала четрдесет троје Срба, а онда их одвела у селу Клечка. Жене и девојчице су силовали, мушкарце пребијали, онда стрелјали и да прикрију злочин, њихова тела у кречану бацили. На увиђај сам изашла 28. августа, јер до тада из безбедоносних разлога то није могло да се изведе. Место злочина налазило се на излазу из села Клечка и окружено је шумом. Са мношћом су у Дреници на лицу места, пошли заменик Окружног тужиоца Јовица Јовановић, инспектор СУП-а Приштина, Живојин Цветковић, криминалистички техничар Дејан Колић и вештак Института судске медицине др Сузана Матијевић. На лицу места, са десне стране, гледано у правцу изласка из села Клечка према брду, постојала је касарна ограђена зидинама и оградом, где је по изјави Мазрекуа, била смештена „ОВК“. У самом дворишту овог објекта пронашли смо неколико места на којима су припадници „ОВК“ вежбали гађање из оружја и јарбол са албанском заставом. У кругу касарне пронашли смо и магацин пун пакета

хуманитарне помоћи америчког порекла. У самом дворишту остала је цистерна и много металних буради за гориво. Дивљина. Околу све велика шума.

Најежила сам се и сва стресла од призора. У наставку пута према брду, са леве стране кречана - крематоријум, који нам показује Мазреку. Унутар кречане у пепелу делови тела: бутне кости, потколе- нице, одвојени пршљенови, део рамењаче са изгорелим ткивом, уг- љенисана шака. Милиционери из МУП-а Липљан који нас обезбеђују хватају се за главу. Неки из моје екипе не могу ни да гледају. Плачу.

На самом врху брда, прокопан тунел у брдо. На пролазу велика врата, направљена од стабала дрвећа. Ово су терористи користили као затвор, објашњава нам ухапшени терориста Љуан Мазреку. Унутар овог мучилишта пронашли смо делове одеће киднапованих који су овде били затворени. У непосредној близини стравичног казамата, у пепелу смо пронашли карлице, кичмене и вратне пршљенове, стопала, скочни зглоб, лобању с горњом вилицом, бутну кост, делове лопатице, делове кључне кости, кости прстију, кости доњих и горњих удова и остале делове сагорелих костију.

Нашли смо и обућу -женску, мушку и дечију. Прљава, умазана, сасушена смеђим блатом, раскомадана.

Пронашли смо и жицу која је са оба краја била савијена у облику круга, којом су терористи очигледно мучили своје заточене и у свему недужне људе, жене и децу“.⁶⁸

Са лица места понели смо делове костура, одећу и обућу и све однели у Институт за судску медицину у Приштини ради вештачења.

Место стравичног злочина је скицирано, фотографисано и снимљено видео камером ради саставних доказа за судски записник.

На месту злочина у Клечки тог дана смо остали шест сати, све до седамнаест часова.

Увиђај сам са истом екипом наставила и сутрадан у десет.

На лице места доведени су и окривљени терористи Љуан и Беким Мазреку, да покажу место на којем је извршено стрељање цивилног становништва од стране припадника „ОВК“, међу којима су била и њих двојица.

Место се налазило на пропланку поред саме кречане,

---

⁶⁸Маринковић Даница, „Судија у рату и миру“, ИП „Рад“, Београд, 2017, стр. 172-174.

околу шумом. Ту су, по сведочењу Мазрекуа, довођени цивили који су били поређани један поред другог, уз плот њиве где је био засађен кукуруз. Било их је десет: двоје деце, три жене и пет мушкараца, од којих два младића и три старија.

Војника „ОВК“ је било двадесет. Сви су имали аутоматске пушке. Били су поређани у два реда, лицем окренутим према жртвама. По казивању браће Мазреку, команду за стрељање су издавали команданти „ОВК“ Фатмир Љимај, Гани Краснићи и Хисни Куљај.

Дакле, тамо смо утврдили да је од четрдесет троје киднапованих Срба у општини Ораховац, десеторо скончало на стрељани, па онда у крчани на овом страшном стратишту“.⁶⁹

Терориста Љуан Мазреку је признао у истрази код судије Данице Маринковић да је по наређењу Ганија Краснићија, заједно са Дарданом Краснићијем секао делове тела Албанцима, Агиму Таћију, Фаику Морини који су били лојални држави Србији. Јуна месеца 1998. године, терористи ОВК су киднаповали око сто лица од којих су већину чинили Срби а било је и Албанаца. Све су то били цивили. Сви су доведени у село Малишево. Тада им је, по изјави Љуана Мазрекуа Гани Краснићи наредио да малтретирају цивиле. Тада је Гани на очиглед припадника ОВК и киднапованих Срба и Албанаца силовао малолетне девојчице. Након тога је терориста Хисни Куљај извео из групе девојчицу стару око десет или једанаест година и пред свима силовао. Мајка је дозивала своје дете: Јована! Након тога је и Љуан Мазреку силовао девојчицу Јовану по наредби Ганија Краснићија. Остали терористи ОВК су чекали на ред да силују девојчицу. Након тога је по наређењу Ганије Љуан посекао уво детету од осам година а Ганија је извадио очи једној жени. Након овога Гани је наредио да стрељамо свих 100 особа. Свима су биле везане руке од позади. Када су се терористи постројили, из групе киднапованих су испред изашли мајка, силована девојчица и дечак и молили да им поштедимо живот, казао је Љуан Мазреку. Тада је наводно Љуан, подигао пушку увис и казао Ганију: „Доста је било“ и да он неће да пуца. Али Ганија га је вратио у строј и вратио му пушку. Пала је команда „ватра“ и сви су пуцали на киднапована лица. После пуцњаве, проверавали су да ли је неко лице живо и поново пуцали. На излаз из села Клечка већ су биле ископане раке и

---

⁶⁹ Исто, 175.

ту су сви побијени затрпани. Након овога сви су се вратили у штаб у Малишево. Љуан је добио наградно одсуство.

2. СВЕДОЧЕЊЕ ТЕРОРИСТЕ БЕКИМА МАЗРЕКУА

Терориста Беким Мазреку, брат Љуана Мазрекуа је такође у истрази изјавио да је на силу мобилисан у редове ОВК, да је био у селу Клечка са својим братом и Ганијем Краснићијем и Хисеном Куљај а да им је командант био Фатмир Љимај. По изјави Бекима Мазрекуа, злочин над цивилима је наредио Фатмир Љимај. По наредби Фатмира Љимаја из групе киднапованих лица издвојене су три млађе женске особе, које су их одвели у кукуруз и силовали Фатмир Љимај, Гани Краснићи, Хисни Киљај, Беким Мазреку и још неколико терориста ОВК. Чуо се врисак из групе киднапованих лица. Након сат времена су враћени у строј. Након овога терористи по наређењу Фатмира Љимаја су пуцали и убили сва киднапована лица.^{70 71)}

3. ТЕРОРИСТИЧКИ НАПАДИ У ШТИМЉУ, ПРИШТИНИ, ГЛОГОВЦУ, ПОДУЈЕВУ, УРОШЕВЦУ...

Судија Даница Маринковић даље, пише: „Те 1998. и поготову 1999. године, није било дана, а да терористи „УЧК“ некога не убију, киднапују или негде не подметну експлозив. Убијали су и киднаповали Србе и Црногорце полицајце, поштаре, униформисана лица, али и обичне грађане да се освете и што више заплаше народ. Убијали су и киднаповали и Албанце за које су процењивали да су лојални држави, сумњичили их да сарађују са властима, или једноставно што нису хтели с њима у „УЧК“ или су одбијали да плаћају рекет терористима“.⁴⁾

Судија је обавила на стотине увиђаја и истражних судских радњи. У периоду од јануара 1998. до средине јуна 1999. године, обавила је увиђаје поводом најчешће смртних случајева. То су: У Штимљу

12. јануара 1998. године када су терористи пуцали на зграду у којој

---

⁷⁰⁾ Исто, 182.

⁷¹⁾ Исто, 185.

су становале седам породица полицајаца у том месту. У Урошевцу су терористи бацили бомбу на стан Рајка Додера, инспектора који је ста- новао код Синише Марјановића у центру града. Дана 29. јануара 1998. године у селу Сибовац код Обилића, бачена је експлозивна направа на кућу Драгана Спасића. Жртва није било, али је причињена велика материјална штета. Дана 13. фебруара 1998. године је затечен убијени поштар Мустафа Куртај у селу Горње Обриње код Глоговца. Дана 14. фебруара 1998. године у селу Старо Чикатово код Глоговца убијен је Ник Абдулаху. Дана 14. маја 1998. године пуцано је на Дарка Стефановића у Обилићу. Једанаестог септембра 1998. године у селу Копаре код Урошевца, терористи су убили Синишу Михаиловића у заседи. Он је радио у пореској управи у Штимљу. Михаиловић је имао 33 године и отац двоје деце. Дана 22. марта 1999. године терористи су у Приштини убили, у ул. Миладина Поповића, надомак места званог Грмија, четири милиционера: Владимира Јефтовића, Миливоја Ничића, Александара Милојковића и Дејана Ивковића. Дана 23. марта 1999. године терориста Беким Муса је пуцао на полицајце, али је рањен и смештен у болницу. Дана 24. марта 1999. године у јутарњим часовима је пронађен леш Хаљилџа Маћедонија из Приштине на путу за Косово Поље. Дана 26. марта 1999. године убијен је Исмет Асани из села Прапаштице општина Приштина. Леш је пронађен код села Коњух. Дана првог априла 1999. године убијен је терориста Саби Бехрија у Приштини код Учитељске школе. Једанаестог маја 1999. године од НАТО бомби погинуле су три а три лица задобиле тешке телесне повреде. Судија, даље пише: „Собзиром да су на лицу места на којем сам вршила увиђај била и војна лица, стручњаци за експлозивне материје, утврдили су да је на територији села Старо Грацко, у ком је искључиво живело српско становништво, НАТО авијација бацила 4-5 контејнера касетних бомби. У један од њих стаје 147 бомби. Закључили су да је могло доћи до већег масакра“.⁷²

73

Подаци са лица места који су наведени у записнику истражног судије Данице Маринковић, представљају материјални доказ о терористичким нападима које је НАТО савез вршио са албанским терористима над српским народом на Косову и Метохији

---

⁷² Исто, 95

⁷³ Исто, 185-195.

за време оружане агресије март - јун 1999. године. Ови докази су прикупљени у складу са важећим позитивним прописима СР Југославије и Србије. Могу се употребити пред сваким релевантним судом у свету, који поштује ме-ђународно право.⁶⁾

4. МАСАКР У СЕЛУ РАЧАК ПОДМЕТНУТ ОД СТРАНЕ ЗАПАДА-ПОВОД ЗА ОРУЖАНУ АГРЕСИЈУ НАТО САВЕЗА НА СР ЈУГОСЛАВИЈУ

Дана 15. јануара 1999. године подметнут је масакр од стране такозваног цивилизованог Запада у месту Рачак, општина Штимље на Косову и Метохији . Ово је био најкомпликованији случај који је судија Даница имала до тада. О томе, судија пише: „Рачак је био нови разлог који је запалио највећи рат на тлу Европе после шест деценија мира. Средином јануара. Тачније 15. 01.1999. године. У суду сам била де- журна. Преко телефона ме обавештавају из СУП-а Приштина да у селу Рачак општина Штимље има погинулих терориста у сукобу с припад- ницима МУП-а Србије.

Пар минута после тога у моју канцеларију дође заменик Округног јавног тужиоца Исмет Шуфте, иначе Турчин по народности.

„Како сте, госпођо судија ?“ - упита ме.

„Доста сам прехлађена и исцрпљена. Размишљала сам да ли уопште да долазим на посао. Потребно ми је неколико дана одмора и терапије“ - рекох му онако, више као старом познанику и колеги.

„И боље да сте узели боловање. Јесу ли Вас обавестили за Рачак? Тамо, изгледа, има много погинулих“. Одмах сам закључила да је он обавештен пре мене.

И поред ровитог здравственог стања, тог дана нисам се уопште двоумила. Донела сам одлуку да идем на лице места, па сам саоп- штила и јавном тужиоцу, који је прихватио да идемо заједно да утвр- дим чињенично стање.

Телефоном сам обавестила дежурну службу СУП-а Приштина да са тужиоцем излазим на лице места да вршим увиђај, што је била наша законска обавеза. Замолила сам да ми обезбеде криминалистичког техничара, и овлашћено службено лице, криминалистичког инспектора СУП-а и да нас чекају у полицијској станици Штимље јер се село Рачак налази на територији ове општине.

Увиђаји те врсте су ми већ били постали нека врста рутине, јер сам их само у последње две године (до тада, лако сам израчунала шетајући копије записника када сам припремала рукопис за ову књигу Сведочења

у миру и рату) имала више од 180.

Напољу сувомразица. Доста леда на коловозу. До Липљана магистралом који води за Скопље и некако одавде до Штимља, искусни возач једва се одржавао на путу да не слетимо у јарак.

Заједно са тужиоцем, крим. техничарем Сашом Божанићем, и инспектором СУП-а Драганом Дабићем, уз мање обезбеђење групе полицајаца из станице у Штимљу, у Рачак сам стигла у поподневним часовима, негде око два.

Саша Божанић нам је успут испричао да је полиција била пошла у потеру за терористичком бандом, која је неколико дана пре тога убила полицајца Светислава Пржића и киднаповала седам лица албанске народности за које су сматрали да су лојални држави Југославији и Србији.

Полиција је тада у Рачку и околини нападнута са више страна из разних врста оружја, па је тако и дошло до обрачуна.

Међутим, када смо ми стигли у село које је било празно, није било ниједног полицајца, осим оне групе из нашег обезбеђења.

Неки од њих су претходног дана учествовали у одбијању напада терориста, па су ми предложили да одемо на место где су они сакупили нађено оружје „УЧК“ у селу и околини. Ја сам то оружје лично видеала и на лицу места евидентирала, а онда је све оно снимљено.

„Бровинг кал. 12,7 мм“ Бровинг са постољем „кал. 7,9 мм. Са појачаним пуњењем (два комада). Тридесет шест аутоматских пушака, две снајперске пушке, пет ручних бацача кинеске производње, 12 мина са пуњењем за ручни бацач, 22 ручне бомбе, близу осам хиљада метака различитог калибра, три радио станице, велику количину санитарске опреме и војне маскирне униформе с ознакама „УЧК“. Дакле, велики арсенал, за који су морали знати, и представници ОЕБС-а Вилијем Вокер, а није искључиво и онај који се изувао пред терористима „УЧК“.

Средином јануара мрак рано пада. Док смо пописали и снимили све што нам је показано већ се хватао сутон. А и полиција нас је упозорила да није безбедно да идемо даље, на увиђај и тражимо погинуле. Око 17 часова донела сам одлуку да напустимо Рачак и одемо у Штимље.

Тамо смо се договорили да увиђај наставимо сутрадан, 16. 01. 1999. год.

Када смо ујутро пошли на увиђај у Рачак на нас је отворена

ватра са свих страна. Морали смо из безбедоносних разлога да се вратимо у станицу милиције у Штимље. Били смо службено позвали и представнике ОЕБС-а да пођу са нама, али се од њих нико није појавио.

У станици милиције сам сазнала, да им је и полиција упутила исти позив кад је пошла у акцију хватања терориста, али да се они нису одазвали. А једини мандат који су имали по споразуму био је да прате и надгледају. Међутим, њихов шеф Вилијем Вокер је смишљао и тенденциозно грубо прекршио одредбе тог мандата, па ће ми тек кас- није постати јасно зашто се нису одазвали ни на наш позив да заједно идемо на увиђај, ни на онај претходни, полиције да врши надзор и по- сматрају потеру за терористима.

После оружаног напада на нас 16. јануара, одлучила сам да се повучемо и увиђај извршимо кад се за то стекну услови. Нисам хтела да смртној опасности излажем некога из екипе. Вратила сам се у При- штину. Те вечери сам се фрапирала, када сам на телевизији од шефа мисије ОЕБС-а, Вилијема Вокера, чула невероватну причу. Тврдио је „да су припадници полиције у Рачку извршили масакр над цивилима Албанцима“.

Ово ме је подстакло да одмах сутрадан, дакле 17. јануара са истом екипом пођем на увиђај у Рачак.

Пре него што смо кренули обавила сам разговор са замеником шефа верификационе мисије за Косово, британским генералом Џоном Дрејвенкијевићем. Он је затражио од мене, боље рећи условљавао ме да ако хоћу, јединаја и патолог проф. др. Саша Добричанин, можемо са њима и да ће нас они обезбеђивати на увиђају. Дакле, активирали су се када је сценарио био испуњен. Претходних дана нису се одазивали ни на наше, ни на позиве полиције. На себе су преузели оно што им није припадало по Споразуму и на основу мандата посматрача и ве- рификатора на Косову.

Објаснио ми је да ако пође цела наша екипа у селу Рачак може доћи до сукоба јер ће тамошњи сељани када виде полицију одмах отво- рити ватру.

Нисам прихватила овакво објашњење, иако сам била информисана да су се терористи вратили у Рачак, када га је полиција напу- стила.

Рекла сам му да ја његов предлог не могу прихватити и да ћу са екипом изаћи на терен, а да они у оквиру свог мандата могу да

дођу са нама и да посматрају како радимо.

Он ми је тада директно упутио претњу да ће се они потрудити да ја будем изведена пред хашки трибунал, а да ће се он појавити као сведок, јер сам „ја крива за крвопролиће које се десило а које ће се опет догодити ако изађем на лице места са полицијом тога дана“.

Генералу Џону се испунила жеља да идем у Хаг. Али, ја сам била тамо само као сведок -Слободана Милошевића. Када сам им пре- дочила хрпу материјалних доказа о злоделима терориста „УџК“ и ко- пије свих оних мојих 180 записника о вршеним увиђајима за које нису знали да их поседујем, јер су оригинале на силу отели у јуну 1999. го- дине када сам ја већ напустила Приштину, инсистирали су да говорим само о случају Рачак.

Када сам и ту испала надмоћна у доказима, једноставно су пре- кинули моје сведочење и рекли ми да могу да се вратим у Србију.

Моје сведочење и сведочење судског вештака Добричанина је утицало да тужилац одустане од „случаја Рачак“ који догађај им је, поред осталог, био стављен на терет засебном оптужницом.

Што се тиче Хашког трибунала, оне судије, које су биле у већу, уверено могу да сведочим да су они били не само пристрасни, већ го- тово несхватљиво једностранни, јер нису хтели да ваљано слушају истину о страдањима Срба на Косову и Метохији. Њихово инсисти- рање да на постављена питања одговарам искључиво са „да“ или „не“, готово је било немогуће добијање адекватног одговора, односно истине која је могла на једноставан начин да се потврди. И ко је шта чинио, и колико су Срби били страдалници у не малом броју случајева. Такође, тужилац је постављао таква питања да је зналцу Закона и суд- ског поступка, па и обичном човеку, било јасно да она немају везе са мојим сведочењем, јер је у самом питању давао одговор и на тај начин дискредитовао мене као сведока. Оно што је евидентно, што је било видљиво и на телевизијским записима из суднице, то му код мене није успело, јер је истина била намојој страни, на страни правде. Збогтога је често излазио бесан из суднице, потврђујући не само свој непрофе- сионализам, већ своју унапред припремљену идеју, ону која је била усмерена противу доказивања истине и оповргавања наметнуте неи- стине оптуженима.

Но, да наставим што сам тада још записала у службеној белешци, о Рачку, чију копију сам наравно, као искуан судија сачувала и у личној архиви и коју поседујем.

Из полицијске станице Штимље 17. 01. 1999. године кренули смо за Рачак. На самом уласку у село на нас је пуцано са свих страна. Под таквим условима увиђај нисмо могли да извршимо ни тог дана. Из безбедоносних разлога вратили смо се у зграду полицијске станице у Штимљу, како би сачекали да проценимо дали ћемо моћи обавити уви- ђај тога дана. Међутим, терористи су запуцали и на зграду полиције, на објекат дома здравља и зграду за ментално заостаала лица у Штимљу, када су нека и погинула. Била су видна оштећења на свим овим објектима, па смо се договорили тек у сутон око 17 часова да увиђај покушамо даизвршимо сутрадан 18. 01. 1999.

Сутрадан смо некако успели да дођемо до центра села и уђемо у џамију где ми је речено да се налазе лешеви погинулих Албанаца.

Вокер је испунио свој наум, па нам нису прављене сметње да извршимо увиђај у џамији. Њему су присуствовали представници ОЕБС-а Гил Гилберсон и Ед Саливан из САД, и Фантини Цонини из Италије, са њиховим преводиоцем Албанком Артом Рамај.

Дозволила сам и краће снимање домаћим и страним ТВ екипама, након чега су сниматељи удаљени са лица места.

Лешеви, њих 40, тридесет и девет мушкараца и једна жена, обе- лежени су бројевима у складу са криминалистичким правилима, суд- ски вештак је визуелно прегледао стање лешева и о томе смо и ја и он сачинили службене белешке.

Затим сам издала наредбу да се лешеви одвезу у Институт за судску медицину у Приштини а сутрадан сам сачинила и писмену наредбу за вршење обдукције. У наредби сам одредила да ће обдукцију да изврши заједнички тим експерата из Србије и Белорусије.

У записник са лица места кој сам приложила Хагу, тада сам и ово навела:

Лешеви су били поређани у џамији један до другог по дужини просторије са обе, леве и десне стране. Сви су били обучени, на ногама су сви имали ципеле, а глава сваког је била покривена пешкиром. Након извршених увиђајних радњи сви су потоварени у камион с на- логом да буду пребачени на ДГ институт за судску медицину у При- штини.

Даље, у дворишту једне напуштене куће у близини, пронађена је мина од ручног бацача, и то тело упаљача кинеске производње. Овде смо пронашли пушке, муницију, маскирне униформе...

У истом дворишту пронађена је просторијау којој се спремала

храна за „УџК“, затим амбар пун жита, пекара, магацин за храну. Про- нашли смо и пакете хуманитарне помоћи америчке производње „УСАИД“, затим и путничко возило „мазда“ са урошевачким таблама. У гепеку су биле швајцарске таблице.

На околним брдима пронађени су ископани ровови (Вокерових сељака цивила). Свим дужинама поред ровова било је много чаура аутоматског оружја. На врху брда званог „Вис“ пронашли смо бункер који је био покривен дрвеном грађом, а унутар бункера шпорет за дрва.

Поред самог бункера који је био заштићен пуним џаковима песка пронађено је постоље за противавионски митраљез „Бровинг“ и много чаура околу, као и митраљез ПКТ-кинеске производње. По чау- рама се видело да су оне свежијег датума, вероватно када је „УџК“ водио борбу са полицијом.

Након завршетка увиђаја, екипа, заједно са верификаторима, кренула је назад. У повратку, на колону је отворена ватра. Том прили- ком погођено је возило у којем смо били ја, заменик окружног тужиоца и судски вештак. Попуцаала су сва стакла на „Ниви“ . Преживели смо само захваљујући чињеници да су била блиндирана и присебности Мире Мектића који је сутрадан приликом рашчишћавања терена од терориста, погинуо. На њега је пуцано из заседе. Иначе, на Косову и Метохији он је био дошао из Босне, оженио се у Штимљу где је са су- пругом, својом породицом и живео.

Записник о свему сам потписала 18. јануара у 18 часова, и он је од тада био доступан јавности.

Међутим, Вокерова верзија догађаја добила је велики медисјки публицитет иако није била поткрепљена доказима какве смо ми из- вели.

Мени је одмах било све сумњиво и јасно о чему се ту ради. Али, ја сам била професионалац и радила увиђај на лицу места.

Већ сутрадан, информатор СУП-а Албанац из Рачка, дојавио је милицији да су лешеве сакупљени са свих страна овог дела Косова и Метохије и доношени у џамију у Рачак.

Али, ја сам извршила увиђај на лицу места, а онада препустила да се свим осталим баве други-патолози, форензичари и они чија је то била струка да утврде овакве наводе.

У току вршења обдукције, професор Добричанин је од мене тражио сагласност, да се у тим укључе и фински патологи, што сам

одобрила. Ово, да налази буду што објективнији како страна штампа, која је листом стала уз Вокера и његов извештај не би више сумњичила мене и екипу да нисмо ваљано обавили свој посао. Њихов закључак је био да је смрт наступила од повреда задобијених ватреним оружјем.

Испашће, да ће га Вокер урадити по својој мери и извршити притисак на финске патологе, да напишу извештај какав њима одговара.

То што ће госпођа Хелена Ранта, шеф финског тима, након две године рећи како је стварно било, уследило је много касно. Србија је тада већ била доживела сав ужас седамдесет осмодневног бомбардовања, а већина Срба са Космета, више од 200 хиљада, прогнано са својих огњишта.

Ранта је већ била наговестила да ће рећи истину о догађајима у Рачку. Онда је у документарном филму, руским ауторима Јевгенију Баранову и Александру Замискову испричала је да је Вокер био ужаснут резултатима њихове истраге.

„Била сам збуњена и нисам била спремна да му одговорим. У бесу је сломио оловку и њоме ме гађао...

Та тела су припадала терористима, српским војницима и становницима села. Овај извештај који вам сада показујем никада није објављен, а његов садржај мало ко зна. Сада сам спремна да јавно говорим“ - казала је Ранта показујући оригинални извештај пред камером. Међутим, 1999. године финска форензичарка, изјавила је пред новинарима да је ово злочин против човечности, а све друго је историја.

Фински новинар Ари Русила, експерт за Балкан, коментаришући Рантину књигу, написао је:

„Несумњиво је да је Вокерова улога у Рачку била да помогне ОВК у креирању масакра, који би био приписан српским снагама и да се на тај начин пронађе изговор за војну интервенцију.

Такозвана Ослободилачка војска Косова је скупила своје погинуле после борбе обукла их у цивилну одећу, а затим позвала посматраче. Све је то урађено 16. и 17. јанура, када нама није био дозвољен приступ у Рачак.

Дакле, све је била једна велика фарса, одиграна од стране светских моћника.⁷⁴

---

⁷⁴ Исто, 198-209.

IV. ВИШЕВЕКОВНА ТАПИЈА СРБИЈЕ НА КОСОВО И МЕТОХИЈУ ПРОТИВ ЛАЖИ АМЕРИЧКЕ ДИПЛОМАТИЈЕ

1. ПРОФ. ДОКТОР ПАНАЈОТИС Г. ХАРИТОС: СРБИЈА ИМА ТАПИЈУ НА КОСОВО И МЕТОХИЈУ

Једини научни рад који се односи на подметање дела Резолуције 1244 СБ УН, написао је грчки професор међународног права Панајотис Г. Харитос. Наслов гласи „Статус Косова и Метохије према међународном праву“. Овај научни рад је саопштен на међународном научном скупу који је организовала Српска академија наука и уметности у периоду од 16. до 18. марта 2006. године у Београду, под називом *„Косово и Метохија, прошлост, садашњост и будућност“*. Рад је прихваћен на VII скупу Одељења друштвених наука 12. септембра 2006. године. Зборник радова с међународног научног скупа објављен је 2007. године у 28. књизи.

До сада нико у Србији и свету није оспорио овај научни рад. О статусу Косова и Метохије према међународном праву, аутор пише:

„ 1. Статус Косова и Метохије према међународном праву: Косово и Метохија су део територије Србије. Аутономија Косова и Метохије унутар Србије по дефиницији значи аутономија у складу с правним поретком у Србији... Стога је тај део територије Србије правно подложен једино државном суверенитету Србије. На научним основама, ова чињеница се не може оспорити. Ово је исказано кроз начело суверенитета држава, које чини темељ међународног права. На овом начелу је заснована цела међународна заједница, која је организована у оквиру Уједињених нација, а која се кроз то начело и исказује. У Повељи Уједињених нација (члан 2, став 1) стоји: „Ова Организација је заснована на начелу суверене једнакости свих њених чланова“.

Суверена држава, сама одређује своје унутрашње законодавство. Ово је на најјаснији начин назначено у Завршном акту Конференције о европској безбедности и сарадњи, потписаном у

Хелсинкију

1. августа 1975. од стране великог броја држава, укључујући и бивши Совјетски савез и Сједињене Америчке Државе...

2. „Питање статуса Косова „не постоји према међународном праву. Расправа на међународном нивоу о „статусу Косова“ развила се на основу израза „будући статус Косова“, који је произвољно и бес- правно убачен у текст Резолуције 1244 Савета безбедности Уједиње- них нација од 10. јуна 1999. Овај израз је гурнуо велики број дипломата и новинара у замку оспоравања легалних права Србије... Као последицу овакве противправне употребе овог израза имамо чи- њеницу да се данас масовни медији и многе дипломате баве „питањем статуса Косова“, тако наговештавајући и могућност отимања по- крајине од Србије... Опште је познато да историјске тапије Србије на Косово и Метохију сежу уназад у средњи век. Косово је било исто- ријско седиште средњовековне српске државе и оно сачињава колевку српске цивилизације. Сведочанство ове чињенице чини огроман број историјских споменика расутих по читавој територији Косова и Ме- тохије. Попут српских православних манастира...“.¹⁾

2. УГОВОР ИЗ БУКУРЕШТА (од 10. августа 1913.)

Косово и Метохија су биле српске територије све до 1455. године док их није освојилатурска власт. Али, после Балканских ратова, Србија враћа претежни део територије Косова и Метохије под своју власт: „Српска војска је ослободила Косово и Метохију од отоманско- турске окупације 1912. године. На крају Балканских ратова Косово и Метохија је трајно престало да буде под управом Отоманског царства и постало је саставни део модерне српске државе, осим једног малог дела који је потпао под суверенитет Црне Горе. Ово је одређено Бал- канско-турским уговором из Лондона, од 30. маја 1913. По којем је Први Балкански рат завршен; Букурештанским уговором од 10. авгу- ста 1913. којим су исцртане нове међународне границе на Балкану након Балканских ратова и Српско-турским споразумом од 14. марта 1914.^{75 76}

---

⁷⁵ Српска академија наука и уметности - Одељење друштвених наука, „Косово и Метохија-

3. ТЕРОРИЗАМ НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ И УСПОСТАВЉАЊЕ РЕДА

У току 1998. године на Косову и Метохији се развио организациони оружани покрет албанских сепаратиста. Водили су се оружани сукоби између терористичких албанских снага и легалних оружаних снага СР Југославије (Србије и Црне Горе). Крајњи циљ албанских сепаратиста је био отцепљење Косова и Метохије од Србије и претварање Косова и Метохије у независну албанску државу.

Међународна заједница показује интересовање и СБ УН оснива „Контакт групу“ коју чине САД, Русија, Француска, Велика Британија, Немачка, Италија. Циљ контакт групе је налажење политичког решења за проблем Косова и Метохије. У јесен 16. октобра 1998. године ОЕБС и СР Југославија (Србија и Црна Гора) закључују Споразум којим међународна заједница потврђује суверенитет и територијалну целовитост СР Југославији (Србија и Црна Гора).

У Лондону су се дана 9. марта 1998. године састали министри спољних послова чланица Контакт групе и том приликом издали саопштење у коме пише:

1. да је деловање сепаратиста на Косову и Метохији окарактерисано као тероризам,
2. основна начела за решавање проблема Косова треба да буду заснована на територијалној целовитости СР Југославије (Србија и Црна Гора), и да буду у складу са стандардима ОЕБС-а, Хелсиншком декларацијом и Повељом Уједињених нација,⁷⁶⁾
3. решење мора да узме у обзир права косовских Албанаца и свих других грађана који живе на Косову.

На састанку 25. марта 1998. године у Бону министри спољних послова чланица Контакт групе издају ново саопштење. Између осталог, у саопштењу се наводи да се начела за решавање косовског проблема заснивају на територијалној целовитости СР Југославије (Србија и Црна Гора), стандардима ОЕБС-а, Хелсиншкој декларацији и Повељи Уједињених нација. Савет безбедности УН дана 31. марта 1998. го-

---

прошлост, садашњост, будућност," Зборник научних радова с међународног научног скупа одржаног у Београду од 16. до 18. марта 2006. године, Београд, 2007, стр. 369- 371.

⁷⁶⁾ Исто, 371.

⁷⁷⁾ Исто, 374, 375.

дине, на основу саопштења и начела која је усвојила Контакт група дана 9. и 25. марта 1998. године, усваја Резолуцију 1160, у којој између осталог пише:

- да са захвалношћу уважава изјаве министра спољних послова чланица Контакт групе од 9. и 25. марта 1998. године, као и предлог о забрани увоза оружја у СРЈ (Србија и Црна Гора), укључујући и Косово и Метохију,

- потврђујући приврженост свих држава - чланица суверенитету и територијалној целовитости СРЈ,

- позива власт у Београду и вођство косовских Албанаца да хитно приступе дијалогу,

- сагласан је да основна начела за решавање косовског проблема буду заснована на територијалној целовитости СР Југославије, да буду у складу са стандардима ОЕБС-а Хелсиншком декларацијом из 1975. године и Повељом УН, а све у складу са предлозима садржаним у изјавама Контакт групе од 9. и 25. марта 1998. године.

1. Савет безбедности УН дана 23. септембра 1998. године је усвојио резолуцију 1199 у којој пише:

- да се изнова потврђују циљеви Резолуције СБ УН број 1160 од 31. марта 1998. године, изражава подршку мирном решењу косовског питања, који би (подразумевао статус Косова, суштински већи степен аутономије и значајну самоуправу),

- изнова потврђује приврженост свих чланица суверенитету и територијалној целовитости СР Југославије.

2. У Београду је дана 16. октобра 1998. године потписан Споразум о Косовској верификационој комисији Организације за европску безбедност и сарадњу између СРЈ и ОЕБС-а. ОЕБС изјављује своје поштовање суверенитета и територијалног интегритета СР Југославије, свих држава у региону у свему као у Повељи УН, начела Хелсиншке декларације и Париске повеље. ОЕБС је преузео обавезу да помогне СР Југославији у спровођењу Резолуције Савета безбедности УН бр. 1160 и 1199. Верификациона комисија коју је предводио Вилијем Вокер обавила је контролу војних средстава у СРЈ (Србија и Црна Гора). Чланови комисије су највеће интересовање показали за ПВО систем.

3. На основу постигнутог Споразума између ОЕБС и СР Југославије од 16. 10. 1998. године СБ УН усваја дана 24. октобра 1998.

године Резолуцију 1203 у којој поред осталог пише:

- Да се СБ позива на претходно усвојене резолуције е1160 и 1199 и на важност мирног решења проблема Косова,

- СБ УН поздравља потписивање Споразума од 16. 10. 1998. године,

- СБ УН потврђује изнова приврженост свих држава-чланица суверенитету и територијалној целовитости СР Југославије (Србија и Црна Гора).

- Захтева се од косовских Албанаца да осуде све терористичке акције.⁷⁸

4. НАЧЕЛА И УСЛОВИ ЗА ДИПЛОМАТСКИ СКУП У РАМБУЈЕУ

4. Контакт група дана 29. јануара 1999. године у Лондону, након састанка министара свих држава чланица, издаје саопштење у коме, између осталог пише:

- Основа за правично решење мора да укључи и начела која је успоставила Контакт група,

- Помињу се елементи за суштинску аутономију,

- Уважава се став преговарача да су идентификоване одређене тачке које захтевају коначне преговоре између страна,

- Контакт група одлучује да позове представнике влада СРЈ и Републике Србије као и представнике косовских Албанаца у Рамбује 6. фебруара 1999. године.

Копредседавајући су Ибер Ведрин и Робин Кук, ради почетка преговора уз непосредно учешће Контакт групе.

Овим саопштењем Контакт група је позвала Владу суверене државе СР Југославије и Владу Србије да учествују на преговорима, ради налажења мирног решења за проблем Косова и Меторије, а све то на основу претходно установљених начела.

5. Припреме за почетак рада скупа у Рамбујеу су завршене пошто су утврђена начела, а то су начела установљена саопштењем Контакт групе од 9. марта 1998. године у Лондону, затим саопштењем исте групе од 25. марта 1998. године у Бону и најзад саопштењем исте групе од 29. јануара 1999. године који су потврђена начела из претходних саопштења од 9. и 25. марта 1998. године.

---

⁷⁸ Исто, 374 -377.

Начела за решавање косовског проблема треба да буду заснована на територијалној целовитости СР Југославије (Србије и Црне Горе), а све у складу са стандардима ОЕБС-а, Хелсиншком декларацијом и Повељом УН.

6. Председник СБ УН дана 29. јануара 1999. године издаје Саопштење којим изражава подршку Савета безбедности саопштењима Контакт групе од 29. јануара 1999. године ка постизању политичког споразума заснованог на суштинској аутономији и једнакости свих грађана и етничких заједница на Косову и изнова потврђује своју приврженост суверенитету и територијалној целовитости СР Југославије (Србија и Црна Гора).

7. Влада СРЈ и Влада Србије су на основу претходно утврђених начела и услова, како су наведена у Лондонском саопштењу од 29. јануара 1999. године, а која су

8. изнова потврђена истога дана од стране Председника Савета безбедности УН, послале своју делегацију у Рамбујеу која је изразила сагласност са напред наведеним начелима и условима. То је био само Споразум из Рамбујеа о прихватању Начела скупа у Рамбујеу за мирно решење проблема Косова и Метохије. Дакле, Владе СР Југославије и Србије нису потписале никакав споразум са терористичком делегацијом Албанаца са Косова и Метохије.⁷⁹⁾

5. АЛИБИ ДИПЛОМАТИЈА У РАМБУЈЕУ

Дипломатски скуп у Рамбујеу почео је дана 6. фебруара 1999. године. Делегацију СРЈ и Србије су чинили Никола Шаиновић, Ратко Марковић, Владан Кутлешић, Владимир Штамбук као и представници са Косова и Метохије, Војислав Живковић, Ибро Вајт, Гуљбехар Реуф-Шабовић, Љуан Кока, Фаик Јашари, Зејнел Абедини Курејш, Ђерим Абаз, Рефик Санадовић и Сокољ Ћусе. Дакле, државну делегацију чинили су представници свих народа поред Срба, и то су били представници Црногораца, Албанаца, Турака, Рома, Горанаца, Муслимана и Египћана.

Терористичку делегацију косметских Албанаца су чинили: Хашим Тачи, Ибрахим Ругова, Фехми Агани, Бујор Букоши, Едита Тахири, Идриз Ајети, Марк Краснићи, Реџеп Ћосја, Хидајет

---

⁷⁹ Исто, 376-380.

Хисени, Барјам Косуми, МехметХајризи, Ветон Сурои, Бљерим Шаља, Јакуп Краснићи, Рам Буја, Азем Суља и Џавит Халити. Ова делегација била је састављена искључиво од Албанаца наклоњених једној, милитантној идеји.

Копредседавајући на овом скупу су били Француз Ибер Ведрин и Енглеz Робин Кук. Делегације СРЈ и Србије су прихватиле разговоре о Нацрту правног споразума о решавању проблема на Косову и Метохији све у складу са начелима и условима који су постављени саопштењем Контакт групе од 29. јануара 1999. године. Делегација Србије је 11. фебруара 1999. године издала саопштење у коме је навела десет начела као основу за будући политички споразум о самоуправи на Косову и Метохији, поступајући у свему према начелима које је поставила Контакт група. Намера делегације СРЈ и Србије је била да се поводом овога састане са представницима делегације сепаратистичких косовских Албанаца, како је било предвиђено Лондонским саопштењем.

До састанка није дошло, јер су представници албанских сепаратиста захтевали независност целе покрајине Косова и Метохије, што би значило одвајање покрајине Косова и Метохије од СР Југославије и од Србије. Представници Влада СРЈ и Србије су одбили да се састану са албанским сепаратистима и нису прихватили овакав предлог албанских сепаратиста, а што је било у складу са раније усвојеним начелима да Косово и Метохија треба да добије аутономију у оквиру југословесног и српског правног поретка, а све у складу са начелима Контакт групе од 29. јануара 1999. године.

У оваквој ситуацији, не кривицом Владе СРЈ и Србије, долази до прекида скупа, који наставља са радом 23. фебруара 1999. године. Са њега су копредседавајући Контакт групе, представници Енглеске и Француске, Робин Кук и Ибер Ведрин, упутили текст под насловом „*Привремени договор о миру и самоуправи на Косову*“, који су назвали Споразум, Влади СР Југославије и Србије и траже да га потпишу. Овај текст је лажно означен као „Споразум“. Од тада до данас наводни лажни „Споразум“ ствара збрку у комуникацији.

Делегација Влада СР Југославије и Србије је дана 18. марта 1999. године припремила „*Споразум о самоуправи на Космету*“. Споразум је састављен на основу начела Повеље Уједињених нација, Хелсиншког завршног акта и Париске повеље за нову Европу као и јемства УН за суверенитет и територијалну целовитост СР Југославије, као и на одлуци Контакт групе од 29. јануара 1999.

године. Споразум су потписали представници свих седам етничких заједница са Косова и Метохије и то: Срба, Албанаца, Турака, Муслимана, Рома, Египћана и Црногораца.⁸⁰⁾

У овом „Привременом договору о миру и самоуправи на Космету“, који је без основа назван „Споразум“ (који у строго формалном смислу може бити само предлог), али по својој суштини представља ултиматум, између осталог пише:

6. АНЕКС Б СПОРАЗУМА

- Војно особље НАТО биће изузето од пасошких и правила визе и регистрације која се примењује на странце. На свим улазним и излазним тачкама у и из СРЈ, особљу НАТО-а биће дозвољено да улази-излази на основу личне карте,

- Војно особље НАТО носиће униформе, оружје на основу овлашћења својих надређених,

- НАТО ће моћи да истакне заставу на униформама, транспортним средствима и објектима,

- НАТО ће бити имун од свих правних процеса, било да су цивилни, административни или кривични,

- Особље НАТО биће имуно на све поступке пред правосудним органима страна (СРЈ),

- Особље НАТО биће имуно од било какве врсте хапшења, истраге или задржавања од стране власти СРЈ,

- Особље НАТО моћи ће са својим возилима, бродовима, авионима и опремом слободно и неограничено да пролази и има приступ широм СР Југославије, укључујући и ваздушни простор и територијалне воде,

- НАТО ће бити изузет од обавеза плаћања такси и осталих намета, контроле од стране инспекција и слично,

- Власти СР Југославије ће олакшати на бази података приоритета, све покрете особља, возила, бродова, авиона у саобраћају,

- НАТО ће бесплатно користити аеродроме, путеве, железницу и луке без плаћања таксе, накнада и обавеза, Стране (мисли се на СРЈ и Косово и Метохију) дозволиће употребу комуникацијских канала без икакве накнаде,

---

⁸⁰ Исто, 380, 381.

- У спровођењу својих овлашћења у складу са овим поглављем, НАТО има овлашћења да ухапси појединце и преда их одговарајућим властима.

Три године, после ступања на снагу овог споразума, биће одржан међународни састанак да би се одредили механизми коначног до- говора за Косово, на основама воље народа, мишљења релевантних власти, напора свих страна у односу на примену овог споразума и Хел- синшке повеље.

КФОР ће имати неограничену слободу и неће одговарати за штету нанету јавном и приватном добру.

1. Стране потписнице (мисли се на СР Југославију и Косово и Метохију) позивају НАТО да успостави и предводи војне снаге које ће обезбедити поштовање овог споразума,

2. Стране потписнице су сагласне да НАТО успостави и размести снаге које могу бити копнене, ваздушне и поморске,

3. Осим ових снага, никакве друге оружане снаге се не могу за- државати на Косову и Метохији, без изричитог одобрења команданта КФОРА,

4. Стране потписнице неће предузимати никакве војне или друге активности на Косову и Метохији, без претходног изричитог одобрења команданта КФОР-а,

5. Највиши заповедник војске Југославије подноси извештаје команданту КФОР-а,

6. Сто осамдесет дана од дана потписивања споразума, сво особље и опрема Војске Југославије биће повучено са Косова на друге локације у Србији,

7. Дозвољава се остајање 1500 припадника војске Југославије на границама,

8. Војска Југославије на Косову, неће имати оклопна возила нити противавионску одбрану, већ ће имати оружје калибра 82 мм,

9. Припадници Министарства унутрашњих послова имају рок од годину дана да се повуку са Косова,

10. На Косову могу остати 2500 припадника МУП-а и биће над- лежни само за цивилне послове,

11. Команданту КФОР-а доставити распоред свих ракета, артиљерије, радара, што подразумева локацију, размештај и бројно стање свих војних јединица и јединица специјалне полиције, количину и тип наоружања и муниције за то наоружање, распоред и опис ракета земља-ваздух, покретне системе, противавионску

артиљерију, радаре,

12. И са њима везане команде и системе, распоред и опис свих мина, неексплодираних граната, експлозивних направа, динамита и слично,

13. КФОР ће имати право да контролише саобраћај на копну. Никакав ваздушни саобраћај, лет било каквих летилица, неће бити до- звољен изнад Косова без претходног изричитог одобрења команданта НАТО пакта.

Робин Кук и Ибер Ведрин, копредседавајући скупа у Рамбујеу, доставили су 10. марта 1999. године копију саопштења председнику СРЈ Слободану Милошевићу, у коме наводе, између осталог, да је де- легација косовских Албанаца потписала Споразум из Рамбујеа у ње- говој целости (предлог „Привременог договора о миру и самоуправи на Косову и Метохији“, прим. аутора) да није сувише касно да их и Ви прихватите. Споразум је на столу. Ургирају да председник СРЈ искористи могућ- ност која је понуђена Споразумом у Рамбујеу за постизање мира на Косову. Упозоравају председника да не предузима никакве војне офан- зиве на Косову, да су покрети снага безбедности веома забрињавајући. Председник СРЈ Слободан Милошевић истог дана шаље одговор ко- председавајућима Куку и Ведрину и наводи следеће:

- Разговори у Паризу нису ни почели, а ви кажете да су завршени,

- Делегације СРЈ и Србије и представника албанског сепарати- стичког и терористичког покрета нису ни једном разговарале,

- У Паризу су потписана два документа. Један, који су посебно потписали представници свих националних заједница са Косова и Метохије. Други документ који су посебно потписали представници ал- банског сепаратистичког и терористичког покрета и они нису представници Косова. Дакле, не постоји никакав заједнички :

- документ који су потписале обе делегације, нити је дошло до разговора између делегација.

- На столу може бити само предлог споразума, а не споразум.

- Што се тиче Вашег запажања да су покрети наших војних снага забрињавајући, обавештавам Вас да и треба да буду забриња- вајући за сепаратисте који хоће да отцепе део територије Србије и Југо- славије,

- Остајемо при свом чврстом опредељењу да проблеме на Косову и Метохији решавамо мирним средствима путем разговора. То што преговори и нису одржани у Рамбујеу у Паризу, не значи да од њих треба одустати.⁸¹⁾

7. ПРЕВАРА ПОЧИЊЕНА ПРОТИВ СР ЈУГОСЛАВИЈЕ

Аутор, проф. Харитос, између осталог, детаљно анализира став 11 главног дела *Резолуције 1244 СБ УН*:

“У ставу 11 главног дела Резолуције 1244 налазе се одредбе о обавезама међународног цивилног присуства. Посебно се каже следеће:

„(Савет безбедности) одлучује даће главне обавезе међународног цивилног присуства укључити:

(а) Рад на успостављању, до успостављања коначног решења, суштинске аутономије и самоуправе на Косову, узимајући у обзир у потпуности додатак 2 и Споразум из Рамбујеа (S/1999/648),

(е) Поспешивање политичког процеса усмереног ка одређивању будућег статуса Косова, узимајући у обзир Споразум из Рамбујеа (S/1999/648);

Примећујемо да се у подставовима (а) и (е) става 11 главног дела Резолуције 1244, поред израза „Споразум из Рамбујеа“ , уоквирен заградама, налази шифровани број „S/1999/648“. Насупрот овоме, До- датак 2, став 8, који долази после главног дела резолуције, садржи израз „Споразум из Рамбујеа“ ,просто без икаквог броја који следи. Површнији читалац би можда помислио да је поменути број можда изостављен из Додатка 2, који следи након главног дела Резолуције, ради концизности. Међутим, како је Додатак 2 Резолуције 1244 при- качен тексту Београдског споразума од 3. Јуна 1999. Он је историјски претходио главном делу Резолуције 1244, која је усвојена седам дана касније, то јест 10.јуна 1999. То значи да је број „S/1999/648“ додату Савету безбедности након склапања Београдског споразума.

Израз „Споразум из Рамбујеа (S/1999/648) „, се не односи на, нити има исто значење као израз „Споразум из Рамбујеа“ без броја, који се употребљава у Додатку 2, то јест у тексту Београдског споразума. Да су ово две различите ствари такође је очевидно из

---

⁸¹ Исто, 381 -384.

терминологије под- става 11 (а) главног дела Резолуције, где се дословце каже: „узимајући у потпуности у обзир додатак 2, као и „Споразум из Рамбујеа“ (S/1999/648). Међутим Додатак 2 садржи израз „Споразум из Рамбујеа“ без икаквог броја, у свом ставу 8. Стога не би било никаквог разлога да се исти израз употреби два пута, што је сувишно. Јасно је, дакле, да су ово два различита израза и да сваки од њих изражава посебну ствар. У Београдском споразуму израз „Споразум из Рамбујеа“ означава оно што је прихваћено и што је договорено на скупу у Рамбујеу у пари- ској области током фебруара и марта 1999. од стране југословенских и српских власти које су потписале Београдски споразум од 3. јуна 1999. Оно око чега су се југословенска и српска делегација догово- риле с посредницима била су *Начела скупа у Рамбујеу*, у складу са саопштењем Контакт групе од 29. јануара 1999. Као што је претходно речено. На основу тих Начела, потписан је правни споразум о аутоно- мији Косова и Метохије од стране представника седам етничких зајед- ница из српске покрајине 18. марта 1999.

Ни под којим условима не може „Споразум из Рамбујеа“ означа- чити оно што није договорено на скупу у Рамбујеу. Без сумње, он се не може односити на текст насловљен „Привремени договор о миру и са- моуправи на Косову“, то јест на текст ултиматума којег су југосло- венске и српске власти одбациле, и он ни у ј едном тренутку ниј е представљао текст неког споразума, због чега је НАТО бомбардовао Србију и Црну Гору. Стога, текст ултиматума се ни по једном основу не може односити на „споразум“ или „споразуме“ у Београдском спо- разуму од 3. јуна 1999. Да је текст насловљен „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“ укључен у Београдски споразум, он би се ту бар помињао по имену. Уз то, био би укључен као додатак на Споразум, како би се осигурало да се зна о чему је реч, с обзиром да тај текст не садржи потпис било ког делегата југословенске или српске владе. Штавише, садржај Београдског споразума, који је укључен у Додатак 2 Резолуције 1244, није у складу са садржајем текста наслов- љеног „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“. Као што је претходно наведено, такозвани „Привремени договор“ је пред- виђао одвајање Косова и Метохије и војну контролу над целом тери- торијом Југославије од стране НАТО. Насупрот томе, према Београд- ском споразуму, суверенитет и територијална целовитост Југославије, то јест Србије и Црне Горе, су зајемчени.

Шифра „S/1999/648“ у главном делу Резолуције 1244 односи се на документ уручен УН-у од стране представника Француске у тој организацији. У том документу, израз „Споразум из Рамбујеа“, који се појављује у Београдском споразуму од 3. јуна 1999. изједначен је с текстом насловљеним „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“, то јест са ултиматумом, који је био одбијен од стране југословенског руководства и Скупштине Србије марта 1999. Другим речима, израз „Споразум из Рамбујеа“ (S/1999/648) који се појављује у главном делу Резолуције 1244 односи се на текст насловљен „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“, то јест на текст ултиматума. Поистовећивање „Споразума из Рамбујеа“ с текстом насловљеним „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“ временски је дошло после 3. јуна 1999. тј. датума када су југословенско руководство и српска Скупштина прихватили предлог Европске Уније и Руске Федерације, који је у себи садржао израз „Споразум из Рамбујеа“. Тај текст, то јест текст Београдског споразума, као што је претходно указано, укључен је као Додатак 2 у Резолуцију 1244, која је усвојена 10. јуна 1999. Ове чињенице су непосредно извучене из званичних докумената“.⁸²

8. СРБИЈА МОЖЕ УСКРАТИТИ ЦИВИЛНО И ВОЈНО ПРИСУСТВО УН НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

Пишући о правном основу за цивилно и војно присуство УН на Косову и Метохији, професор Харитос анализира детаљно тај део Резолуције 1244 СБ УН:

“У Београдском споразуму од 3. јуна 1999. чији садржај у исто време чини део Резолуције Савета безбедности 1244 од 10. јуна 1999. Као њен Додатак 2, предвиђа следеће:

Размештање на Косову под окриљем Уједињених нација ефективног међународног цивилног и безбедоносног присуства, које може да поступа по одлукама у складу с главом седам Повеље, способно да јемчи постизање заједничких циљева.

У ставу 5 главног дела Резолуције 1244 наводи се следеће:

(Савет безбедности) одлучује о размештању под окриљем Уједињених нација међународног цивилног и безбедоносног присуства на Косову, с одговарајућом опремом и особљем како је то предвиђено, и

---

⁸² Исто, 390, 391.

поздравља пристанак Савезне Републике Југославије на такво присуство.

Дакле, постојање међународног безбедоносног присуства и међународног цивилног присуства, то јест цивилног особља УН, на Косову и Метохији, засновано је на сагласности СРЈ (Србије и Црне Горе), која је садржана у Београдском споразуму од 3. јуна 1999. То значи да наставак ових „присуства“ мора да буде уз сагласност државе Србије (наглаш. аутора). Ако овај пристанак државе Србије престане да постоји, онда ће се „међународно цивилно присуство“ и „међународно војно присуство“ аутоматски претворити у стране окупационе силе, према општим начелима међународног права и према 1. делу, став четири Хелсиншког завршног акта, на који се сама Резолуција 1244 Савета безбедности и позива.

Оно што треба истаћи на овом месту је да присуство војне силе и цивилних службеника УН на Косову и Метохији, као и само постојање Резолуције 1244 Савета безбедности ни на који начин не мењају правни статус Космета. Косово и Метохија је део српске територије под управом УН⁸³.

Хелсиншки завршни акт је донет дана 1. августа 1975. године у Хелсинкију. Потписнице овог акта су САД, СССР, Енглеска, Француска, СФРЈ и тако даље. Први део, став четири Хелсиншког акта гласи: Државе учеснице ће се уздржати и од тога да територију друге државе подвргну војној окупацији или другим непосредним или посредним мерама присиле супротним међународном праву, или пак да је учине предметом присвајања као последицом таквих мера или претње таквим мерама. Ни једна таква окупација или присвајање неће бити правно признато

Иначе, професор међународног права Харитос је своје тврдње документовао микрофилмовима. Запажен чланак на ову тему новинара Ј. Косановића и Ј. Јововића, под насловом „**Рамбује у 1244**“ објавио је дневни лист „*Вечерње новости*“ 27. октобра 2002. године. У њему се цитира изјава професора Харитоса и упозоравајућа изјава „*Опасна бројка 648*“ Владисалва Јовановића, бившег шефа Југословенске дипломатије. Такође је остао веома запажен интервју који је са професором Харитосом водио новинар Срђан Марјановић а који је објављен 20. 5. 2007. године у лису „Глас јавности“, под насловом „*Статус је јасан - Косово и Метохија су покрајина*“⁸⁴. У дневном

---

⁸³ Исто, 389.

листу „Вечерње новости“ 7. 12. 2003. године објављен је чланак на исту тему под насловом „*Тајна шифра закључава Србију*“. У дневном листу „Гласјавности“ 28. децембра 2007. године, такође је објављен мој чланак на ову тему под насловом „*Подметнута Резолуција СБ 1244*“. Поред осталог, тада сам предложио Министарству иностраних послова Србије да у сарадњи са Руском федерацијом што хитније упозна светску јавност са подметнутом резолуцијом 1244 Савета безбедности и од Савета безбедности затражи њену ревизију. Такође сам затражио да САНУ упозна светску јавност са подметнутом резолуцијом СБ УН 1244.

Подсећам да у Уставу Србије из 2006. године у уводном делу стоји преамбула: „**Полазећи од државне традиције српског народа и равноправности грађана и етничких заједница у Србији, полазећи од тога да је Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, да има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије а да из таквог положаја Покрајине Косово и Метохије следе уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе на Косову и Метохији у свим унутрашњим и спољним политичким односима**“.

9. ДИПЛОМАТСКЕ АКТИВНОСТИ ЗА ВРЕМЕ ОРУЖАНЕ АГРЕСИЈЕ НАТО-а НА СР ЈУГОСЛАВИЈУ

Проф.др Панајотис Харитос, у свом напред цитираном научном раду, пише да су за време оружане агресије НАТО савеза на СР Југославију, почеле дипломатске активности на проналажењу одговарајућег решења за проблем Косова и Метохије. Наиме, дана 6. маја 1999. године, док је трајала оружана агресија НАТО пакта на СРЈ, у Петерсбергу у Немачкој, у близини Бона, министри Групе-8 економски најразвијенијих земаља су предложили одређена начела на основу којих би решење косовске кризе могло да буде постигнуто. Након овог скупа Савет безбедности УН је 14. маја 1999. године усвојио Резолуцију 1239, у којој изнова потврђује да је Косово део СРЈ и изнова потврђује територијалну целовитост и суверенитет свих држава у региону. НАТО није успео да убеди руководство Југославије и српски народ да морају да се повинују условима из ултиматума од 23. фебруара 1999. године који носи наслов „Привремени договор за мир и самоуправу на Косову“, чак ни након 78 дана бомбардовања СР Југославије.

Марти Ахтисари, дипломата из Финске као представник Европске Уније и бивши премијер Руске Федерације Виктор Чердомирдин, 2. јуна 1999. године представили су југословенским и српским властима текст с предлозима да се крене ка решењу кризе на Косову и Метохији. Следећег дана 3. јуна 1999. године, ови предлози су прихваћени од стране Влада СР Југославије и Србије. *Београдски споразум* од 3. јуна 1999. године, је представљао основу за усвајање Резолуције 1244 СБ УН, којом би питање Косова и Метохије било стављено под окриље Уједињених нација, а свако будуће решење за аутономију Косова и Метохије било би засновано на начелима суверенитета и територијалне целовитости СРЈ и других држава у региону, као и у складу са правним поретком Србије.

Политичка и војна мисија УН биће успостављене на Косову и Метохији у складу са главом седам Повеље УН. Београдски споразум је потписан у складу са споразумом из Рамбујеа о начелима скупа која су претходно установљена од стране Контакт групе.

Присуство безбедносне и међународне цивилне мисије на Косову и Метохији засновано је на сагласности СРЈ (Србије и Црне Горе). Дакле, свако њихово даље присуство мора да буде уз сагласност СРЈ (Србије и Црне Горе). Присуство војне силе и цивилних службеника УН ни на који начин не мења правни статус Косова и Метохије који су део територије Србије под управом УН.⁸⁴

10. ФРАНЦУСКИ АМБАСАДОР АЛЕН ДЕЖАМЕ У УН КРЕЋЕ У КРИМИНАЛНУ АКЦИЈУ

Ален Дежаме, француски амбасадор у УН, 4. јуна 1999. године доставља генералном секретару Савета безбедности УН писмо, где наводи:

„Имам част да Вашој пажњи представим, у име двоје копредседавајућих Конференције у Рамбујеу, Француске и Велике Британије, споразум из Рамбујеа, „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“. Био бих вам захвалан ако би сте текст овог писма и његовог додатка дистрибуирали као текст Савета безбедности.

Припојен горе поменутом додатку био је текст којег су југо-

---

⁸⁴ Исто, 385-389.

словенске власти одбиле у марту 1999. Мало пре почетка бомбардовања Југославије од стране НАТО. Као наслов документа, у великим словима, појављује се фраза „Споразум из Рамбујеа“ („Rambouillet Accords“), са великим „А“ , а испод ње, као поднаслов, штампано мањим словима, налази се фраза „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову.

Дана 7. јуна 1999. писмо француског амбасадора, заједно с његовим прилогом, добило је регистрациони број Савета безбедности „S/1999/ 648“. На овај начин, „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“, у једнини (тј. „Interim Agreement for Peace and Self- Government in Kosovo“), прекрштен је у „Споразум из Рамбујеа“ у множини (тј. „Rambouillet Accords“), очигледно у намери да се поистовети с изразом „Споразум из Рамбујеа“ (тј. „Rambouillet Accords“), који се појављује у Београдском споразуму од 3. јуна 1999...⁸⁵

Ово бесправно убацивање израза „Споразум из Рамбујеа“ (1999/648) у текст Резолуције 1244 Савета безбедности, по мишљењу проф. Харитоса, представља превару почињену против Југославије.⁸⁵

Писмо које је француски амбасадор доставио заједно са текстом под насловом „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“ генералном секретару као додатак у УН 4. јуна 1999. године никада није потписан од стране Владе СР Југославије и Србије. Наведени текст „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“ је као ултиматум одбила Народна скупштина Републике Србије на седници која је одржана 23. марта 1999. године, како је напред детаљно описано.

Текст нацрта Резолуције СБ УН о Косову је 8. јуна 1999. године путем медијске дистрибуције постао доступан јавности. У том нацрту у ниједном делу не појављује се шифровани број (S/1999/648), нити такозвани споразум под називом „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“.⁸⁷

На основу Београдског споразума од 3. јуна 1999. године Владе СР Југославије и Србије су 9. јуна 1999. године, потписале Војни споразум у Куманову са међународним снагама безбедности

---

⁸⁵ Исто, 393 и 394.

¹²⁾ Исто, 390.

⁸⁷ Исто, 392.

КФОР-ом.

На основу тог споразума, Војска Југославије је почела да се по-влачи са Косова и Метохије. У исто време оружане снаге НАТО и КФОР-а су почеле да се размештају на територији Косова и Метохије. Резолуција 1244 СБ УН усвојена је 10. јуна 1999. године са 14 гласа и једним уздржаним гласом од стране Кине. Текст усвојене резолуције је само делимично био у складу са текстом Београдског споразума од 3. јуна 1999. године, и са текстом нацрта резолуције која је дистрибуирана дан пре потписивања Кумановског споразума.

Уводни део резолуције је у складу са Београдским споразумом од 3. јуна 1999. године, јер се Савет безбедности позива на своје раније усвојене резолуције 1160 од 31. марта 1998. године, 1199 од 23. септембра 1998. године, 1203 од 24. октобра 1998. године и 1230 од 14. маја 1999. године. Поздравља опште принципе о политичком решењу за косовску кризу који су усвојени 6. маја 1999. године, поздрављајући што је СР Југославија прихватила документ од 2. јуна 1999. године (Београдски споразум). Савет безбедности поново потврђује приврженост свих држава чланица суверенитету и територијалном интегритету СРЈ и других држава региона. У члану 10. Резолуције 1244 који је у складу са Београдским споразумом, пише да Савет безбедности овлашћује генералног секретара да успостави међународно цивилно присуство на Косову да би се обезбедила привремена управа на Косову, при чему ће народ Косова моћи да ужива суштинску аутономију у оквиру СР Југославије.

У ставу 2. Анекса 2. Резолуције 1244, пише да је одлучено повлачење свих војних, полицијских и паравојних снага са Косова.

У ставу 5. Анекса 2 Резолуције 1244 који је у складу са Београдским споразумом, пише да се успоставља привремена администрација за Косово као дела међународног цивилног присуства под којим ће народ Косова моћи да ужива суштинску аутономију у оквиру СР Југославије о чему ће одлуку донети Савет безбедности УН.

У ставу 6 Анекса 2 Резолуције 1244, пише да се одређеном броју југословенског и српског особља дозвољава повратак на Косову ради обављања одређених функција.

У ставу 7 Анекса 2 Резолуције 1244 пише да треба омогућити повратак свих избеглица и расељених лица на Косову и Метохији, а то значи и протераних Срба са Косова и Метохије. Повратак треба да

обезбеди УНХЦР (Високи комесар УН за избеглице).

На крају Резолуције под ознаком „Други тражени елементи“ наводи се да број особља из става 7 Анекса 2 Резолуције се ограничава на стотине, не хиљаде. Ло- гичким тумачењем се долази до броја до хиљаду војника и полицајаца.

На основу свега до сада написаног, закључујем даје француска криминална тројка, уз помоћ енглеског зликовца Робина Кука, по пре- тходном договору и уз сагласност Америке, Енглеске и Француске, из- вршила превару према СР Југославији организовањем преговора у Рамбујеу и Паризу, упућивањем ултиматума СР Југославији и најзад подметања ултиматума из Рамбујеа у Резолуцију 1244 СБ УН, на сле- дећи начин:

1. Француз Ибер Ведрин и Енглеz Робин Кук, као копредседа- вајући у Рамбујеу и Паризу за време трајања самита доставили су Влади СР Југославије и Влади Србије, такозвани споразум а то је био текст под насловом „Привремени договор о миру и самоуправи на Ко- сову“ који је по својој садржини представљао ултиматум. Тај ултима- тум су Влада СР Југославије и Народна скупштина Србије одбиле 23. марта 1999. године.

2. Ултиматум који Ибер Ведрин и Робин Кук нису успели да на- метну Влади СРЈ и Србији за време самита у Рамбујеу и Паризу, успео је француски амбасадор Ален Дежаме, који је у то време обављао по- слове амбасадора у Уједињеним нацијама. Он је 4. јуна 1999. године доставио писмо генералном секретару СБ УН и уз писмо и непотпи- сани текст од стране Владе СРЈ и Србије, под насловом „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“. То је исти текст који је од- бацила СР Југославија и Србија 23. марта 1999. године.

3. Трећи, Француз Бернар Кушнер, као специјални представ- ник Генералног секретара СБ УН, почиње са спровођењем и подмет- нутог дела Резолуције 1244. Доношењем Уредбе број 1999/1 дана 25. јула 1999. године, који се односи на овлашћења привремене управе на Косову. Дакле, генерални секретар Савета безбедности УН Кофи Анан, поставља Бернара Кушнера, осведоченог србомрца, за спе- цијалног представника за спровођење Резолуције 1244 СБ УН.

11. „КОСОВО - ПРАВЕДНИ РАТ ЗА СТВАРАЊЕ МАФИЈАШКЕ ДРЖАВЕ“

Пјер Пеан, француски писац у својој књизи под горњим насловом, у вези оружане агресије НАТО-а на СР Југославију, пише:

“У пролеће 1999. НАТО је својом флотом од 786 авиона, током 78 дана, противзаконито бомбардовао Србију и Косово. Ти апарати су извршили 58.584 ваздушна напада да би тако помогли стварање државе коју поједини посматрачи означавају као „мафијашка“, у којој се, према њиховом уверењу, обавља-ако не и организује-трговина органима, а чији су поједини представници умешани у све класичне активности организованог криминала“.⁸⁸ Аутор такође пише и о етничком чишћењу Косова и Метохије, протеривањем Срба од стране Албанаца:

“Коначно, познато је - а то је очигледно најважније питање-да је од краја пролећа 1999. године до 2004. године „ослобођено“ Косово било очишћено од неалбанских етничких мањина: дакле то Косово на коме, према вољи Вашингтона, владају немилосрдни ратнички ко-манданти који су преко ноћи постали уважени министри и државници. Током 1999. године 250000 Срба и Рома избегло је с Косова у Србију и тако се придружило маси од 500000 српских избеглица из Хрватске и Босне“.⁸⁹ (стр. 19) Највећа светска медијска манипулација у другој половини XX века односи се на Косово. У вези с тим аутор даље пише:

“Знамо да је, на шта уосталом благовремено указао новинар Доминик Видал, читава та афера с Косовом, у целини узев, била „једна од највећих манипулација у последњој половини века“. Извртање стварности неопходно је да се за вођење рата добије подршка барем једног дела западног јавног мњења“.⁸⁹

Аутор Пјер Пеан пише да су Сједињене Америчке Државе и Француска, биле упознате са свим дешавањима на Косову. О томе најбоље сведочи један од сведока, иначе некадашњи кадар ОВК:

“Наим Мифтари, некадашњи кадар ОВК, који је је био један од првих чланова обавештајне службе албанско-косоварске гериле, ка-зује данас новинару Жан - Арноу Дерену, оснивачу *Courrir*

---

¹⁴⁾ Пеан Пјер, „Косово- „праведни“ рат за стварање мафијашке државе „„Службени гласник“ РС, Београд, 2013, стр. 17.

⁸⁹⁾ Исто, 20.

Balkans и једном од најбољих познавалаца тог дела света, да су „две земље, дакле Сједињене Државе и Француска, биле посебно упознате са свиме и знале све што се дешава на Косову... Током лета 1999. године на Косову је било све могућно, сви злочини, све освете, сви видови трговине. Готово све се одвијало јавно“. Потом додаје:

“Године 1999. ниједан злочин на Косову није могао бити почињен а да о њему не буде обавештен Бернар Кушнер (државни секретар здравља у кохабитационој влади Лионела Жоспена до јула, а од 15. јула 1999. године специјални представник генералног секретара ОУН-а на Косову). Наше главешине су разбојници који су изневерили смисао наше борбе, али они ни у ком случају не би могли починити те своје злочине да им није подршку пружала међународна администрација, која је међутим, теоретски узев, била дужна да успостави ред на Косову“.

У вези са тим, наводи даље аутор и оно што је написао Ноам Чомски: “Официри КФОР-а (оружаних снага НАТО-а којима је, с мандатом ОУН-а, почев од 12. јуна 1999. године до краја рата, поверена мисија да успоставе мир и да врше улогу полиције) кажу да су добили наређење да игноришу злочине (које почине припадници ОВК). 'Наравно, то је сулудо', истиче један француски командант, 'али то су била наређења са високог места у НАТО-у'. Исто тако, снаге НАТО-а 'изгледају тотално равнодушно' према упадима 'наоружаних албанских командоса' с друге стране српске границе који су терорисали погранична места, крали дрва, а у појединим случајевима чак су вршили и убиства, остављајући за собом опустошена насеља“.⁹⁰

Пишући о трговини органима коју је организовала мафија повезана са ОВК у току 1999. године, наводи:

“Ово питање се заправо први пут помиње у тачки 7 извештаја о организованом криминалу који је 26. марта 2003. објавио УНМИК (Административна комисија Уједињених нација која је привремено управљала Косовом). Отмице, убиства и трговина органима догађали су се током јула и августа 1999. године. Поименично је наведен знатан број осумњачених, међу којима су политичке личности, укључујући и будућег председника косовске владе.

Почетком месеца новембра 2003. године Патрик Лопес Терес, главни истражитељ Међународног кривичног суда за бившу Југосла-

---

⁹⁰ Исто, 21.

вију, био је обавештен да постоје озбиљне и основане сумње које се од- носе на такву трговину. У извештају на 30 страница, сачињеном по његовом налогу, речено је даје, почевши од половине 1999. а можда и раније, између стотину и три стотине особа, углавном Срба, било кид- наповано и камионима или теретним колима транспортовано у логоре на северу суседне Албаније. Тамо су их „оперисали“ извесни „лекари“ који су радили за ОВК или за њену новоосновану тајну обавештајну службу ШИК, повезану са косоварском мафијом. Дакле, у прикупље- ним исказима садржани су стравични детаљи који допуњују исказе сведокаброј 1“.⁹¹

Пјер Пеан, у својој књизи, бележи 2012. године, и казивање члана српске делегације проф. др Владимира Штамбука, члана српске делегације: „Петнаестог марта враћамо се у Париз. Албанци су смеш- тени у истом хотелу с нама и само је неколико полицајаца задужено за нашу безбедност. Сви се сакупљамо у Међународном конгресном цен- тру у авенији Клебер. На самом почетку Кристофер Хил се обраћа нашој делегацији коју предводи председник Србије: „Да ли сте вољни да прихватите све документе из Рамбујеа?“ „Не“. За време трајања раз- говора у Рамбујеу, није одржан ни један заједнички састанак српске и албанске делегације. Организовани су само незванични састанци. Био је присутан велики број личности у дворцу у Рамбујеу. Проф.др Вла- димир Штамбук наводи: „Осим две делегације по дворцу Рамбујеа се врзма много света. „Југоси“ не знају ко су те личности, нити шта ту раде. Тако се иза мене налазио Вилијем Вокер, онај исти који је „от- крио“ масакр у Рачку, а који ће послужити као изговор за бомбардо- вање. Београдски делегати схватиће да је у Рамбујеу било официра НАТО-а када их, нешто касније, у Клеберу буду видели у униформама. Ту су се врзмали многи функционери савезничких тајних служби, пре свега Американци, који су били смештени у некадашњој овчарници дворца. Било је и британских специјалаца, припадника САС-а (Спе- цијалних ваздухопловних јединица), чак сам разговарао с једним од њих... Сви су се слободно кретали, укључујући и Албанце, док смо се ми та- корећи утамничили, не дозвољавајући да се попут других шетамо у Рамбујеу“.¹⁸⁾ На страни 60 између осталог пише да му је Ибер Ведрин у разговору 2012. године а поводом преговора у Рамбујеу 1999. године, казао следеће: „Робин Кук и ја смо били заговарачи

---

⁹¹ Исто, 15.

политичког ре- шења, док је Тони Блер био за рат. Од самог почетка, најратоборнија је била Медлин Олбрајт, која је Милошевића поистовећивала са Хит- лером. Њу чак није радовало ни само постојање Контакт групе, а још мање значај који јој се придавао. Ламберто Дини, италијански мини- стар спољних послова, желео је да учини све што је могућно да се из- бегне ескалација. Што се тиче Игора Иванова, Руса, он је понављао: „Ја сам овде да бих вас спречио да поведете рат“. То га није спречавало да мрзи Милошевића“.

Као што је познато, Влада Савезне републике Југославије је од- лучно одбила постављени ултиматум. Народна скупштина Србије је дана 23. марта 1999. године на својој седници заказаној поводом за- хтева да се размести НАТО трупе ради спровођења политичког спо- разума о самоуправи на Косову и Метохији, који још није постигнут нити договорен и усаглашен са свим националним заједницама које живе на Косову и Метохији, претњи бомбардовањем наше земље и на- рода ако се одбије, донела следећу одлуку:

- Народна скупштина Републике Србије не прихвата присуство страних трупа на Косову и Метохији.

- Народна скупштина Србије спремна је да одмах, по потписи- вању политичког споразума о самоуправи о коме се договоре и при- хвате га представници свих националних заједница које живе на Косову и Метохији, размотри обим и карактер међународних прису- ства на Космету ради спровођења тако постигнутог споразума.

- Народна скупштина Србије је истога дана разматрала Извеш- тај државне делегације о разговорима у Рамбујеу и Паризу и усвојила закључке:

- Народна скупштина Републике Србије најоштрије осуђује претње агресијом нашој земљи и народу и гомилање НАТО трупа на нашим границама.

- Претње НАТО пакта представљају директно кршење Повеље УН и угрожавање суверенитета и територијалног интегритета наше земље и гази основне принципе међународних односа. Захтевамо од Савета Безбедности да спречи кршење Повеље УН, стави на дневни ред захтев Владе СРЈ и осуди поступке НАТО пакта.

- Народна скупштина Републике Србије прихвата Извештај де- легације Владе Републике Србије о разговорима у Рамбујеу и

Паризу.

- Делегација је деловала у складу са Закључцима од 4. фебруара 1999. године које је усвојила Скупштина РС.

- Констатује се да на разговорима у Рамбујеу и Паризу није постигнут никакав споразум, јер посредници нису нашли начина да убеди делегацију сепаратистичког покрета да седну за исти сто са Државном делегацијом Србије, па разговора двеју делегација није ни било.

- Кривица за неуспех не може се приписати Државној делегацији Србије, која је сво време инсистирала на непосредном разговору. Кривица је на страни делегације сепаратистичког и терористичког покрета и на страни оних који су дозволили такво понашање

- Споразум није постигнут зато што је сепаратистичко-терористичка делегација Албанаца избегавала директне разговоре, јер није одустала од сепаратистичких циљева и намере да кроз аутономију створе „државу у држави“.

- Споразум није постигнут и зато што је Контакт група инсистирала на предлозима којима се поништава суверенитет и територијални интегритет Републике Србије и СРЈ и тиме одступала од својих темељних принципа утврђених 29. јануара 1999. године, недефинисаном процедуром рада и одлучивања у току разговора уносила конфузију и створила подлогу за подметања и фалсификате документа који нису никад разматрани ни усвојени од стране Контакт групе у целини.

- Папир који је потписала сепаратистичко-терористичка делегација Албанаца није никакав „споразум“ него њихов захтев за „Косово републику“, са парафима спонзора који их у томе подржавају. Фалсификат који је представљен као споразум није документ групе.

- јер су се од њега оградили поједине чланице Контакт групе. То је криминални акт без преседана у међународним правним односима и стварање алибија за нове претње и притиске на нашу земљу. САД су се на овај начин отворено ставиле на једну страну и то дипломатски, политички и војно, стављајући НАТО пакт у савезништво са сепаратистима и терористима. Народна Скупштина Републике Србије, оцењује да је Споразум који је предложила и потписала наша државна делегација представља крупни допринос политичком процесу решавања проблема на Косову и Метохији мирним путем. Потписи чланова наше делегације, представника свих

националних заједница које живе на Косову и Метохији а то су: Срби, Црногорци, Муслимани, Турци, Роми, Горанци, Египћани и представници албанских партија које су за заједнички живот и равноправности, потврђују суштинску вредност и значај тог документа. Овај споразум је у потпуности на линији принципа Контакт групе, обезбеђује широку аутономију Косову и Метохији у оквиру Србије и СРЈ, гарантује суверенитет и територијални интегритет СРЈ и Србије и пуну равноправност грађана и свих националних заједница.

Народна скупштина РС изражава одлучност Србије да дође до брзог, мирног и правичног споразума, да сила права и правде ућутка силу и неправду. Истовремено, Народна скупштина изражава једнодушност у спремности да бранимо Србију и СРЈ од сваког агресора, ма како се он звао и без обзира чиме свој злочин буде мотивисао.

Влада СР Југославије је такође одбила наведени ултиматум. Дакле, за време трајања скупа у Рамбујеу и Паризу у периоду од 6. фебруара до 23. марта 1999. године делегације СРЈ и Србије с једне стране и терористичке делегације косовских Албанаца с друге стране, нису закључиле нити потписале никакав заједнички споразум.

Истина је, да су једнострано предлог споразума потписале заједничке делегације СРЈ и Србије под насловом „Споразум о самоуправи на Космету“. Овај предлог споразума није потписала терористичка делегација албанских сепаратиста са Косова и Метохије. Истина је, да је терористичка делегација албанских сепаратиста потписала дана 18. марта 1999. године, предлог текста „Привремени договор о миру и самоуправи на Космету“. Овај предлог текста није потписала делегација СР Југославије и Србије.

Дана 24. марта 1999. године, у 20 часова НАТО пакт без одобрења Савета безбедности Уједињених нација почео је оружану агресију на СРЈ (Србија и Црна Гора), како је наведено у уводном делу.

V. НАТО САВЕЗ ПОКУШАО ДА УНИШТИ СРПСКИ НАРОД

1. ГЕНЕРАЛ НЕБОЈША ПАВКОВИЋ НЕ БОЛИМО СЕ НИКАКВЕ СИЛЕ

Легендарни командант Треће Армије војске СР Југославије Не- бојша Павковић рођен је 10. априла 1946. године у Сењском Руднику, општина Деспотовац. Завршио је све војне школе са одличним успе- хом. У својој војничкој каријери оцењиван је највишим оценама и више пута награђиван. Више пута је ванредно и превремено унапре- ђиван. Командант Треће армије постао је 13. јануара 1998. године. Од фебруара 1998. до јануара 1999. године био је командант Приштин- ског корпуса. У књизи „ На медијском фронту“, између осталог у вези биографије генерала Павковића, пише: “У току агресије НАТО-а на СРЈ (март-јун 1999) испољио је изузетан смисао за груписање снага, ма- невар и маскирање на оперативном - стратегијском плану, успевши да се људство и материјално - техничка средства сачувају од масовних удара из ваздуха, а истовремено непријатељу нанесу знатни губици. Својим изјавама и непосредним сусретима с људима позитивно је ути- цао на одржавање високог борбеног морала и слободарског духа војника и становништва. Личном храброшћу, професионализмом и умешношћу у командовању Трећом армијом непосредно је допринео успешној одбрани земље од агресора. У чин генерал-мајора унапре- ђен је 1996. генерал-потпуковника, ванредно, 1998. и генерал-пуков- ника, ванредно 1999. године. Свестрано је образован старешина... Одликован је Орденом слободе, Орденом за храброст, Орденом за- слуга за народ са сребрним зрацима, Орденом народне армије са сребрном звездом, Орденом војне заставе са сребрном звездом, Орде- ном српског ратника и др.“

Преговори у Рамбујеу су били фарса у режији Америке, Ен- глеске, Немачке и Француске. Предлогом такозваног споразума који је у суштини представљао ултиматум за српски народ и тадашње руко- водство СР Југославије. Прихватање ултиматума, значило би добро- вољну капитулацију СР Југославије и одвајање Аутономне покрајине Косова и Метохије од СР Југославије то јест Србије.

Народна скупштина Србије је 23. марта 1999. године одбила ултиматум великих сила, пре свега Америке. Очекивала се оружана агресија НАТО пакта на СР Југославију. У очи оружане агресије, генерал-пуковник Небојша Павковић се обратио војницима и старешинама, следећом беседом:

„Ви сте синови наше отаџбине. Отац вам је Космет, а мајка Морава, ваша су имена: богови дужности. Ми друге отаџбине немамо. А резервати и гета нису спојиви са бићем Србина. Силници нам, у име права силе, намећу рат. Ако затреба, примимо га храбро и јуначки, онако како доликује потомцима кнеза Лазара, бесмртних Обилића, Синђелића, Вукотића, Тепића, Остојића и многих других знаних и незнаних јунака који остадоше у колективном памћењу нашег народа. Зато, докле год живимо, нека сваки откуцај наших срца збори: слобода. Слобода колевки Српства - Космету, слобода отаџбини. То је пут којим се корача у будућност. То је пут који тражи жртве и победе зарад потомства. Уздам се у све нас да се нећемо стидети пред потомцима. Зато се од свих нас тражи да истрајемо, а у рату, ако нам буде наметнуто, победимо“ (уводни део књиге).

На питање новинара Петра Дамјанова за лист „Војска“, дана 28. фебруара 1998. године: *„Несумњиво да Космет као колевка српске државности и духовности, има и своју историјску димензију сагледавају значаја за српски народ. Како се та димензија одражава на морал припадника Корпуса, те на њихову свест о потреби одлучне одбране тога дела наше земље од свих могућих облика његовог угрожавања?“*

Генерал Павковић је одговорио:

„Без претеривања, мало је народа у свету којима је толико у свест усађено оно што је за нас природно како у друштву тако и у ВЈ и нашем корпусу, а то је сазнање о нашим коренима, о нашем постојању као нације и државе, о нашем истрајавању да опстанемо и о свему што нам се током векова догађало... Свакој генерацији војника на Косову и Метохији омогућено је да се упозна са темељима нашега културног, духовног и државног трајања, што ствара изузетан осећај поноса припадности своје роду и спремности да се то брани и сачува, уважавајући и све нове тековине и достигнућа потоњих генерација. Ми никада не смемо заборавити одакле потичемо, чији смо потомци, шта је наше, шта треба и морамо да бранимо и

одбранимо. То је та спона прошлости и садашњости“.⁹²

Дана 24. марта 1999. године пре почетка оружане агресије НАТО пакта на СР Југославију, командант Треће армије Војске Југославије Небојша Павковић, дао је интервју новинару „Јединства“ Николи Сарићу. Питање је гласило : *“Господине генерале, како оцењујете спремност и оспособљеност Треће армије, посебно Приштинског корпуса, у светлу актуелне ситуације на Косову и Метохији и посебно претњи НАТО-а?”* Генерал Небојша Павковић је дао следећи одговор: *„Припадници Треће армије, а посебно Приштинског корпуса, чинили су и чине све, а уверен сам да ће и убудуће улагати велике напоре, знање, вољу и своја патриотска осећања и одговорност да борбена готовост свих наших команди и јединица буду на нивоу тренутне политичко-безбедоносне ситуације... Међутим, сведоци смо да је жељом креатора новог светског поретка сила права устукнула пред правом силе... Одбрана Космета је стратегијски задатак и наш највећи национални интерес. Изгубимо ли Космет, губимо Србију, СРЈ и нашу слободу, која је светиња сваког нашег грађанина. То је, морам да нагласим, и уставна обавеза и задатак Војске Југославије“.*

На питање, да нешто каже о свом оригиналном стилу рада, генерал Павковић је одговорио: *„Још од почетних старешинских дужности осећао сам потребу да будем уз људе. То је метод који сваком командиру и команданту омогућава непосредан увид у рад поверених нам људи. На том месту (у рову, на тенку, на полигонима, гађањима) уверавамо се у достигнућа, резултате и успехе, али и отклањамо уочене слабости и пропусте... Настојао сам да, као и сада што радим, највећи део свог времена будем непосредно с људима. ... Уверио сам се да, када млади војници или старешине виде да је њихов командант с њима, а посебно у сложеним ситуацијама, на њих то изузетно позитивно утиче, још више их мотивише и подстиче...“.*⁹³

Дана 18. априла 1999. године, новинар РТС, Милован Дрецун је поставио питање генералу Небојши Павковићу: *„ Коначни циљ агресије требало је да буде долазак копнених снага НАТО-а на Космет. Да ли су досадашњим бомбардовањем успели да створе услове за то ? “*

---

⁹² Марковић Драгана, „На медијском фронту“, Новинско-информативни центар „Војска“, Београд (војна штампарија), 2000, стр. 23 и 24.

⁹³ Исто, 29, 30.

„Да ли је НАТО бомбардовањем створио услове за долазак копнених снага, то он сам најбоље зна. Понављам да се на Косово и Метохију не може доћи без великих жртава, а и ако дођу, поставља се питање како ће и колико остати на њему. На Космету је тренутно око 150.000 људи под оружјем, који су спремни за општенародни рат до потпуне победе. Нека агресори проуче могућности наше војске и нашег народа. Нека свака трећа пушка погоди циљ, то ће бити велики губици које ће НАТО и шиптарске терористичке снаге имати на Косову и Метохији“.⁹⁴

2. НАТО АВИЈАЦИЈА ЈЕ ДОБИЛА НАРЕЂЕЊЕ: УНИШТИТИ ЖИВОТ У СРБИЈИ

Дана 24. марта 2022. године навршиле су се двадесет и три године од оружане агресије на Савезну Републику Југославију (Србија и Црна Гора) коју је извршио НАТО савез на челу са САД, Немачком, Ен-глеском, Француском, Италијом и још четрнаест држава такозваног цивилизованог света.

Оружану агресију НАТО савез је извршио без дозволе Савета безбедности Уједињених нација. Борислав Пелевић у својој књизи „Кроз историју Косова и Метохије“ пише: „Агресија НАТО пакта на Југославију је названа „Милосрдни анђео“ и трајала је 79 дана, почев од 24. марта 1999. године. Прави карактер овог, до сада највећег по интензитету и војној моћи рата од 1945. године, дао је командант француске авијације у НАТО пакту генерал Жофрет, који је у изјави за „Франс инфо“ и „Фран интернационал“ рекао: „Авијација је добила наређење да уништи живот у Србији“. Аутор, даље о крвавом билансу НАТО оружане агресије на СР Југославију пише: „У агресији је погинуло око 2500 особа од тога 89 деце, тешко је рањено преко 10.000 особа, међу њима било је и деце. Потпуно су разорене или тешко оштећене 33 болнице и домови здравља, 480 школа, виших школа и факултета, студентских домова и обданишта, 66 мостова је срушено или тешко оштећено, 23 железничке станице и пруге, 16 путева, 14 аеродрома, 50 предајника и ТВ релејних станица, 35 електричних централа, неколико стотина фабрика, неколико хиљада кућа и других стамбених објеката. Уништене су многе цркве, гробља,

---

⁹⁴ Исто..., стр. 34

историјски споменици итд“.⁹⁵

Материјална штета износи преко 100 милијарде долара. Агресор је бацио на територију Србије, поготово на територију Косова и Метохије, преко десет тона осиромашеног уранијума. Са Косова и Метохије је избегло преко 250.000 Срба и других грађана.

Последице по здравље грађана су огромне. Према извештајима еминентних медицинских стручњака у Србији, број оболелих од малигних обољења је годишње око 30.000, а умире око 20.000 грађана. Такође, ове године навршиле су се двадесет три године од доношења резолуције 1244 СБ УН, усвојене 10. јуна 1999. године, којом је окончана оружана агресија НАТО пакта на СР Југославију (Србија и Црна Гора). Доношењу резолуције је претходило потписивање Београдског споразума 3. јуна 1999. године. Након тога је потписан Војно технички споразум у Куманову дана 9. јуна 1999. године, који је поред осталог подразумевао повлачење српске војске и полиције са територије Косова и Метохије, са људством, свом опремом и комплетним наоружањем.

3. НАТО-вци ДОЛАЗЕ - СРБИ ОДЛАЗЕ

Борислав Пелевић, даље пише да су Руске снаге прве ушле на Косово и Метохију и заузеле аеродром Слатину код Приштине. Следећег дана улазе НАТО снаге из Македоније, као и континенти америчке, немачке, британске и француске војске. Улазак НАТО снага ОВК користи да са њима уђе: „...Са њима улазе и терористи ОВК, мада је добар део, већ пре њих стигао на Космет из Албаније и Македоније. У року од неколико дана од уласка првих НАТО снага, на Космет се вратило око 800.000 албанских избеглица које су по налогу политичких вођа Албанаца и команданата ОВК, али и због страха од даноноћног бомбардовања избегле углавном у Албанију и Македонију, мањим делом у Црну Гору и Србију. То је нови генерални секретар НАТО пакта Џорџ Робертсон, за време рата британски министар одбране, оценио као највећи успех бомбардовања. Та изјава је наишла на реакцију многих медија у свету који су оценили да по извештајима ОЕБС-а који су објављени 7. децембра у Приштини „није било системског насиља над

---

⁹⁵ Пелевић др. Борислав, „Кроз историју Косова и Метохије- од VI до XXI века“, Евро, Београд, 2005, стр. 485 и 486.

Албанцима пре бомбардовања НАТО-а нити хуманитарне катастрофе“, дакле главних разлога због којих је извршена агресија на Југославију. Ако је истог дана, 7. децембра 1999. године, извештач РФИ јавио: „Успех у повратку албанских избеглица је похвалан и значајан. Једина је невоља што тих избеглица није било пре рата, него је албански егзодус почео после бомбардовања НАТО-а. Вратио је избеглице кућама, након што их је претходно покренуо у изгнанство...“

Са одласком војске и полиције са Космета велики део српског становништва се повукао са њима, плашећи се репресије терористичке ОВК. Већи део је, уплашен претњама и нападима терориста који су започели одмах по њиховом повратку, покупио најнужније ствари и избегао у Србију, а мањим делом и у Црну Гору. Започео је прогон свих који су говорили српским језиком, а на удару су се нашли и Албанци који су осуђивали такво понашање ОВК.

Преко 360.000 Срба, Црногораца, Рома, Горанаца, Турака, Муслимана, Египћана, Ашкалија и осталих који нису Албанци, напустило је Космет, остављајући све што се није могло понети у колима или на тракторској приколици.

За само пар недеља, многи градови су етнички очишћени. У Приштини је пре рата живело око 45.000 Срба, а после два месеца их је било само 200. Читава Метохија (Пећ, Призрен, Исток, Клина...) остала је без Срба, Црногораца, Муслимана...“⁹⁶

4. ТЕРОРИСТИ УЧК У ПРИСУТВУ КФОР-а И УНМИКА-а ПАЛЕ И РУШЕ СРПСКЕ КУЋЕ

Терористи ОВК охрабрени пасивним држањем припадника КФОР-а и УНМИКА-а пале, руше српске куће, манастире, гробља: „...За само три месеца порушено је око 50.000 српских кућа на Косову и Метохији, запаљено је и срушено око 80 манастира и цркава, порушена су многа гробља... И све то пред очима војника КФОР-а, који су то мирно посматрали, а понекад и асистирали терористима.

Од доласка КФОР-а, за само неколико месеци, убијено је око 1.900 грађана, од тога већином Срби, Црногорци и остали, неалбанске народности. Убијено је и око 300 Албанаца, који су били

---

⁹⁶ Исто, 493, 494.

лојални држави Србији, а око 500 њих је киднаповано. И све то пред очима војника КФОР-а и миротвораца из УНМИК-а.

Потпуно без икакве контроле, терористи из ОВК су пуцали на Србе, палили им куће, силовали жене и девојке, рушили цркве и манастире, гробља.⁹⁷

5. ТЕРОРИСТИ ВРАЋАЈУ КФОР-у НЕИСПРАВНО ОРУЖЈЕ

Поступајући по Резолуцији 1244 СБ УН о демилитаризацији ОВК, одређен је рок за предају оружја од стране терористичке ОВК: „И поред чврстих гаранција да ће ОВК бити разоружана до 19. септембра (1999. год. прим. аут.), дакле у року од 90 дана, од тога готово да није било ништа. Тај рок је затим продужаван, али све у свему, Албанци су предавали старо, неисправно оружје, ваздушне пушке, сачмаре, а ново наоружање које су добили претходно од НАТО пакта и које су куповали са свих страна, као и оружје увежено из Албаније су сакривали. И док су се команданти КФОР-а хвалили како је предато око 10.000 комада оружја од стране ОВК, страни посматрачи су се томе подсмевали. Тако је лондонски „Обсервер“ 19. септембра (1999. год. прим. аут.) писао следеће:

„Косовски Албанци и даље поседују оружје, гранате и ракете које свакодневно користе у нападима на Србе и Роме. Оружје које су предали у складиште под контролом КФОР-а су често старе ловачке пушке. Команданти КФОР-а се само претварају да поштују Споразум о демилитаризацији француски лист „Монд“, 20. септембра (1999. год. прим. аут.), пише да Албанци поседују још најмање 100.000 комада оружја као и да тешко оружје није ни предато КФОР-у.

Срби у градовима, селима и засеоцима Космета су остављени на милост и немилост терориста. Многобројне невладине организације и хуманитарне организације затварају очи пред свакодневним терором. Пре бомбардовања су нашироко и надугачко писали и извештавали о „страдању мирног албанског становништва“, „терору српских снага безбедности“, о „хуманитарној катастрофи“, често наручено и антисрпски обојено, а сада, када се пред њиховим очима догађају стравичне сцене терора, о томе ћуте. Неке хуманитарне организације напуштају Космет, јер за њих је задатак о

---

⁹⁷ Исто, 494.

извештавању и помоћи Албанцима завршен.

Албанске избеглице су се вратиле, а са њима и око 250.000 грађана Албаније који су заузели станове, куће и имања протераних Срба. Правдају се да су Албанци са Косова, којима су српски полицајци приликом напуштања Космета почетком бомбардовања исцепали личне карте, па се не може ни доказати да никада пре нису живели на

Космету. Наравно, циљ је јасан, јер ће тако лакше добити независност, а српске куће ионако зврје празне, макар оне које нису спаљене.⁹⁸⁾

6. СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА И СРПСКИ ПОКРЕТ ОТПОРА ШТИТЕ СРПСКИ НАРОД НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

Када се са Косова и Метохије повукла војска, полиција и 95 одсто руководства Покрајине Косова и Метохије и општина, једино су Српска православна црква, на челу са владиком Рашко-призренске епархије Артемијем, и председник Српског покрета отпора Момчило Трајковић, остали са Србима да их храбре да остану на својим огњиштима. Председник СПОТ-а Момчило Трајковић је написао и објавио књигу под насловом „Косово (не)могућа мисија“. У овој књизи су објављени интервјуи и активности Момчила Трајковића у периоду 1986 - 2007. године. Јуна месеца 1999. године, новинар Радио слободне Европе Иван Николић је интервјуисао Момчила Трајковића, председника СПОТ-а.:, *Управо сам хтео да Вас питам, Ви сте ових дана у покрету, на терену стално. Какава је ситуација? У Косову Пољу, конкретно, сте били данас, па каква је ситуација и у Призрену?* “

- „Ситуација је катастрофална. Народ је у покрету, ја мислим да је преко педесет хиљада људи тренутно у покрету према централној Србији. Ми чинимо максималне напоре да тај процес зауставимо. Призрен, Метохија је скоро испражњена. Ми очекујемо нашег владика Артемија, да данас, вечерас стигне овде на Косово, односно у Грачаницу. Тридесетак породица је остало са њим, остали Срби су напустили Призрен. Пећ је такође празан, Дечани су у блокади, Исток је скоро отишао, део Приштине је већ у покрету.

---

⁹⁸Исто, 494, 495.

Велике колоне из Приштине су данас кренуле. Пре петнаест минута стигао сам са терена. Био сам вечерас у Бресју, Косову Пољу, Преоцу, био сам у Лапљем селу. Сале су биле пуне уплашених људи, тражећи од некога да им каже шта да се чини. Ми смо имали, морам да кажем, сарадњу са актуелним властима овде у Приштини. И пристали смо на ту сарадњу, пре свега да би у овом тешком тренутку за српски народ изнашли начин, могућност да се зауставе ти процеси. Али, морам да кажем, да смо приметили, да у самој власти постоје две групе. Има један број часних људи у власти, који се боре да по сваку цену остану на Косову. Међутим, кључни људи у СПС-у, пре свега, Косова (Миго Самарџић, Миња Миловановић, Воја Вучинић, Боги Јанићијевић...), они једноставно испод жита стварају панику и заговарају да се народ сели, како би имали покриће за своје бежање и покрили своју срамоту и своју одговорност, и на тај начин праве велику штету. Невероватно, али је то тако. Невероватно, да се они у овој тешкој несрећи тако понашају. Међутим, сигуран сам, да неће моћи да сакрију своју одговорност и немају где да побегну. Нигде се не могу сакрити, јер су они издали овај народ, оставили га. Чини ме много срећним да је у самој тој власти дошло до отрежњења једног броја људи који изгарају и који заједно са нама раде на заустављању иселјавања“.⁹⁹

Док је Косово и Метохија горела у лето 1999. године, владика СПЦ, Артемије и Момчило Трајковић, председник СПОТ-а неуморно раде на убеђивању и заустављању иселјавања Срба са Косова и Метохије. И пре оружане агресије НАТО савеза на СР Југославију, председник СПОТ-а Момчило Трајковић је предлагао успостављање сарадње са актуелном влашћу у покрајини. Али, актуелне власти су игнорисале такве предлоге. Након оружане НАТО агресије, и одласка војске и полиције са Космета, свест се код појединих социјалиста променила. О томе Трајковић пише: „Иако смо неколико година инсистирали на успостављању сарадње, актуелне власти су то игнорисале. Када су остављени од својих ментора из Београда, (Душан Симић, градоначелник и Богољуб Неранџић, председник ИВ Приштина са сарадницима, један број директора великих предузећа: Петар Костић - ЕПС, Новица Сојевић - ЗОИЛ Косово, Рајко Ракочевић - ПТТ, Драган Марковић - ЕПС, Момир Поповић - Синдикат Косова, Драган Радаковић - ЕПС и др.) заједно са Српским покретом отпора покушали су организовање народа. Све је

---

⁹⁹ Трајковић Момчило, „Косово (не) могућа мисија“, Центар за дијалог и помирење, Београд-Приштина, 2007, стр. 299, 300.

трајало кратко. Нису издржали, убрзо су и они напустили Косово. А много пре њих, не бри- нући шта ће бити са народом, побегли су: народни посланици Војислав Живковић, Звонко Стевић, Зоран Глигоријевић, Ђура Лазић, СтеваМаринковић, као и руководства из Пећи, Клине, Истока, Призрена, Гњилана, Суве Реке, Урошевца, Обилића, Косова Поља..., читав полицијски естаблишмент“.¹⁰⁰

Новембра месеца 1999. године у вечерњим часовима у Приштини је покушан атентат на Момчила Трајковића, председника СПОТ-а и председника Извршног одбора Српског националног већа Косова и Метохије. Два нападача су напала Трајковића и један метак је погодио Трајковића у десну бутину. Одмах је Трајковић позвао КФОР. У присуству КФОР-а је Трајковић изашао из зграде. Дневни листови су објавили вест о рањавању Момчила Трајковића. Дневни лист „Политика“ је објавила да је члан Извршног одбора СПС-а Гњилана Божидар Митровић изјавио даје у ствари реч о „рекламном трику Тачијевог доброг пријатеља са којим је потписао споразум као самозвани представник Срба на Космету“.¹⁰¹

Иначе, Српски покрет отпора је прва аутентична политичка организација на Косову и Метохији: „Српски Покрет Отпора „СПОТ“, прва аутентична политичка организација у историји косовскометохијских Срба, неформално настала осамдесетих година, као удружење грађана 1994. године, регистрован је као политички покрет 1997. године. У периоду од 1996. до 2000. године, СПОТ успостављања најтешњу сарадњу са СПЦ-Епархијом рашко-призренском и влади-ком Артемијем и делује у оквиру црквено-народног сабора и Српског националног већа Косова и Метохије.

СПОТ је једина политичка организација са Косова и Метохије чланица Демократске опозиције Србије (ДОС), учесник петооктобарских промена 2000. године и парламентарна странка од јануара 2001. до децембра 2003. године“.^{101 102}

Новинар „Недељног телеграфа“, Милош Антић је фебруара месеца 2000. године разговарао са Момчилом Трајковићем, председником Српског покрета отпора и председником Извршног одбора Српског националног већа Косова и Метохије. Поред, осталог поста-вио му је и питање које се односило на тежак положај

---

¹⁰⁰ Исто, 301.

¹⁰¹ Исто, 352.

¹⁰² Исто, 364.

Србана Косову и Метохији, у том периоду: „ *Шта Србима на Косову и Метохији прео- стаје у ситуацији када су остављени на милост и немилост међуна- родној заједници и албанским терористима?* “

-, „Имамо три варијанте. Прва је да се подигнемо и сви одемо. Слика тога јесу Срби који су већ отишли или су прогнани. Њихове куће су опљачкане и спаљене. Они се налазе по колективним смештајима широм Србије, у катастрофалним условима, са психичким ломовима и повећаном смртношћу... Режим је на почетку подстицао масовно иселавање како би, наводно, поразио мисију УН. Чинили су то и неки функционери терајући народ на селидбу само да би они извукли шлепере покрадене робе... Е, та варијанта је могућа и данас.

Друга варијанта јесте да Срби остану и да се изолирају. И да за мисију УН кажу - то су окупатори и наши непријатељи са којима нема сарадње. Заговорници ове опције кажу - чекаћемо да дође наша војска и полиција и бићемо на своме. То сада гура овај режим и то је та ма- нипулација народом. Ова варијанта је гора од прве, јер захтева веће патње народа. А на крају би се све завршило као и код прве варијанте.

И трећа, једино могућа варијанта јесте она коју ми покушавамо да спроведемо. Она значи остати на Косову по сваку цену, колико је могуће сарађивати са међународном заједницом и стварати услове да народ опстане како би дошло неко време (промене у Србији, измењена ситуација у свету), да се наше питање реши. Заправо, тиме би се међуна- родна заједница довела пред свршен чин, јер би морала да призна да пред собом има народ који жели сарадњу, који жели опстанак овде“.¹⁰³

7. ДИПЛОМАТСКА ПОБЕДА МИЛОШЕВИЋА

Обавештајац проф. Ђорђе А. Ђорђевић је био учесник одбране Косова и Метохије, свих 78 дана оружане агресије НАТО савеза на СР Југославију. Сво време је водио дневник и све то објавио у својој књизи „*Косметска Голгота Превара НАТО пакта и Америке* “.

Почетак је јуна месеца 1999. године, појачавају се дипломатске активности ради прекида оружане агресије НАТО савеза. Европ-

---

¹⁰³ Исто, 369, 370.

ска унија, Русија и САД су активне на проналажењу одговарајућег решења. Обавештајац Ђорђевић на борбеном положају добија вести преко својих веза. О томе пише: „...2.јуни (среда), Вашингтонска и Лондонска веза јављају скоро идентичне вести:

Ахтисари усаглашен са Талботом и Черномирдином доноси ул- тиматум. Уместо међународних снага на Космет долази НАТО који је већ стационаран у Албанији и Македонији. Неће бити разговора о „Узми или остави“. Албанска и Македонска веза већ предвиђају ула- зак НАТО трупа:

По уласку терориста са снагама КФОР-а биће убијено много Срба и неалбанаца. Припремају се групе најекстремнијих терориста који ће се одмах убацили у Покрајину са знањем НАТО-а. Више од 200.000 Албанаца се припрема да уђе на Космет. Доћи ће до заробљавања дела војске и полиције.

Титоградска веза прецизира:

У Црној Гори се већ припрема део полиције да уђе у Метохију и помогне терористима у чешљању терена од заосталих припадника војске и полиције.

За обавештајне податке се каже да су делотворни ако их време, као најмеродавнији фактор, потврди. Што се тиче заробљавања дела војске и полиције ствар је потпуно јасна: министар одбране генерал Ојданић је 21. јула прецизирао да су приликом повлачења погинула 62 борца и да се 37 води као нестало. Сумњајући да су неки моћници око председника Милошевића намерно заустављали обавештења подигао сам кривичну пријаву и то 28. 4. 2000. У пријави сам конкретно навео о којем државном функционеру је реч, али никад нисам добио одговор од надлежних. Да су снагама КФОР-а убачене и терористичке групе Шиптара које су преживеле и да су спроводиле терор над Србима и неалбанцима на Космету после повлачења наших снага, најбољи доказ је број убијених од доласка КФОР-а као и чињеница да ниједан зло- чинац није одговарао иако је реч о убиствима више од 1000 људи.

Широј јавности, међутим, није познато како се преговарало кад се одлучивало о судбоносним тренуцима за државу и народ. „Процуре“ су неке информације да је преговарач запада Марти Ахтисари претио сатирањем Србије и Срба, па зато преносим детаље.

Разговори Слободана Милошевића - Черномирдина и Ахтисарија на самом старту су запали у кризу. Желећи да стекне

психолошку предност и натера Милошевића да прихвати спремљени план А, који је био неповољан за Србију, Ахтисари је приликом пружања руке гласно изговорио опаску:

„Ради се о државнику којег је међународни суд оптужио за најтежа кривична дела“. На овакву опаску Черномирдин се цинично смешкао и изгледало је да подржава поступак финског председника.

„Добро, нека време и судски поступак одговоре на сва питања из оптужнице коју још нисам добио“, опуштено је узвратио председник Југославије додајући:

„Састали смо се да се договоримо о свим појединостима плана Г-8 који су све заинтересоване стране прихватиле. Остале су само неке недоумице о саставу снага које ће формирати КФОР. Наш став је по- знат јер не пристајемо да НАТО, који је био агресор, уопште уђе у састав међународних снага које ће одржавати мир у Покрајини“.

Ахтисари и Черномирдин су разменили саркастичне погледе и то је био знак да Финац крене у груб и нимало дипломатски напад:

„Господине Милошевићу, дошли смо да Вам предочимо да НАТО војска неће толерисати јалове дипломатске разговоре и одмах Вам прилажем већ усаглашени план које ће снаге чинити КФОР и ко ће командовати тим снагама“.

Ахтисари је већ био црвен у лицу, а доња усна му је подрхтавала.

„Значи ли то да је реч о ултиматуму“, помало нервозно је упитао председник Југославије, додајући:

„У контактима пре ових разговора није било ни речи о овоме што говорите. Мислим да ће ово потврдити и господин Черномирдин“.

„Тачно је да се много шта променило, господине Милошевићу“, отегнуто је говорио руски преговарач:

„За последња 24 сата толико се тога десило да смо Ахтисари, Талбот и ја дошли до закључка да се ипак НАТО не може игнорисати“.

„Господин Јељцин није пристајао на таква решења?“, помало нервозно је наставио Милошевић! „До сада смо разговарали данима о принципима плана Г-8 и усаглашавали ставове да бисмо сада све то ба- цили у воду, јер третирамо потпуно нове аспекте“.

Ахтисари се нервозно мешкољио у фотелји и вадио нешто из обимне документације пред собом. Черномирдин га је подсетио: „

Дајте, Марти, усаглашени документ од јуче“.

Милошевић је био затечен понашањем руског преговарача. Иако је знао добро да се контролише у дипломатским контактима, сад је изгледало да губи стрпљење.

„Будимо конструктивнији и конкретнији“, најзад рече председник Југославије, гледајући празно у Чердомирдина.

„Ово је усаглашени документ који су одобрили званичници НАТО-а, Америка и Русија“, рече Финац ликујући и гледајући са висине Милошевића, да би наставио:

„Морам ли да кажем да се ради о дипломатској одлуци „ узми или остави!“

Милошевић је нервозно истрагао из Ахтисаријеве руке папир на којем су исписани услови капитулације са потписима свих заинтересованих страна осим наше.

„Морам да вас замолим“, поче цинично Милошевић, „да ми допустите да прочитам документ о капитулацији и да онда изложим свој став. Ви можете да се освежите пићем“. Слободан Милошевић није могао да се савлада јер је први пут читао текст о којем се дотле није расправљало у разговорима са Черномирдином, нити истицало у разговорима са Јељцином.

„Ми сада практично почињемо нове разговоре“, рече као за себе Милошевић;

„Морам да се консултујем са сарадницима јер је овај ултиматум веома сличан условима из Рамбујеа“.

„Где сте, господине Милошевићу, видели или чули да доминантна сила моли пораженог у рату“, скоро поскочивши из фотеле гласом пуним ароганције која му је пристајала, започе Ахтисари. „Знате ли колико кошта ова заштита Албанаца од најјаче светске силе. Стотине милијарди долара су у питању, господине Милошевићу. И не само то“, с упереним прстом према Милошевићу и уз пуно претње у гласу наставио је фински председник. „Углед алијансе не може рушити једна Југославија са десетак милиона становника, држава која је прогањала своје грађане са дела територије само зато што су друге вере“.

Грубо лице Ахтисаријево се изобличило од беса. Черномирдин је гледао кроз прозор незаинтересован за оно што се дешава. Изгледало је да је упознат са представом коју изводи преговарач Запада.

„Неће бити нових преговора“, наставио је бесно Ахтисари.

„Алтернатива неприхватању ултиматума је рат до истребљења“.

Ахтисари је мало застао, зајапурен од бесатражио је тренутак да саопшти:

„Како то да нисте упознати шта је све стигло у базе НАТО-а у Европи?“ с презривом гримасом и закрвављених очију се обраћао Финац председнику Југославије. Милошевић је осетио да мора да пређе у контранапад јер ће у противном доживети дипломатски слом. Полако је устао из фотеље, стао иза ње и подбочивши се о наслон британским гласом упозорио неучтивог Финца:

„Знамо добро, господине Ахтисари, знамо и пре него што су стигли контејнери неутронске бомбе шта се припрема мом народу. Знамо и много више од тога, али није време да елаборирамо“.

Ситуација се привидно смирила. Ахтисари је био изненађен да су најчуваније тајне Америчке обавештајне службе мале Југославије откриле у зачетку, док је Милошевић био изненађен понашањем Чер-номирдина, а највише чињеницом да није упозорен да Русија од почетка лицемерно наступа. Дубок уздах који се оте председнику указивао је да се нашао пред тешким искушењем. Махинално је гледао папир на којем су били исписани услови за прекид бомбардовања. НАТО је тражио да се војска и полиција повуку са Космета па да се обустави бомбардовање Југославије. Енергичност која га је увек крајина сила и којом је фасцинирао саговорнике сад је приметно копнила. Губио је и самопоуздање које му је увек било добар савезник. Ипак одлучио је да настави да се бори:

„Ултиматум предвиђа учешће НАТО-а у саставу КФОР-а, али не и проценат учешћа осталих чинилаца“, прибрано је спуштао тензије Слободан Милошевић.

„Не треба придавати велику важност процентуалном учешћу“, скоро бојажљиво се укључио Черномирдин. „Договорли смо се да командант КФОР-а, генерал Џексон одабере сараднике, а у њега су сви преговарачи у Бону изразили пуно поверење“.

„Ето видите, знам да сте генерала Џексона одабрали још пре месец дана“, мало у шали, а више у збиљи је говорио председник Југославије. „Кад бих вам прочитао шта сте се све договорили на тим вашим састанцима затвореног типа и које су наше кртице из Кларковог штаба, Брисел би се окренуо наопачке, а и ви у Европској унији“.

На лицу Финца се оцртавало запрепашћење, које се у моменту

претвори у гнев;

„Господине Милошевићу, ви играте рулет уз никакву шансу да добијете игру“, долазио је себи Ахтисари. И да знате све о нашим раз-говорима ништа вам у овом тренутку не помаже јер је питање тренутка кад ће копнене трупе алијансе умарширати у Приштину“.

Милошевић је самозадовољно посматрао час једног, час другог преговарача да би их изазвао шокантним предлогом:

„Могу вам успоставити везу са генералом Шелтоном и уверићете се да је тамо где се налазио и пре три дана, на албанској територији. Не бисте ви, господо, дошли да преговарате да је НАТО пробио линију наше одбране него би сте освајали територију уз весеље. Моћан НАТО потпомогнут шиптарским терористима није освојио и неће освојити ни педаљ Космета“.

Черномирдин је гледао у Милошевића као да види фантома, да би затим процедио кроз зубе:

„Солана и Кларк су нам јуче реферисали да су пукле линије одбране према Албанији и да се војска, полиција и грађани повлаче према Југославији на свим секторима. То су доказивали снимцима са терена. На основу тога смо писали ултиматум“.

Милошевић је заузео помало ратоборан став јер је осетио даје тренутак повољан за њега

„Господо, како то да до сада нисте схватили да вас пријатељи обмањују и да се поигравају с вама“, почео је Милошевић психолошки да их мучи. Трећеразредни циовац Вокер је по задатку исценирао Рачак као би увукао НАТО у агресију. Сад вам се новинари у многим редакцијама смејујуер поседују непобитне доказе даје Рачакјош једна срамна превара обавештајаца Америке и европских земаља, чланица алијансе“.

„Добро, добро, доста је са тирадом, господине Милошевићу“, долазио је себи Ахтисари. Хоћете ли да вам до краја предочим шта чека Југославију ако не прихватите ултиматум. Земља са много планина постаће равна као овај сто ако са њега уклонимо чаше, пиксле и флаше са соковима“, покушао је Финац да се Милошевићу упиљи у лице. „Вама није јасно да ћете неприхватањем ултиматума осудити свој народ на болно нестајање и одумирање“.

Черномирдин је упијао претње финског председника и видело се да му није свеједно. Зато је предложио:

„Дајмо, Марти, другу варианту, Б. Дужни смо да то учинимо највише због херојства људи који бране домовину“. Ахтисари је мало

оклевао, затим се невољно прихватио другог папира:

„Господине Милошевићу, ово што пише је највише што нам се допушта. Ако не прихватите, разговори о прекиду бомбардовања ће се прекинути с малом надом да ће се у догледно време наставити“.

Видело се да је Чердомирдину лакнуло, није више било грча на његовом лицу, поглед му је био отворенији. Фиксирао је Милошевића док је овај читао нови предлог, и примећивало се да му се диви што се смело ухватио у коштац с моћницима света.

„Ово је већ боље и прихватљиво за мој народ“, задовољно закључи Милошевић пошто је прочитао услове о прекиду бомбардовања и начину формирања мировних снага. „Предложићу Скупштини и Влади већ сутра да се овај уговор прихвати“. Широким осмехом Југословенски председник је предложио преговарачима да пићем прославе успешне преговоре. Нарастанку било је очигледно да је једино Ахтисари био разочаран у исход преговора, док је Черномирдин дуго држао Милошевићеву руку у својој, дајући му на знање да је успешно заступао своју државу и свој народ.

Светске агенције су одмах после разговора пренеле: „Тројни разговори су вођени иза затворених врата. У последњем тренутку Американа је изашла с новим предлозима о обустави бомбардовања, али су ти предлози наишли на жесток отпор Русије“.

Ноћ је паклена, са ведрим небом меша се мноштво авиона. Злочинци користе још један изум војне технологије: бацају светлеће балоне који се минутима задржавају у ваздуху и тако психолошки убијају борце. На суседном положају инцидент групе пијаних војника, који су насумице испалавали рафале, још више унесе бојазан и нервозу код бораца који су приковани у рововима стрепели од ракета и бомби. Многи авиони су кружили небом изнад Голеша и Приштине али су само понеки истресали своје смртоносне терете поред нас. За неискусне борце, како сами рекоше, ово је била најдужа ноћ...“¹⁰⁴

Председник СР Југославије је захваљујући благовременим подацима о стању у штабу НАТО савеза, успео да збуни Черномирдина и зликовца Ахтисарија и преокрене разговоре у интересу српског народа.

Обавештајна служба СР Југославије је била ефикасна и пре-

---

¹⁰⁴ Ђорђевић А. Ђорђе, проф., „Косметска голгота превара НАТО-пакта и Америке“, Агенција Братин, Нови Сад, 2007, стр.328-337.

цизна и дипломатска победа је остварена.

8. ТАЧИ И ХАРАДИНАЈ ПОСТАЈУ ПОЛИТИЧАРИ

Ђорђе Ђорђевић је дана 3. јуна 1999. године добио следећу информацију: „Ричард Холбрук и Медлин Олбрајт тражиће да Тачи и Харадинај постану политички фактори у Покрајини. Оперативци ЦИА су наредили да специјалци уклоне трагове злочина терориста. Први изасланик генералног секретара УН биће Бернар Кушнер, познати србождер“.

Албанска веза упозорава:

„Има се утисак да је половина албанског становништва покрета према југословенској граници. Команда будућег КФОР-а шти-тиће терористе. Генерал Џексон је извршио смотру инструктора алијансе у Валони... Генерал Џексон ће бити обична марионета коју ће покретати амерички званичници, а први изасланик генералног секретара УН Бернар Кушнер ће, по директивама Вашингтона, смањити елементе суверенитета Југославије над Косметом, отворено и незауостављиво... Овако пишем и констатујем јер сам добро схватио политику запада према српском корпусу. У некадашњој БиХ постављени су многи за команданте и носиоце међународних снага, али кад би неко од њих почео да обавештава УН реално и непристрасно одмах би био смењен јер није допуштао да му обавештајци запада фризирају догађаје са терена. Канадски генерал Мекензи је пао у немилост чим је оптужио Алију Изетбеговића за невиђени злочин у Добровољачкој улици у Сарајеву, енглески генерал Мајкл Роуз отеран јер није допуштао да њиме манипулише ЦИА и МИ-6 о Маркалама, Васе Ми-скина и Горажду“.¹⁰⁵

Дакле, ЦИА и МИ-6 су деловале против истине, против интереса српског народа а у корист српског непријатеља Алије Изетбеговића.

---

¹⁰⁵ Исто, 339, 340.

VI. СРПСКИ НАРОД НЕ ДА ГЕНЕРАЛЕ

1. ГЕНЕРАЛ ВЛАДИМИР ЛАЗАРЕВИЋ ЗАР ЈЕ ЗЛОЧИН БРАНИТИ ОТАЏБИНУ

У књизи „Зар је злочин бранити отаџбину“ коју је написала Љиљана Булатовић, на почетку у виду предговора, генерал Владимир Лазаревић каже:

„Неизмерну захвалност и доживотно поштовање, пре свега, одајем свим онима који су своје младе животе уложили на просторима свете српске земље на Космету, још једном потврђујући тапије на ту нашу српску земљу, храброшћу и чашћу исписујући нове странице наше историје и наше трагедије. Колико год да се у овом тренутку на- носи неправда према тој нашој одбрани од највећег зла 20. века-од шиптарског тероризма и од НАТО агресије, и колико год да је у овом тренутку замагљена истина, ја сам уверен да ће се кад тад сазнати и заувек поштовати истина о тој нашој борби.

На крају сваког пута на највишем делу је та Божја правда и Божја истина“.¹⁰⁶

Оптужница је поднета против генерала српске војске Небојше Павковића и Владимира Лазаревића и генерала српске полиције Властимира Ђорђевића и Сретена Лукића још 25. 9. 2002. године а отворена 20. октобра 2003. године. Када је сазнао за оптужницу генерал Лазаревић је изјавио у вези оптужнице да је његова одлука последња и да верује у Божју правду и Божју заштиту. (стр. 9) Генерал Владимир Лазаревић је донео одлуку о предаји и исту објавио на дан Светога Саве 27. јануара 2005. године а отишао у Хаг 4. фебруара 2005. године. Оптужницом му се стављало на терет да је у својству команданта При- штинског корпуса Треће армије Војске Југославије: “ ...планирао, под- стицао, наредио, починио или на други начин помагао и подржавао планирање, припрему или извршење злочина којима се терети у:

Четири тачке за злочине против човечности (члан 5, депортације: друга нехумана дела (присилно премештање); убиство; прогони на политичкој, расној или верској основи) и

---

¹⁰⁶ Булатовић Љиљана, „Зар је злочин бранити отаџбину“, „НЕОФАРМИС“, Београд, „ЈЕЛ-МИЛ - штампариа Бајић“, Чачак, 2005, стр. 28-30.

- једној тачки за кршење закона и обичаја ратовања (члан 3-убиство).“¹⁰⁷

Атор књиге о околностима и расположењу српског друштва у време предаје генерала Лазаревића, пише:

„И опет, по ко зна који пут, слушавам питање многих припадника ратног састава Приштинског корпуса: шта је једног војника од високе части и свести занело да поверује да ће се из Шевенингена изборити за Истину о борби приштинског корпуса на Косову и Метохији!? Вера да својом жртвом спасава Србију и достојанство српског народа?! Пред ким!? Не. Тога нема у саопштењима. Тамо пише да генерал Ла- заревић није желео да због њега амерички лоби у Вашингтону изгласа предлог да се прогласи Косово и Метохија за независну државу!... Па опет, са муком, али хоћу да верујем Владиным саопштењима да је Ла- заревићева предаја заиста залог за очување српског Косова и Мето- хије“.¹⁰⁸

2. СРБИ СУ ПОРУЧИЛИ - НЕ ДАМО ТЕ, КОМАНДАНТЕ!

Када је српски народ сазнао за оптужницу Хашког трибунала, подигнуту против српских генерала, брзо је реаговао. Први који је реа- говао био је Драган Грубић звани „Гром“. Са својим истомишљени- цима је основао хуманитарно удружење „Браниоци отаџбине 1998/99“. Био је борац и рањеник са Кошара. Са својим друговима се догово- рио, да крену у нови бој: истином против лажи.

На питање новинара, какав је карактер новооснованог удру- жења, председник удружења Драган Грубић је казао:

„Ми смо нестраначко и непрофитабилно удружење, настало од војника који су се несебично жртвовали у току рата да би сачували мајку Отаџбину, војевали за дух часни и слободу славну. Најпре смо се бавили бригом за егзистенцију страдалих војника и њихових поро- дица, јер их је мајка Србија брзо заборавила, али када смо видели да се наша Влада обрушила и на наше ратне команданте, одлучили смо да се опет боримо, у име Часте и Слободе, али и у име оне наше браће који су своју свету крв пролили за своју Отаџбину. Тражимо истину! Животима се поново залажемо за овај свети циљ!

---

²⁾ Исто, 16.

¹⁰⁸ Исто, 11.

Колико год буде-жи- већу за истину!¹⁰⁹

Убрзо, народ тражи да се организују протести широм Србије, поводом оптужнице Хашког трибунала и давање подршке српским ге- нералима. Први протест је одржан у Бабушници, општини у којој је рођен генерал Лазаревић. Затим у Лесковцу 1. новембра 1999. године. Протест је одржан под насловом „Зар је злочин бранити Отаџбину“?.

Браниоци части и образа су након овог протеста, организовали протесте у Краљеву 10. новембра 2003. године, у Врбасу, дана 25. де- цембра 2003. године, у Чачку дана 7. фебруара 2004. године, Косов- ској Митровици, Београду 10. јула 2004. године, Нишу и Руми 24. јула 2004. године. Сви протести су одржани под насловом „Није злочин бранити Отаџбину“. Сваки протест је отварала Славица Арсић пес- мом која је у ствари химна Приштинског корпуса: “Христe Боже“.

3. ХРИСТЕ БОЖЕ

*Христe боже, распети и свети, Српска земља кроз
облаке лети, Лети преко небеских висина, Крила су јој
Морава и Дрина.*

*Збогом први нерођени сине,
Збогом ружо, збогом рузмарине,
Збогом лето, јесени и зимо, Одлазимо да се не
вратимо.*

*На три свето и на три саставно,
Одлазимо на Косово равно, Одлазимо на суђено место,
Збогом мајко, сестро и невесто.*

(Ову песму је написао песник Љубомир Симовић, у склопу драме „Бој на Косову“).

4. ГОВОРИЛА МАЈКА: КРЕНИ СИНЕ!

На протесту у Београду, у Дому синдиката 10. јула 2004. го-

---

¹⁰⁹Исто, 117.

дине, говорила је и Бранислава Јефтић, мајка јединца Бојана који је погинуо 22. маја 1999. године у 28 години. Бојан је постхумно одликован *Орденом за заслуге одбране и безбедности Првог степена* на Косову и Метохији, бранећи отаџбину. Орден је Бојановој мајци на његов рођендан 2. децембра 2003. године уручио генерал Владимир Лазаревић. Бранислава је тада изговорила стихове, посвећене свом сину под насловом:

ЗА СВЕ СРПСКЕ МАЈКЕ, КОЈЕ СУ МОЈЕ СУДБИНЕ

24. марта отворише се косовска
Добровољачка рајска врата.
Кренуше добровољци пут њих
А са њима и мој једини син.
Говорила мајка: Крени сине.
Шапуће мајка: Чувај се сине.
Заплака мајка: Знам тамо се гине !
Не могу, мајко, да кући седим срамно,
Јер знам СРПСТВО се брани тамо!
Остављам ти, мајко, један пупољак мали.
Чувај га, мириши га, мајко и причај му
Шта су били моји идеали.
Чуваће мајка твој пупољак мали,
Причаће му мајка шта су били твоји идеали.
Причаће мајка за шта се на Косову гине.
Обећавам ти, сине, да ти бар малена кћер твоја
Заборавит неће име!
Прозбори мајка: Крени сине!
Заплака мајка: Чувај се сине!
Закука мајка: Знам, тамо се гине!
О мили Боже, коме ће мајка сутра рећи, СИНЕ!¹¹⁰

5. ИМАМО САМО ДУШУ

На протесту у Београду је прочитано писмо Драгољуба Милића, који је изгубио два сина за време бомбардовања на Космету као војнике а трећем сину је срце препукло од туге за браћом. Писмо

---

¹¹⁰ Исто, 135-137.

гласи:

„Господо генерали! Обраћам Вам се као отац палих бораца, који је у овом прљавом и ничим изазваном, бестијалном рату, под рат- ном заставом и вашом командом изгубио два сина Срђана и Бобана и трећег сина Горана, коме је срце препукло за браћом.

Обраћам Вам се као родитељ који вам је поверио своје синове да бране отаџбину, своју земљу. Моји синови су дали заклетву свом народу. Моја деца су часно до краја испунила своја обећања.

Господо генерали! И ви сте дали заклетву. Испоштујте је. То ме одржава у животу.

А где су они који су погазили заклетву? Шта је њихово оправдање? Дезертерство? Издаја?

Ти, који се утркују да се додворе онима који су нас живе спљивали а наша деца горела у нашим кућама, аутобусима, возовима, халама, болницама, возилима.

Њима, који траже да се бришу оптужнице онима који су нас бомбардовали - да нису криви, а наш је грех што смо се бранили и што их нисмо са белом заставом дочекали. Сада они хоће да се домогну наших команданата, генерала.

Узмите и нас. Ми немамо ништа. Само душу. Шта ћемо ми без наше деце, без њихових генерала, без части и поноса? Који је то живот?

Ојађена мајка Нада и ја немамо снаге, нити моћи да вас било чиме заштитимо. Нисмо успели ни своју децу, на коју смо поносни, на Космету да заштитимо. Поносни смо на Вас, као команданта наших синова. Али, видите ли да нам уништавају све што нам је свето...?

Ми, господо генерали, чамимо и живимо у својој трагедији. Згражавамо се над оним што се око нас дешава.

Злотвори моћи нам и сада не дају да са душама своје деце на миру и у спокоју будемо заједно, јер, мало су нас понизили, па хоће и ваше главе!

Господо генерали, ваше главе су уцењене! Нека вам је Бог у помоћ!“

6. СРПСКА СТРАТЕГИЈА „ЧЕТИРИ М“ И ЈУНАЧКА КОМАНДА „ЗА МНОМ“

Након обуставе оружане агресије НАТО савеза на СР Југославију, која је окончана усвајањем Резолуције 1244 СБ УН, појавили су

се разни коментари о стратегији коју је командни састав војске СР Југославије примењивао у току 78 дневног бомбардовања.

Аналитичари НАТО савеза су ту стратегију назвали „Четири М“ уз објашњење: „Српску војску на Космету сачувала је стратегија „Четири М“: маскирање, маневар, мобилност и морал. Ја бих се до-некле сложио са том њиховом аналитком, мада није било само то у пи-тању“, говори генерал Лазаревић, одајући признање командном саставу Приштинског корпуса и Треће армије: „Истина је да су наши команданти били у првим редовима наше војске у свим операцијама. Морал се, нормално, ствара командовањем. То је део традиције српске војске. Читава команда Приштинског корпуса, па и команда Треће ар-мије, налазиле су се у свим саставима, мењале своје позиције према потреби, тако да су се после рата НАТО планери жалили што нису по-били те српске команданте, иако су ангажовали специјална електро-нска средства, а специјалне снаге страних плаћеника убацили на простор Косова и Метохије. Коначно су схватили и објавили да су наша командна места била испод сваког дрвета, на сваком ћошку, наше команде изузетно мобилне. Тактиком „Четири М“ они су оправдали свој неуспех. На њихову жалост, тако и јесте било. Ми смо све време били у нашим јединицама. Напомињем да је агресор употребио убојна средства еквивалента десет атомских бомби, бачених на Хирошиму.

Агресори су против нас водили и специјалан психолошки рат. Путем разних ТВ емисија, филмова и другим начинима је објављивано сијасет смишљених лажи. Агресори и терористи су ба-цали летке, објављивали вести о огромном броју дезертера, о непо-стојећим страдањима, позиве војсци да се предају; директно из Пентагона лансиране су вести да више не постоји команда Приштин-ског корпуса! И то у првим данима рата. Онда сам ја, као командант Корпуса, реаговао на ту безочну лаж, тако што сам одржао рефери-сање у центру Приштине, под НАТО бомбама, са свим командантима и пред нашим ТВ сниматељима и ту информацију смо послали у свет. На жалост агресора и терориста сви припадници команди и Треће армије и Приштинског корпуса остали су до краја рата живи.

Све време рата ми смо били међу борцима. Тако се најбоље држао морал војске и тако су се спречавале нагативне последице де-структивних дезинформација. О томе и данас причају наши борци, како је у нашем корпусу превасходна команда била: „За мном!“, а не „Напред!“ И тако је било читаво време ратних сукоба. Наши борци

су то знали и ценили. И данас говоре да им је то спашавало живот“.

Генерал Владимир Лазаревић је био неустрашив и храбар војсковођа, попут војводе Живојина Мишића, Радомира Путника, Степе Степановића, Петра Бојовића и многих других. Међу борцима за одб- рану отаџбине, налазила су се и његова два сина. О неустрашивости, генерал каже: „Ја нисам размишљао о некој својој безбедности. Како сам могао уопште да размишљам, када је било толико људи поверено, мени и осталим командантима! Сносили смо одговорност за безбед- ност сваког војника, читавог становништва Косова и Метохије... Међу њима су били и моји синови, уосталом, и нисам имао право да бринем о себи и својој личној безбедности. Знао сам да ће бити страдања и погибија и сва наша настојања су била да са што мање жртава изађемо из овог рата.

Ја често кажем да ми је Свевишњи још онда, на почетку рата, поклатио живот и био сам бриге за себе растерећен“.¹¹¹

7. ЗНАЧАЈ РЕЗОЛУЦИЈЕ 1244 СБ УН

Оружана агресија НАТО савезатрајала је 78 дана. Окончана је доношењем Резолуције 1244 СБ УН, дана 10. јуна 1999. године. Новинар Славиша Виријевић - Јовић је водио разговор са генерал-пуковником Небојшом Павковићем. Интервју је објавио лист „Борба“ дана 29. јуна 1999. године, а цитиран је у књизи: „На медијском фронту“. Прво питање је гласило: *Шта најпре каже генерал коме српски народ верује?* Генерал је дао следећи одговор:

„Чудно питање! Па ја мислим да смо победили! А победили смо због тога што смо успели да један велики проблем који је међународна и европска заједница покушала да реши на најнепожељнији начин за нас, подигнемо на највећи светски ниво. Одлуке из Рамбујеа о томе најбоље говоре. Рамбује је предвиђао да на Косово, а и у Србију и Југославију, дођу снаге НАТО-а под командом НАТО-а са неограниченим овлашћењима и неограниченим мандатом.

Шта је то практично значило?

„То је практично значило да су могли да се крећу по читавој територији, Косову, Србији, Југославији и да у томе уживају све могуће привилегије и да раде шта хоће и да никоме не одговарају за то што раде. Рамбује је предвиђао могућност да се на Космету омогући

---

¹¹¹ Исто, 71,72.

референдум за отцепљење Косова и Метохије. Значи, гарантовао се суверенитет Косова и Метохије, а није гарантовао суверенитет и интегритет Југославије... Сада, значи, нема Рамбујеа, нема НАТО-а и ње- гове војне команде. Имамо снаге Уједињених нација, које гарантују безбедност српског и црногорског народа и свих осталих националних заједница. Тако се, наравно, предвиђа. Гарантује се безбедност гра- ница и не предвиђа референдум. Уједињене нације имају ограничени мандат...“

Да ли је Србија и даље у опасности?

„Сада цео свет зна шта се то у Србији и Југославији дешава. Србија једино може бити угрожена недоследним спровођењем Резолуције УН... Дакле, Србија сада тренутно није у опасности...“¹¹²

8. НИСМО РАТОВАЛИ ВЕЋ СМО БРАНИЛИ ОТАЏБИНУ

У току јула месеца 1999. године на „Телевизији 5“ у Нишу у једној емисији су гостовали: генерал-пуковник Небојша Павковић, генерал-потпуковник Владимир Лазаревић, командант Приштинског корпуса, генерал-потпуковник Љубиша Стојмировић, начелник Штаба Треће Армије и генерал-мајор Негослав Николић, командант Нишког корпуса. Емисију је водио новинар „Гласа јавности“ Мирослав Ћосић. Ево неколико питања и водитеља и одговора генерала Павковића:

Тврдите ли и даље да ми војнички нисмо изгубили тајрат?

„Како да не. Ми војнички нисмо изгубили рат. Он нам је наметнут, као што знате, ничим изазван. Ми нисмо ратовали, ми смо бранили своју земљу. Постоје неки који заговарају тезу да смо ми заратили са целим светом, и да не можемо да ратујемо против целог света. Ми нисмо заратили ни са НАТО-ом, ми смо једноставно извршавали свој патриотски задатак да одбранимо земљу, без обзира на то колико је јак противник који напада“.

А сад једно осетљиво питање: како сте доживели споразум о повлачењу?

„Доживео сам то као нормалан задатак који треба извршити. Мислим да наши гледаоци знају како се све то догодило. Јер ми нисмо изгубили тај рат. Циљ агресора био је да по сваку цену

---

¹¹²Марковић Драгана, „На медијском фронту“, Новинско-информативни центара „Војска“, Београд (војна штампарија), 2000, стр. 85-87

копненим сна- гама уђе на простор Косова и Метохије, да уђе на простор Србије, а наш је циљ био да одбранимо земљу и ми смо је одбранили. Ни педаљ наше земље није узет“.

Колики су наши губици?

„Говорио сам о губицима у Трећој армији за време 79 дана бомбардовања. Ти губици су минимални, мере се у промилима. У свим савременим армијама света, па и у нашој сматра се да, у односу на бројно стање, дневно избацивање људства из строја може да буде један одсто. Сад, ако смо имали, рецимо 100.000 људи, а имали смо више наравно, дневно је из строја могло бити избачено 1000 људи. Од тога, сматра се, 30 одсто треба да буду погинули, 70 одсто рањени. Ми смо за 79 дана агресије имали 161 погинулог од дејства авијације и 299 рањених. Кад се све сабере, види се даје то мање од једног про- centa у односу на просечне дневне губитке које би могла да има једна армија. А ми смо то имали за 79 дана. Од тога, морам да кажем, 40 одсто погинулих и рањених су старешине. Пошто су старешине увек биле са својим војницима, у првим борбеним редовима, и својим лич- ним примером су водили, командовали, ратовали. Што се тиче тех- ничких средстава, имали смо врло мале губитке. Укупно 13 тенкова- од тога шест уништено дејством авијације - шест транспортера, већ сам заборавио, три артиљеријска оружја, чини ми се девет ПА топова и десетак моторних возила...“

После свакограта постоји извештај број војника који се воде као нестали. Има ли у нашој војсци таквих?

„Девет војника водимо као нестале. То су војници који су били на самој граници, на Караули „Кошаре“, у време када су извођена највећа дејства копнених снага, шиптарских и оружаних снага Алба- није и предузимамо све могуће мере, чак смо један дан померили из- влачење наших снага да дођемо до тих људи...“¹¹³

9. СРБИ ИМАЈУ ТАПИЈУ НА КОСОВО И МЕТОХИЈУ

Дневни лист „Политика“ је објавила интервју дана 24. јула 1999. године са генерал-пуковником Небојшом Павковићем, који је, између осталог казао: „Стање на Косову и Метохији тренутно веома тешко. Онако како се сада спроводи Резолуција Савета безбедности, то није у духу споразума. Било је речи о томе да је најважније да се

---

¹¹³Исто, 101-106.

обезбедити максимално сви, без обзира да ли је реч о Србима или Албанцима. Али Срби сада морају да издрже, јер је ово најтежи период за њих. А ми смо на ободу Косова и оно није изгубљено. Оно је сачувано, мада битка за Косово може и дуже да потраје... Управо нам дипломатска победа сада и убудуће омогућава да у сваком тренутку, ако се Резолуција Савета безбедности доследно не спроводи, поставимо одређена питања пред Уједињеним нацијама. Ако снаге УН не испуњавају преузете обавезе за заштиту српског становништва на Косову и Метохији, ако је то на штету српског народа, ако све то води ка геноциду над Србима, пред Саветом безбедности можемо покренути и питање повлачења њихових снага са Космета и коначно, можемо и да упутимо своје снаге, које ће омогућити нормално функционисање државе“.¹¹⁴

10. ИЗЈАВЕ ГЕНЕРАЛА НЕБОЈШЕ ПАВКОВИЋА ГОДИНУ ДАНА ПОСЛЕ ОРУЖАНЕ АГРЕСИЈЕ НАТО САВЕЗА НА СР ЈУГОСЛАВИЈУ

Дана 19. марта 2000. године главни и одговорни уредник „Вечерњих новости“ Душан Чукић, поставио је следеће питање генералу Павковићу: *Навршава се година дана од агресије на нашу земљу коју је напао 600 пута јачи непријатељ. По признању војних стратега НАТО-а (Видео Вентурони, италијански адмирал, шеф војног комитета НАТО-а) Алијанса је ангажовала чак 44 одсто својих авиона и није успела да уздрма Војску Југославије ?*

„Годину дана после агресије НАТО-а Војска Југославије је на месту и друштвеној позицији коју је стекла ефикасним, професионалним, патриотским и енергичним супротстављањем непријатељу.

Снажно је подигла војничку част и достојанство, повратила наду слободољубивим народима света и померила неке војне стандарде у релацијама односа снага и ефикасности борбених дејстава.

Највећа војна сила у историји човечанства насрнула је на један мали народ и његову војску. Скоро три месеца бомбардовали су нас и нису успели да остваре своје циљеве. Бројни односи у различитим елементима оружане борбе били су на страни противника од „упоредивих“ неколико десетина, до невероватних

---

¹¹⁴

Исто, 109, 110.

више стотина. Направили су велика материјална разарања, велике штете и људске жртве, али нису уништили војску нити сломили одлучност народа да брани своју отац- бину...“.

Одговор генерала Небојше Павковића је поткрепљен чињеницама и новим застрашујућим подацима који се односе на несразмерну оружану јачину НАТО савеза према војсци СР Југославије. Упркос таквој несразмерној предности војне технике, НАТО није успео да уништи српску војску нити сломи српски народ.¹¹⁵⁾

11. ЈУНАЧКИ ГЕСТ СРБА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

Дана 26. априла 2000. године, генерал Павковић је дао интервју „Недељном телеграфу“. Једно од питања је гласило: *Приближава се годишњица повлачења ВЈ са Косова и Метохије, Резолуција 1244 и део Кумановског споразума о повратку дела ВЈ на Косово се не остава- рује, а тамо је ситуација по преостале Србе све гора. Шта као први војник у земљи намеравате да учините?*

„Највише нас забрињава тешка ситуација у којој су се нашли преостали Срби на Косову и Метохији. Останком на том простору они су учинили јуначки гест за памћење и историју. Плашим се да код њих има бојазни да су остављени, и то је оно што највише боли. Умногome је томе допринео колапс међународне мисије на Косову и Метохији“.¹¹⁾

12. ПОШТОВАТИ МЕЂУНАРОДНО РАТНО ПРАВО И ЖЕНЕВСКУ КОНВЕНЦИЈУ

Одмах након почетка оружане агресије НАТО савез на СР Југославију, командант Приштинског корпуса на Косову и Метохији је издао следећу наредбу свим војницима. Дана 30. марта 1999. године, једна од наредби гласи: **„Мерама командовања, становништво заштити од непримереног понашања појединаца и група и омогућити му несметан пролаз на жељеном правцу. У односу према становништву у потпуности се придржавати Међународног рат-**

---

¹¹⁵ Исто, 207.

¹¹⁶ Исто, 232.

ног права и одредби Женевске конвенције“.

Безбедност становништва, које су чинили Срби, Албанци, Роми и остали, у зони Приштинског корпуса, је била угрожена услед дејства ваздухопловних снага НАТО савеза и преосталих шиптарских терориста. Зато је генерал мајор Владимир Лазаревић наредио:

„У свим јединицама Корпуса формирати посебне снаге-елементе борбеног распореда, за збрињавање цивилног становништва.

Задатак: у садејству са снагама МУП-а и цивилне одбране благовремено обавештавати цивилно становништво о нападима НАТО агресора и шиптарских терористичких снага, пружити помоћ у заклањању и евакуацији, обезбедити најповољније услове за размештај и смештај цивилног становништва, пружити помоћ у снабдевању, организацији привредних делатности и посебно здравственог обезбеђења, обезбедити потпуни јавни ред и мир, заштиту личне имовине и безбедности, спречити сваку појаву ограничавања слободе и права грађана, сем уколико угрожавају њихову безбедност или безбедност јединице...“.

Овом наредбом је генерал Лазаревић у потпуности спроводио позитивне прописе који су важили у то време на територији СР Југославије и Србије. Брига се односи на све грађане Косова и Метохије, без обзира на националну припадност.¹¹⁶⁾

VII. НАТО ПОВРЕДИО МЕЂУНАРОДНО ПРАВО

1. ПОСЛЕДИЦЕ ПОГРЕШНЕ ПРИМЕНЕ РЕЗОЛУЦИЈЕ 1244 СБ УН (ОД СТРАНЕ ПРИВРЕМЕНЕ УПРАВЕ МИСИЈЕ УН НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ - УНМИК)

Привремена администрација УН је погрешно почела са спровођењем *Резолуције 1244 СБ УН* игноришући суверена права Србије на следећим примерима:

Дана 25. јула 1999. године, специјални представник Генералног секретара Бернар Кушнер доноси Уредбу број 1991/1 којом се регулишу овлашћења Привремене управе на Косову. Овом уредбом се одређује да сва законодавна и извршна власт у вези с Косовом и Ме-

---

¹¹⁶⁾ Исто, 80 и 81.

тохијом, укључујући и правосуђе у надлежности је УНМИК-а спроводи је специјални представник Генералног секретара, осведочени непријатељ српског народа Бернар Кушнер. УНМИК је овом уредбом овлашћен да управља свом покретном и непокретном имовином. Ту спадају новчана средства, банковни рачуни и слично што припада СР Југославији и Србији, а налази се на територији Косова и Метохије.

Ова уредба је у супротности са ставом 5. Београдског споразума, а то је додатак број 2 Резолуције СБ УН 1244, где пише, да у циљу успостављања аутономије Управа УН за Косово и Метохију мора да поступа у складу са правним поретком СР Југославије и Србије.

Септембра месеца 1999. године специјални представник генералног секретара УН Француз Бернар Кушнер, промовише терористичку УЧК у Косовски заштитни корпус. Формирање овог корпуса је у супротности са словом и духом Београдског споразума и садржином Војно-техничког споразума из Куманова.

Дана 19. маја 2001. године, специјални представник УН на Косову и Метохији Ханс Хакерун, доноси Уредбу број 2001/9 о „Уставном оквиру за привремену самоуправу на Косову“. У овом уставном оквиру успостављају се привремене институције самоуправе. То су, Скупштина Косова, Влада, Председник Косова, судови и друге привремене институције самоуправе. Привремене институције самоуправе ће имати овлашћења да воде међународну политику као и преговоре за постизање финалног споразума све у координацији са специјалним представником УН. Све предвиђене институције су у супротности са Београдским споразумом. Ове институције су наведене у тексту „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“, који је по својој садржини ултиматум, који Влада СРЈ и Влада и скупштина Србије нису прихватиле, а исти такав текст под истим називом, француски амбасадор Ален Дежаме је бесправно доставио генералном секретару УН 4. јуна 1999. године као непотписани „Споразум из Рамбујеа“ као и додатак који у СБ УН добија шифру С/1999/648. Овај текст убачен је у предлог текста Резолуција 1244 дан пре њеног усвајања, 10. јуна 1999. године на седници Савета безбедности УН са 14 гласа за и једним уздржаним гласом Кине.

2. НАЈВАЖНИЈЕ ДИРЕКТНЕ ПОСЛЕДИЦЕ - ХРОНОЛОШКИ ПРЕГЛЕД

17. март 2004. године: Албански сепаратисти су извршили про-гон Срба на Косову и Метохији, убили више десетина Срба, протерали преко 4000 Срба, запалили манастире, цркве, стамбене објекте.

17. фебруар 2008. године: Скупштина тзв. Косова као привремена институција, доноси декларацију којом Косово проглашава државом, противно слову и духу Београдског споразума и Резолуцији 1244 СБ УН.

15. април 2008. године: Скупштина као привремена институција Косова доноси такозвани „Устав Косова“, који ступа на снагу 15. јуна 2008. године, противно слову и духу Београдског споразума и Резолуцији 1244 УН.

Децембра 2018. године: Скупштина као привремена институција Косова, доноси Закон о формирању војске Косова, противно слову и духу Београдског споразума и противно Резолуцији 1244 СБ УН.

21. новембар 2018. године: Такозвана „Влада Косова“, као привремена институција, уводи 100% увећање такси на робу из централне Србије и Федерације БиХ, противно слову и духу Београдског споразума и противно Резолуцији 1244 СБ УН.

7. март 2019. године: Сепаратистичка Скупштина ко совских Албанаца из Приштине доноси Платформу за дијалог о коначном правно обавезујућем споразуму за нормализацију односа тзв. „Република Косова“ и Републике Србије.

20. март 2020. године: Сепаратистичка влада у Приштини донела је Одлуку о укидању увећања такси на робу из централне Србије и Федерације БиХ.

3. ОРУЖАНОМ АГРЕСИЈОМ НА СР ЈУГОСЛАВИЈУ НАТО САВЕЗ ПОВРЕДИО ПРЕКО СТО МЕЂУНАРОДНИХ КОНВЕНЦИЈА И ЗАКОНА

Професор међународног права др Панајотис Харитос из Грчке је у емисији Првог програма Радио телевизије Београд, дана 10. 12. 1999. године, на питање новинара Јелице Рођеновић, пошто се претходно захвалила свом госту за сву подршку коју је грчки народ пружао,

жао Србији током НАТО агресије, је дао следећи одговор:

„Захваљујем вам се, госпођо Рођеновић, на ласкавим речима које сте ми упутили и одговорићу на нека питања која се тичу НАТО напада на Југославију. Ја верујем да је Фуше био у праву када је говорио да је потребно храбрости да се каже оно што је по закону праведно. А неспорна је истина да је оно што је учинио НАТО према вашој земљи агресија, и као што сам објаснио у САНУ, криминалан чин. То је злочин против мира и свих норми међународног права, јер фундаменталне одредбе Повеље УН гарантују суверенитет држава и забрањују употребу силе против територијалног интегритета било које земље. Повеља УН заснива се на једнакости свих њених чланица и не одобрава вођење рата. Сила може да се употреби једино уз одобрење Савета безбедности. НАТО, међутим, користећи силу против Југославије, није имао овлашћење Савета безбедности. Нити он, нити било ко други има право да нападне једну независну земљу. Агресијом НАТО алијансе повређен је Статут саме те алијансе, тако да је напад на Југославију нелегалан и са становишта њиховог сопственог основачког акта, као и закона осталих земаља које су са САД учествовале у овој агресији против Југославије“.

(чланак објављен у књизи „Зла и неправде Југославији“, стр. 218 и 219, у књизи „Заштотораспињу Србију“, стр. 15 и 16, књизи „Национални идентитет и суверенитет у Југоисточној Европи“¹¹⁷)

4. ПОВРЕДЕ МЕЂУНАРОДНОГ И ДОМАЋЕГ ПРАВА И КОНВЕНЦИЈА

У књизи „Нато на Балкану“, група домаћих и страних аутора, међу којима је и Милош Петровић, пише да НАТО савез није имао одобрење Савета безбедности за употребу силе против СР Југославије. Оружаном агресијом на СР Југославију, НАТО - савез је прекршио међународно право и то:

Повреду одредбе члана 2, Повеље УН, чије одредбе забрањују мешање у унутрашње ствари било које државе и употребу силе против суверене државе, која није учинила агресију према другим земљама. Опште позната је чињеница да СР Југославија није напала ниједну државу изван својих граница. Према међународном праву напад на суверену државу може се спровести само изузетно, али уз претходну одлуку Савета безбедности Уједињених нација.

¹¹⁷

Рађеновић Јелица, „Зашто распињу Србе“, „Дигоја штампа“, Београд, 2000, стр. 97.

Повреду члана 33 Повеље Уједињених нација, чије одребе оба- везују стране у сукобу да потраже решење преговорима и мирним средствима. Међутим, на лицу места НАТО-савез и САД нису ни по- нудиле странама у сукобу да нађу мирно решење.

Повреду члана 37 Повеље уједињених нација, чије одредбе оба- везују да стране у сукобу треба да се обрате Савету безбедности УН, уколико не нађу решење из члана 33. Међутим, НАТО је сво време, пре, за време и после оружане агресије, покушавао да избегне анга- жовање Савета безбедности УН.

Повреду члана 39 Повеље Уједињених нација, који предвиђа да једино Савет безбедности УН има право да утврди, да ли постоји пре- тња миру, кршење мира или чин агресије и треба да препоручи ре- шење и да одлучи које и какве мере треба предузети,

Повреду члана 41 Повеље Уједињених нација, који предвиђа да једино Савет безбедности УН има право да одлучи које мере треба предузети и које државе требају те мере да спроведу,

Повреду члана 42 Повеље Уједињених нација, који предвиђа да једино Савет безбедности УН има право да донесе одлуку о спровођењу операција из ваздуха, на мору или земљи,

Повреду члана 51 Повеље Уједињених нација, који штити ци- вилно становништво,

Повреду члана 79 Повеље Уједињених нација, који штити но- винаре.

Одредбе члана 1 и 7 Повеље самог НАТО-савеза, који предвиђа даје НАТО одбрамбени савез. Само уколико буде нападнутаједнаили више чланица савеза, у том случају може реаговати НАТО савез и при- менити силу. Ова повеља је усаглашена са Повељом Уједињених на- ција. Чињеница је да ниједна чланица НАТО-савеза није била нападнута. Али упркос тој чињеници, НАТО је игнорисао Повељу Уједињених нација и извршио оружану агресију на СР Југославију.

Повреду Конвенције о забрани употребе, нагомилавања, производње и преношења мина и о њиховом уништавању из 1977. године. Ову кон- венцију нису ратификовале САД и Турска,

Повреду Одредбе члана 51 и 52 Бечке конвенције о Закону о мировним споразумима из 1980. године, које забрањују примену принуде и силе према билој којој земљи да би била приморана да потпише мировни уговор или споразум. Повреде се односе на такозвани „Споразум“ из Рамбујеа, који ни СР Југославија ни Србија

нису потписале такозвани „Споразум“, који није потписала Југославија и Србија из Рамбујеа, представља повреду Финалног акта Хелсиншког споразума који је донет 1975. године. Овај споразум гарантује територијалне границе европских земаља.

Повреду Женевске конвенције из 1949. године, која се односи на заштиту цивила за време рата.

НАТО савез је такође повредио :

Женевску конвенцију из 1977., 1899. и 1907. године , чијим анексима се забрањује убијање цивила за време рата.

Конвенцију из 1997. године, која се односи на забрану употребе, нагомилавања, производње и преношења мина и о њиховом уништавању. Америка и Турска нису ратификовале ову конвенцију.

Резолуцију УН из 1996. године која осуђује употребу осиромашеног уранијума.

Конвенцију о забрани употребе техника измене човекове околине у војне или било које друге непријатељске сврхе из 1976. године као и протокол 1 придодат Женевској конвенцији.

Конвенцију о сарадњи на плану заштите и неометеног коришћења реке Дунав.

Конвенцију о заштити и употреби међународних вода и међународних језера.

Конвенцију из Барселоне о заштити Средоземног мора од загађења.

Конвенцију о међународном загађењу атмосфере.

Бечку конвенцију за заштиту озонског омотача.

Протокол из Монтраела око супстанци које осиромашују озонски омотач.

Оквирну конвенцију Уједињених нација око климатских промена.

Конвенцију из Рамсара која представља споразум који се односи на очување и разумне употребе еколошких система.

Конвенцију о заштити европске дивљине и природних настамби.

Конвенцију о заштити миграторних кретања дивљих животиња.

Базелску конвенцију о ванграничном преношењу токсичног отпада и његовом одлагању.

Конвенцију о бактериолошком (биолошком) и токсичном оружју и њиховом уништавању,

Декларацију из Рија о човековој околини и развоју која је усвојена 1992. године. (САД субилеједина држава којаније потписала Декларацију).

Хашку конвенцију из 1945. године за заштиту културних добара за време оружаних сукоба, коју САД није ратификовала.

Конвенцију УНЕСКА из 1972. године о заштити светског културног и природног блага.

Конвенцију о спречавању злочина против међународним законима заштићених лица укључујући дипломатско особље која је усвојена 1973. године.

Бечку конвенцију о дипломатским односима усвојену 1961. године.

Женевску конвенцију из 1949. године, која се односи на забрану збацивања влада држава, а што је НАТО јавно покушао да изврши убиство југословенског руководства.

Конвенцију о геноциду из 1948. године.

Хелсиншки споразум - декларацију од 1. августа 1975. године.

Немачка је повредила свој Устав и то одредбе које забрањују немачкој војсци да оружано напада друге државе.

Америка је повредила члан 1 део 8 став 1 свог Устава из 1787. године у коме пише: „Конгрес објављује рат, издаје дозволе за хватање непријатељских бродова и доноси прописе о заплени на копну и мору“. (Америка није затражила од Конгреса никакву одлуку којом се одобрава САД да може објавити рат СР Југославији).

Амерички председник Бил Клинтон је повредио и члан 2. део 2. Став 1. Устава САД, јер није консултовао своје генерале пре почетка НАТО агресије на СР Југославију. Америка је оружаном агресијом на СР Југославију повредила Први амандман свог Устава, јер су бомбар- довањем Радио телевизије Србије, њених предајника али и њене зграде у којој је било смештено стотине домаћих и страних новинара 18. априла 1999. године ограничила слободу говора и информисања. (Овај амандман гласи „Конгрес не може да доноси никакав закон о установљењу државне религије, као ни закон који забрањује слободно исповедање вере, а ни закон који ограничава слободу говора или штампе или право народа на мирне зборове и на упућивање петиције влади за исправљање неправди“).

Свих деветнаест држава НАТО савеза које су извршиле агресију на СР Југославију су извршиле повреду својих домаћих устава и закона. Ниједна од ових држава није ставила на дневни ред свог парламента предлог одлуке о објави рата против СР Југославије.

Свих деветнаест чланица НАТО савеза је повредило велики део Пресуда из Нирнберга: „...против нацистичких ратних злочинаца, по којима је највећи злочин по одредбама међународног права најтежи злочин који може бити почињен током рата, а то је предузимање не- изазваног напада против друге државе“.¹¹⁸

VIII. СТРАНЦИ КОЈИ СУ БРАНИЛИ СРПСКИ НАРОД

1. НАТО НА БАЛКАНУ - ГЛАСОВИ ОТПОРА

Књига под горњим насловом је објављена у Њујорку 1997. године. Издавач ове књиге је Центар за међународну акцију на чијем је челу Ремзи Кларк.

Издавач на српском језику је затражио од Центра за међународну акцију писане материјале који су објављени током 1998. и 1999. године. Центар за међународну акцију је изашао у сусрет издавачу и дао на располагању нове писане материјале. На овај начин је ова књига допуњена са још три поглавља и то: *НАТО и косовска трагедија*, *НАТО агресија на СР Југославију-последнице иразлози за одговорност* и *Ос- нови будуће стратегије*.

У овој књизи заступљени су текстови преко двадесет аутора, међу којима су: Ремзи Кларк, Шин Цервези, Сара Флаундерс, Нађа Тошић, Томас Дејхман и други.

Предговор за југословенско издање дала је Сара Флаундерс ко- директор Центра за међународну акцију.

Центар за међународну акцију је основан 1991. године, на иницијативу Ремзија Кларка, бившег државног тужиоца САД. Центар чине антиратни активисти, којих је тада било више стотина хиљада. Центар се супротставио рату који су САД и УН водиле против Ирака. Овај Центар се бори против расизма, хомофобије, сексизма и сиромаштва у САД. Такође се бори против војног ангажовања САД и тежњом за доминацијом у свету. Центар окупља присталице широм света, издржава се од добровољних прилога. Ремзи Кларк је организовао у Америци и свету низ окупљања и то у градовима као што су Њујорк, Берлин, Рим, Париз, Амстердам, Осло,

---

¹¹⁸„НАТО НА БАЛКАНУ - гласови отпора“, „ЈУМЕДИЈА МОНТ“ Д.О.О., Подгорица, ВОЈНОИЗДАВАЧКИ ЗАВОД, Београд, 2000, стр. 311-315.

Беч, Сиднеј, одржане су јавне истраге о НАТО злочинима. Овај међународни покрет је прикупио довољно доказа којима је поткрепио оптужбу против НАТО злочинаца.

У Атини је Врховни суд донео пресуду којом су Бил Клинтон, председник САД и остали генерали НАТО савеза осуђени за ратне злочине.

2. КОСОВО - РАТ СЕ ВОДИ ЗБОГ РУДНОГ БОГАТСТВА

Сара Флаундерс у књизи „*Нато на Балкану*“ у свом тексту „*Косово-рат се води због рудног богатства*“, између осталог пише:

„Суштина свих ратова је економија, а рат који су управо разбуктава на Косову не представља никакав изузетак, што потврђује и чињеница да су САД и Немачка изненада одобриле милионе долара за набавку најмодернијег наоружања за тзв. ОВК. (текст је објављен 30. јула 1998. године у недељнику *Workers World* прим.-А). Извештај шефа балканског дописништва *Net York Times*-а, Хриса Хеџиса од 11. јула описује нови арсенал наоружања ОВК: најновије анти-тенковске ракете и оружје за противваздушну одбрану. Ово оружје променило је однос снага у корист ОВК, која се у потпуности финансира из спољних извора, углавном од стране САД и Немачке.“¹⁾

У даљем тексту Сара наводи даје о рудном богатству на Косову и Метохији писао новинар Крис Хеџис 8. јула 1998. године у нови- нама *The New York Times*:

„Велики рударски басен Стари Трг, који је у државном власништву, највреднија је некретнина на Балкану, чија је вредност најмање 5 милијарди долара“. Директор рудника Новак Бјелић сматра: „...да се рат на Косову води око рудника, а не око нечег другог. Ово је Кувајт Србије, срце Косова... Поред тога на Косову има 17 милијарди тона резерви угља“. Сара даље наводи: „Према налазима експерата, залихе лигнита на Косову довољне су за наредних 13 векова. Капацитет погона за прераду олова и цинка је трећи по величини у свету“. Сара даље пише да се борбе око комплекса Стари трг воде са прекидима скоро 200 година и прогнозира: „Одлука о томе ко ће поседовати или контролисати 22 рудника и много погона за прераду у оквиру комплекса *Тренча* биће донета у зависности од тога ко победи у оружаном борби која се води

на КОСОВУ НАТО доминација на копну би довела корпорације САД-а у најбољу власничку позицију. Националистички сукоби потпомажу њихове намере“.^{119 120}

3. НАПАД НА КИНЕСКУ АМБАСАДУ („Хуманитарни“ удари НАТО савеза)

Овај текст је написао Грегори Елић, дана 14. маја 1999. године а објављен у књизи „НАТО на Балкану“. За време оружане агресије НАТО савеза на СР Југославију, њихови авиони су бомбардовали Кинеску амбасаду у Београду дана 7. маја 1999. године. Том приликом су погинуле три, а рањено двадесет особа. Након пет минута НАТО је бомбардовао и разнео хотел Југославију који се налазио у близини зграде кинеске амбасаде.

Уследиле су демонстрације против НАТО савеза у САД, Британији и Кини. Демонстранти су засули каменицама зграду амбасаде у Пекингу и конзулат у Шангају. По хитном поступку је Кина сазвала седницу Савета безбедности УН, када је оштро протествовао кинески представник: „Ми оштро осуђујемо деловање НАТО савеза и изрази- ћемо своје неслагање. Варварски чин који је НАТО починио је груба повреда повеље Уједињених нација, међународног права и владајућих правила у међународним односима...амбасада је уништена од петог спрата до подрума... те да је то ратни злочин који се мора казнити“.¹²¹

НАТО је (исте ноћи) када је бомбардована Кинеска амбасада, из- бацио више касетних бомби на пијаци у Нишу и у близини болнице. Убијено је 15 арањено 50 особа. Представник НАТО савеза дао је про- вокативну изјаву: „да није била намера да се повреде цивили током на- пада“. Тада *The Times* извештава своје читаоце о овом догађају: „није могло бити доказа који више оповргавају ту тврдњу од тела старице која лежи наулици, саједним оком отвореним, докје друго упало у ло- бању. С друге стране уске улице, лежао је старац у локви згрушене крви. Између њих су биле разбацане кутије од јаја и шаргарепе које су управо купили на пијаци. Најмање шест лица која су страдала, ле- жала су са најстрашнијим ранама покривеним ћебадима и стоним чар-

---

¹⁾ „НАТО НА БАЛКАНУ - гласови отпора“, „ЈУМЕДИЈА МОНТ“ Д.О.О., Погдорица, ВОЈНО ИЗДАВАЧКИ ЗАВОД, Подгорица, 2000, стр. 265-266.

¹²⁰ Исто, 268, 269.

¹²¹ Исто, 277, 278.

шавима...”

НАТО је бомбардовао фабрике, путеве, железничке пруге, постројења, болнице, избегличке кампове, мостове, аутобусе, школе. Бомбардовао је и комплекс хемијске фабрике за производњу вештачког ђубрива и нафтну рафинерију у Панчеву, северно од Београда. Око сто хиљада кућа у Београду је било обавијено облаком отрова, који се састојао од смртоносних хемикалија и гасова, као што је фосген, кло- рид и хидроводонична киселина. Часопис *The Guardian* обавештава своје читаоце: „Како је фабрика горела, отровна киша, у којој је било на хиљаде токсичних материја, ширила се над Београдом, његовим предграђима и околином. Из уништених танкова и спремишта цурила је у Дунав нафта, хлорин, етилен дихлорид и прерађено уље, све отровне, смртоносне супстанце. Нафтна мрља дуга 12 миља кретала се ка Румунији“.⁴⁾ Овај часопис, на крају изводи следећи закључак: “Многе ослобођене материје проузрокују рак, побачаје и оштећења при порођају, друге утичу на фаталне нервне болести, као и обољења јетре. Последице бомбардовања на економију Србије једнаке су, дру- гим речима, хемијском рату слабијег интензитета“. Председник Син- диката СР Југославије је тада изјавио да је југословенска држава претрпела штету од преко 100 милијарди долара.^{122 123)}

4. БОРБА ДА СЕ НАТО ДОВЕДЕ НА ОПТУЖЕНИЧКУ КЛУПУ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

Сара Флаундерс у свом чланку, у књизи „НАТО на Балкану“, пише да су судије на Нирнбершком суду, као највећи злочин проглашавале злочин против мира: „Започињање рата“. За овим злочином следе сви остали злочини. Највећи злочин НАТО савеза је - започињање рата. Дакле, рат против СР Југославије је започет ради контроле тржишта, проширења корпорацијске доминације и због геополитичког положаја. Преговори у Рамбујеу су представљали само фарсу. Анекс предлога Б споразума је предвиђао да НАТО контролише ваздушни, земни и речни саобраћај. Он је представљао један облик колонијалне окупације. СР Југославија није прихватила овај предлог споразума који је представљао по својој суштини

---

¹²² Исто, 279.

¹²³ Исто, 323.

ултиматум“. Аутор даље пише: „Сваки рат се оправдава баражном ватром ратне пропаганде и сатанизацијом читавог народа. Корпорацијски медији делују као саставни део ратне машинерије. Погледајмо само непрестане описе масакра. Претраживање по интернету показало је да постоји преко хиљаду чланака написаних о језивим масакрима, масовним гробницама или етничком чишћењу. Речено нам је да је 500.000 људи нестало и да се страхује да су мртви. У другим извештајима се тврди да су 100.000 косовских Албанаца били жртве масакра. У извештајима се наводи да најмање 50.000 лежи у масовним гробницама. НАТО бомбардовање било је неопходно да се 'спасу животи'... Сада смо открили да је све то била лаж. Не постоје масовне гробнице. Форензички тимови из 17 земаља провели су читаво лето и јесен ископавајући више од 195 локалитета. Нађено је 2.108 телаукупно, у појединачним гробницама, од којих су већина жртве НАТО бомбардовања. У европским и америчким медијима било је снажних, злокобних описа 700 тела бачених у јаме рудника Трепча. Ниједно није пронађено. Нема доказа о геноциду, о холокаусту“. Ово признање објављено је у *New York Times*-у, дана 11. новембра 1999. године. Дакле, није било никаквог геноцида нити масовних гробница. Али Међународни суд у Хагу није упркос предоченим доказима подигао оптужницу против вођа НАТО савеза, нити одбацио оптужницу против југословенских званичника.¹²⁴

Ремзи Кларк, бивши врховни тужилац САД подигао је оптужницу од 19 тачака против председника Америке Била Клинтона, државног секретара Мадлен Олбрајт, министра одбране САД Вилијама Коена и свих командујућих генерала НАТО савеза, као и владе Немачке, Италије, Велике Британије и сваке чланице НАТО-а које су учествовале у оружаном агресији на СР Југославију. Њима је Ремзи Кларк оптужницом ставио на терет извршење кривичних дела злочина против мира, ратне злочине и злочине против човечности. Оптужени су повредили Повељу Уједињених нација, сопствени Споразум НАТО савеза, принципе суда у Нирнбергу, Хашке одредбе, Женевску конвенцију. Цивилни објекти у СР Југославији су углавном били циљеви оружане агресије НАТО савеза.^{125 126}

Доказ за ову тврдњу, објавиле су новине *Washington Post* у

---

¹²⁴ Исто, 324.

¹²⁵ Исто, 325.

¹²⁶ Гујон Арно, „Сви моји путеви воде ка Србији“, Агапе књига, Београд, 2017, стр.45.

се-рији текстова дана 19., 20. и 21. септембра 1999. године. У овим тек-стовима амерички генерали су изјављивали да су: „бирајући циљеве за НАТО бомбардовање, намерно одлучивали за цивилне циљеве у Југо-славији да би извршили најбруталнији притисак на владу. Зар не би подаци из тих текстова требало да буду основа за подизање оптужнице за ратне злочине?“⁽⁸⁾

5. СТРАНЦИ КОЈИ СУ ВЕРОВАЛИ У СРБЕ

Арно Гујон, Француз који је 2004. године у Француској основао хуманитарну организацију „Солидарност за Косово“, је написао и објавио књигу „*Сви моји путеви воде ка Србији*“. Књига је штампана 2017. године. Издавач је Агапе књига.

Арно Гујон је рођен 1985. године у Греноблу (Француска). Завршио је високу Политехничку школу Универзитета у Греноблу. Инжењер је заштите на раду и животне средине. Радио је у Паризу, Египту и Републици Српској. Одрастао је у сложаној породици у којој се неговало историјско пријатељство између Француске и Србије. Још као дечак у време оружане агресије НАТО савеза на СР Југославију, увидео је које се све неправде наносе српском народу. Српски народ је уочио огроман допринос и помоћ овог младог родољубивог Француза, па је Арно Гујон 2012. године добио признање: „Најплеменитији под-виг“, који додељује дневни лист „Вечерње новости“.

Ова организација броји преко 8000 донатора широм Француске, са 30 добровољаца који самопрегорно учествују у раду. Небројано путаје са својим пријатељима довозио хуманитарну помоћ за Србе на Косову и Метохији.

Помоћ Србима на Косову и Метохији је износила стотине тона материјала и хране. Први камион са својим пријатељима напунио је и 31. децембра 2004. године, кренуо из Гренобла за Косово и Метохију да усамљеним Србима и њиховој деци подели поклоне. Са Гујоном су пошли његов брат и њихов друг. У једном правцу су морали да пређу 2000 км и у повратку 2000 што је износило 4000 км. Када су стигли на Косову и Метохији, у северном делу их је сачекао Драган. Пошли су скупа и уочи Божића делили поклоне Србима и њиховој деци у север-ном делу Косова и Метохије. Арно, у својој књизи износи своје ути-ске:

6. НИСУ ИМАЛИ НИШТА, ХТЕЛИ СУ ДА НАМ ДАЈУ СВЕ

„...Сутрадан нас је Драган повео у омања села на северу. Тамо сељаци гаје углавном купус и кромпир. Беше хладан дан, поља су била под снегом, а неколико кокошака и мршавих свиња лутало је наоколо. Дечица су цупкала на снегу у вуненим чарапама и сандалама. Упркос крајњој немаштини житељи тих села дочекали су нас краљевски, ну- дећи нас јелом и пићем. Нису имали ништа, али су хтели да нам дају све. У сваком селу окупљали смо децу, делили поклоне, а родитељима давали одећу. Никада нећу заборавити лица те деце, која би се озарила грлећи плишане меце, лутке, играчке, аутиће и роботе астронауте... Никада нећу заборавити оне радосне осмехе, оне дечаке који су на- смејано трчали мајци да јој покажу своју нову играчку. Осећао сам да проживљавам један од најдирљивијих тренутака у мом животу. Нисам неко ко је задовољан собом, али у том часу био сам поносан на оно што смо учинили... Дао сам лутку једној десетогодишњој девојчици румених образа, чије се лице претворило у огроман осмех. Хтео сам да попричам са њом. Драган ми је служио као преводилац. Упитао сам је да ли јој се допада лутка коју сам јој дао. Она је потврдно климнула главом. „Волиш ли да се играш са лутком?“, наставио сам. Она је слег- нула раменима и одговорила да не зна. Ја сам се насмејао. „Не знаш да ли волиш да се играш с лутком? Девојчице обично знају да ли воле да се играју с лутком или не...“ Она је одговорила на српском, а када ми је Драган превео, грло ми се стегло: то је била прва лутка у њеном животу. До тада ниједну није имала!“.

7. ДОБРО СЕ ДОБРИМ ВРАЋА - КАД ТАД

Арно Гујон је васпитаван у породици која је добро познавала пријатељске односе француског и српског народа. Гајио је велико див- љење и осећање захвалности према краљу Петру Првом Карађорђе- вићу. Арно даље, пише: „Пре него што је 1903. године постао краљ Србије и својој земљи донео најдемократскији устав у ондашњој Ев- ропи, он је свршио студије на француској војној академији Сен-Сир. Како није пристао на пораз Француске у рату против Пруске, ступио је као потпоручник у Пети батаљон Легије странаца под именом Пјер Кара и потом се борио у саставу Армије

на Лоари. Рањен код Орлеана, допао је заробљеништва, али је успео да побегне и поново се вратио на фронт. Шта рећи о том изузетном заносу који је навео једног човека да се бори за земљу која није његова? Петар I оличава за мене оно што је најдивније у француско-српском пријатељству. Француски позоришни критичар и новинар Адолф Брисон с разлогом је после неколико година написао: „Лик Петра I превазилази свако дивљење. Не постоје речи толико узвишене и с довољно поштовања којима би се описо тај лик“ ... За мене Петар I представља узор. Волео је Француску толико да се жртвовао за њу. На сличан начин ја волим Србију и чиним све што је у мојој моћи. Петар I се ангажовао за моју земљу, ја бих желео да се ангажујем за његову, потпуно и апсолутно, иако још не знам какав ће облик имати тај ангажман поред моје хуманитарне делатности“.¹²⁷

Арно Гујон се у међувремену оженио са Иваном са којом има две ћеркице Милену и Ирену. Крстио се и постао православац у манастиру Дечани. Сада се налази на функцији директора Управе за сарадњу с дијаспором и Србима у региону. За свој несебични хуманитарни рад и доказану љубав према српском народу а посебно према напаћеним Србима на Косову и Метохији, награђен је орденом Светога Саве првог степена, којим га је одликовао Свети архијерејски синод СПЦ, златне медаље за изузетне заслуге у области хуманитарних делатности, којом га је одликовао председник Републике Србије Томислав Николић, орденом Светога Владике Николаја, специјалном плакетом најплеменитијег подвига 2012. године...

8. ВЛАДИМИР ВЛАДИМИРОВИЧ ПУТИН: МОЈА БИТКА ЗА КОСОВО

Ово је наслов књиге Љубинке Милинчић која је издата 2007. године. О оружаној агресији НАТО савеза на СР Југославију, Путин каже: **“Да су нас питали, никад не би донели такву одлуку. У сваком случају, ми никад не бисмо пристали на такво мешање у унутрашње ствари друге земље. Оно не може бити оправдано никаквим разлозима, укључујући и такозвану хуманитарну интервенцију. Мислим да је операција била огромна грешка у области међународних односа, и да представља кршење основних при-**

---

⁹⁾ Исто, 105-107.

нципа међународног права. Тим пре што је све што су хтели да постигну савезници у алијанси, у пракси показало супротно циљевима које је НАТО прокламовао“.

Русија се у том периоду нашла у веома тешкој и незавидној ситуацији, а поготово у односу на проблем који је настао у вези Косова и Метохије. О овоме, Константин Никифоров, директор Института за изучавање историје словенских народа, каже: „**Ја чак мислим да је боље било да није радила ништа него што се тако понашала. Запад је често нашим рукама терао Србе да иду на уступке схватајући да је однос Срба према Русији, као и Руса према Србији посебан. Русија је дозволила себи да одигра не баш позитивну улогу. Треба се само сетити Черномирдина који је просто натерао Милошевића да потпише онакав мир...**“^{128 129}

О притиску Виктора Черномирдина који је извршио на Слободана Милошевића да потпише онакав мир, постоји изјава генерал пуковника Леонида Ивашова, бившег начелника Управе за међународне односе руског Генералштаба: **“Виктор Черномирдин је натерао Слободана Милошевића да потпише ту срамну хартију. Он је поставио ултиматум-или узми или остави-или рат или мир. Кад сам сазнао шта су понудили Милошевићу, из Бона сам позвао Бору Милошевића у Москви и своје пријатеље у Београду и рекао им да тај предлог никако не треба прихватити, да Милошевић треба да тражи озбиљне измене. После тога сам у Београду присуствовао преговорима у којима је Черномирдин поцрвенео, надуо се као бик, и рекао: „Никаких поправки- само да или не. Шта хоћеш“,- викао је на Милошевића. „Ако прихватиш папир који ти је понуђен без икаквих измена, онда наступа мир, Косово остаје у СРЈ, а ако не прихватиш - рат. Ти хоћеш рат!“- викао је.**“¹¹⁾

За време оружане агресије НАТО савеза на СР Југославију, руски народ, Министарство иностраних послова, док је на челу био Евгениј Примаков и Државна дума Русије је била уз Српски народ. То потврђује и генерал Ивашов: “Неке успехе, у оквиру тога и рушење НАТО авиона, као и нека друга питања као што је припрема за копнену операцију, југословенска војска није могла у пуној мери

---

¹²⁸Милинчић Љубинка, „Владимир Путин- моја битка за Косово“, „Софос“, Београд, 2007, стр. 136.

¹²⁹Исто, 137.

да ре- лизује без подршке руских стручњака и још којечега руског, то не би успело. Знате, не може о свему увек баш јавно да се говори“.¹³⁰

Руске војне снаге су преко ноћи и неочекивано, стигле на при- штински аеродром „Слатина“. Изненађење код НАТО генералаје било велико. Одлуку о доласку десантних јединица на Косову и Метохији и заузимању аеродрома пре НАТО војника донео је државни врх Ру- сије на челу са Борисом Јељцином. Дакле то није била никаква само- стална одлука руских команданата „јастребова“.

Дана 5. маја 2003. године Владимир Путин, председник Руске федерације доноси одлуку о повлачењу руских миротвораца с Косова. О овој одлуци, председник Путин, каже: „... да Русија не жели да до- зволи да се „ под њеном заставом наставља одвајање исконске српске земље, албанизација Косова, притиак и изгон српског на- рода, процват злочина и тероризма“.¹³¹

У разговору са председником СР Југославије Војиславом Кош- туницом, у Сочију 2004. године, председник Руске федерације Влади- мир Путин је у вези повлачења руских миротвораца са Косова, додао: „Повукли смо нашу војску не зато што нам је свеједно шта се тамо збива, него зато што нисмо могли да утичемо на промену стања. Да смо остали- били бисмо кишобран и за недела. Наше присуство не би спречило ни оно што се догодило у марту месецу и сносили бисмо одговорност. А то је за Русију неприхватљиво“.¹³²

Русија је увек имала званичан став, даје Косово неодвојиви део Србије. О ставу Русије према започињању разговора о косовском ста- тусу, аутор пише: “ ...Русијаније сматраланајсрећнијом... То је пузећа девалвација свих ставова Савета безбедности. Нас то забрињава и ми настављамо да учествујемо у Контакт групи да би смо колико је мо- гуће, исправљали те ставове“, рекао ми је Сергеј Лавров. И њему је сметало што се у Србији дуго није знало која је опција најбоља: „ Же- лели бисмо да наше београдске колеге имају јединствен став о том проблему. Донедавно у Београду није била завршена дискусија о томе какав треба да буде тај став. То није помагало решавању проблема. Сада се, изгледа, ситуација мења“.

---

¹³⁰Исто, 138.

¹³¹ Исто, 140.

¹³² Исто, 144, 145.

У разговорима са светским политичарима, Руси су стално инсистирали на томе да је резолуција 1244 неприкосновена. Приликом посете тадашњег генералног секретара УН Кофи Анана Русији, посебна тема било је Косово. Руководство Руске федерације је поновило свој став „да је насиље албанских екстремиста показало да се и даље не испуњава Резолуција 1244 Савета Безбедности. Хушкање и охрабривање Албанаца само је још више дестабилизovalo ситуацију на Кос- мету“.¹³³

9. ПУТИНОВО ПРАВО ВЕТА

Говорећи о могућем решењу за Косово, председник Руске федерације, Владимир Путин је септембра месеца 2006. године, изјавио: „Ако предложена решења о Косову за нас не буду прихватљива, ми не искључујемо могућност употребе вета. Оно не постоји да би било у сандуку и скупљало прашину. То је реални инструмент политике, то је крајња мера, али ми је не искључујемо ако решење буде противуречило нашим представама о принципима грађења међународних односа и нашим интересима“.^{134 135}

Марти Ахтисари је пре незаконитог проглашења тзв. државе Косово, понудио Савету Безбедности решење за Косово и Метохију, које је било у супротности са Уставом СР Југославије и са Резолуцијом 1244 СБ УН. Руски председник је остао доследан ранијем ставу Руске Федерације да се морају поштовати међународни прописи:

„Свако наметнуто решење није дугорочно и зато је недопустиво“, сматра Путин.¹⁷⁾

Руски министар иностраних послова Сергеј Лавров је такође био доследан ставу Руске Федерације, када је у то време изјавио:

„Наравно да нећемо седети скрштених руку већ ћемо тражити да се анализира ситуација на Косову. И то ситуација на терену, а не на Ахтисаријевом папиру“, - рекао је тадашњи министар иностраних послова Русије. Он је додао да се мора видети како се испуњавају већ донете одлуке Савета безбедности, пре него што се буду припремиле нове.

„Желимо да се објективно анализира ко испуњава а ко не ис-

---

¹³³⁾ Исто, 143.

¹⁶⁾ Исто, 148.

¹³⁵⁾ Исто, 149.

пуњава главу 7. Устава ОУН. Поред тога, инсистираћемо да Савет безбедности фиксира прогрес, означи оне задатке који још нису испуњени и затражи да то буде урађено“, - рекао је Лавров додавши да он рачуна да ће тај здрав став, који произилази из међународних закона, бити подржан на Савету безбедности.

Ако се ипак у УН покуша наметање нечега што је неприхватљиво за Србе, то је неприхватљиво и за нас, истакао је више пута Лавров, а на заседању Државне думе Русије био је још јаснији: „То је за нас најпринципијелније питање. Оно дотиче много политичких, и историјских и духовних страна. Овде се не можемо понашати као ној...“¹³⁶

На седници Савета безбедности УН, руски амбасадор у УН Ви-талиј Чуркин је објаснио да се Резолуција 1244 СБ УН не поштује на Косову. Предложио је да Савет безбедности формира комисију, која би утврдила стање на терену, пре доношења било какве одлуке. Његов предлог је прихваћен.¹³⁷

Председник Руске федерације Владимир Путин је у чувеном „Минхенском говору“ ставио до знања САД да Русија неће попуштати пред америчким притисцима. Говорећи о покушају наметања решења за Косово споља и по замисли Мартија Ахтисарија, казао је : „...То се од-носи и на Косово - Русија не може да спречи да се предлог стави на гласање. Али ако се то деси, може да стави вето и учиниће то сасвим сигурно ако јој предлог не буде одговарао. А после тога мораће да уследе разговори...“¹³⁸

IX. НЕПРАВДЕ НАНЕТЕ СРПСКОМ НАРОДУ

1. ВЕЛИКА ЗЛА И НЕПРАВДЕ ЈУГОСЛАВИЈИ

Огроман значај за разумевање дешавања у вези оружане агресије НАТО пакта на СР Југославију има књига проф. др Илије Вуковића „Зла и неправде Југославији први и други део“. У овој књизи садржани су текстови еминентних домаћих и страних аутора. Ови текстови су били изложени на симпозијима, округлим столовима,

---

¹⁸⁾ Исто, 149.

¹³⁷⁾ Исто, 149.

¹³⁸⁾ Исто, 151.

триби- нама и др. Пишући о узроцима и последицама оружане агресије НАТО на СР Југославију, академик Михајло Марковић, пише: „Главни узрок је већ назначен. САД желе да успоставе „Нови светски поредак“, под видом глобализације. Глобализација је двострук процес. С једне стране врши се дезинтеграција националних држава. У име тзв. људ- ских права оспорава се и сама идеја националног суверенитета, дакле и сама егзистенција националних држава. С друге стране врши се ин- теграција изолованих региона и мултинационалних корпорација. Ус- поставља се доминација мултинационалних тајних организација („Трилатералне комисије“, „Билдербергове групе“, „Савета за спољне послове“) у којима седе најмоћнији амерички пословни људи и политичари и њихови плаћеници из других земаља.

Сврха светске владавине је бескомпромисно обезбеђење инте- реса светског крупног капитала. Пошто са 21. веком свет улази у једну потпуно нову епоху у којој ће нестати досадашње обиље природних извора енергије и материјала и пошто су преостале велике залихе ових сировина врло неједнако распоређене и коцентрисане, углавном на те- риторијама недовољно развијених земаља у Централној Азији, у Си- биру и на Блиском Истоку. Запад, и пре свега САД, ће се појавити са захтевом „правичне расподеле“ ових богатстава... Балкан је врло зна- чајан због територијалног приступа Блиском Истоку и нарочито, цен- тралној Азији. Ко хоће да влада тим простором мора претходно владати артеријама Рајна-Мајна- Дунав-Морава-Вардар, као и Морава -Нишава-Марица-Инстамбул- Мала Азија. Косово је у срцу тог стра- тешког простора. То је први и најважнији узрок америчке агресије“.¹³⁹

Др Јелена Јурјева Гускова, руководилац за проучавање савре- мене балканске кризе при Институту за славистику Руске академије наука у тексту: „Југославија као полигон испробавања нових метода натовске концепције. Управљања кризама: лекција за Русију“¹⁴⁰, анализира делатност међународних организација на Балкану. НАТО је добио задатак, почетком 1990. године да контролише војно- политичке кризе у свету а све то на основу стратешке концепције коју је усвојила Алијанса у Риму новембра 1990. године. Под

---

¹³⁹ Вуковић др Илија, „Зла и неправде Југославији“, Сова7 Београд, 2002, стр.13 и 131.

¹⁴⁰ Исто, 178.

окриљем Савета безбедности УН, од децембра 1992. године НАТО преузима обавезу за пружање подршке мировним операцијама у свету. Убрзо, министри иностраних послова земаља НАТО пакта доносе одлуку јуна месеца 1993. године о пружању заштите из ваздуха снагама ОУН на територији Југославије. О оружаном нападу НАТО пакта, Јелена Гускова, пише: „Од фебруара 1994. до септембра 1995. године НАТО прелази на војно-ваздушне операције-бомбардовање српских позиција. Примена силе за кажњавање „непослушне“ или „тврдоглаве“ стране у конфликује означила дискредитацију саме идеје миротворства, прелазак на остварење концепције „принуда за мир“, почетак нове етапе развоја НАТО-а, које се састоји од примене силе, спровођења војних операција, учешћа у борбеним акцијама. Резултат је-обезбеђење дугорочног и директног војног НАТО присуства у стратешки важном региону. Ово је била предигра за прави рат против независне Југославије. Агресија земаља НАТО-а против СРЈ у периоду од марта до јуна 1999. године је означила прелазак у следећу етапу изградње система управљања светом-јавна демонстрација могућности насилне варијанте решавања проблема, тестирање „закона силе“, права употребе силе против других држава без одобрења ОУН, увођења приоритета одлука НАТО-а над одлукама ОУН и ОЕБС, рушење постојећег система међународног права, испробавање могућности управљања информативним обезбеђењем, провера реакције свих европских структура, појединих држава, нарочито Русије, на легитимисање агресије, на минимизирање улоге ОУН.

На Косову се почело са провером идеје „неопходности ограничења територијалног суверенитета“, које се може остварити у било ком кризном жаришту у свету посредством „хуманитарне интервенције“. Ово личи на „привремену“ контролу дела територије суверене државе и престанак деловања закона централне власти ...Косово нам даје пример још једне варијанте-то је потпуно игнорисање норми међународног права и увођење независног правног поретка на одузетој територији федерације без сагласности руководства земље уз употребу силе, после чега остаје само један корак до независности“.¹⁴¹

Др Јелена, детаљно појашњава методе које међународне организације користе када решавају неки проблем у одређеној држави.

---

¹⁴¹

Исто, 180, 181.

Она је утврдила да су постојале 22 методе које су међународне организације примениле на територији Југославије. Почеле су са конструисањем читавог система „међународне забринутости“ за неки проблем, информационом обрадом јавног мњења, навођењем наводним нарушавањем права човека, хуманитарних проблема, постављањем неприхватљивих услова одређеној страни да реши проблем и на крају применом силе, бомбардовањем ради принуде на прихватање услова.¹⁴²⁾

Др Јелена, говорећи о опасности која прети Русији, оваквим начином решавања проблема, пише: „Опасност за Русију се састоји такође и у томе што после Косова „ограничење територијалног суверенитета“ може да постане међународно признат појам, а „хуманитарна интервенција“-насилна мера са применом „снага миротворца“, присуством страног представништва и „привремених“ органа управљања... Треба се присетити да је у „Стратегији националне безбедности САД“ записано да су оружане снаге САД позване да штите демократију на планети, укључујући демократски процес у Русији“. Према томе, Русија неће избећи отворени разговор са онима који теже глобалној хијерархији. И у тој хијерархији су се већ показали они који се супротстављају том процесу: Русија, Кина, Индија, Белорусија и наравно Југославија, као и низ других земаља. Југославија је преузела на себе први удар. Веома озбиљан. Издржала је чак без подршке Русије. Данас је веома важно да отпор постане организован, планиран, да обједињује наше земље, да спречава било какве агресивне акције. Ми морамо да се изборимо за своју слободу и независност. И нико, осим Русије, не може да буде на челу и да реализује тај отпор. Заједно са Југослављом“.¹⁴³

2. ТЕРОРИСТИЧКИ КАРАКТЕР ОРУЖАНЕ АГРЕСИЈЕ НАТО САВЕЗА НА СР ЈУГОСАВИЈУ

Генерал мајори др Бошко Тодоровић и Душан Вилић су објавили чланак под називом „Терористички карактер агресије на СРЈ“ у књизи „*Зла и неправде Југославији*“.

Између осталог, пишу да је ОУН формирана пре свега да сачува мир у свету. То даље значи, да је дужна да спречи агресивне радове. Међутим, одређене агресије су имале терористички карактер. У

---

⁴⁾ Исто, 161, 163.

¹⁴³ Исто, 183, 184.

вези са тим, наводе: “У класичним агресијама сударају се регуларне оружане формације, које колико толико поштују норме међународног ратног права, посебно у односу на заштиту цивилног становништва. У терористичким агресијама наударује управо цивилно становништво, а у сукобима се не поштују никаква правила“.¹⁴⁴

Према Резолуцији ОУН из 1974. године, агресија се дефинише на следећи начин: “агресија употреба оружане силе од стране једне државе против суверенитета, територијалне целине и политичке независности друге државе, односно на ма који други начин који није у сагласности са Повељом ОУН“.^{145 146}

Такозвана Ослободилачка војска Косова, као терористичка организација је радила под покровитељством Америке и Савезне Републике Немачке. Клинтонова администрација и немачка влада су активно помагале тзв. ОВК. Ова терористичка организација је од Америке и Немачке добијала оружје, обавештајне податке. Амерички амбасадор Ричард Холбрук је лично посетио ОВК. Та се сарадња наставља у Рамбујеу и коначно провоцирањем од стране ОВК и одбијањем Србије да прихвати ултиматум. НАТО почиње оружану агресију на СР Југославију 24. марта 1999. године. Албанија је такође у сваком погледу помагала ОВК, пре и за време бомбардовања СР Југославије.⁸⁾

Оружана агресија НАТО пакта на СР Југославију 1999. године представља очигледан пример даје ова агресија имала терористички карактер: „Седамдесетосмодневно злочиначко бомбардовање СР Југославије у првој половини 1999. године од стране северноатланске алијансе, представља до сада најпотпунији израз њене терористичке природе. Ово не само, због тога што је та алијанса својим неделом погазила све норме међународног поретка, као и свој сопствени статут (члан 1), што је иначе, својствено само криминалним организацијама које делују изван, односно против закона, већ у првом реду, због нацинаупотребе силе. Полазећи од класичне дефиниције тероризма као облика задавања страха и изазивања ужаса код масе становништва, јасно је да је масовно и у највећем броју случајева ноћно бомбардовање насељених места на целој територији СР Југославије, као свој први и најважнији требало

---

¹⁴⁴ Исто, 185.

¹⁴⁵ Исто, 187.

¹⁴⁶ Исто, 191, 192.

да произведе управо такав психолошки ефекат. После овога, ређали су се сви остали: удари по системима инфраструктуре (електро системи, системи топлификације, водоводни системи, све врсте саобраћаја итд.) који су живот милиона људи, поред непосредне физичке угрожености, најчешће чинили изузетно тешким, до голог преживљавања; удари по индустријским постројењима (складишта горива, рафинерије, погони петрохемије, азотаре итд.) чије је разарање опасно угрожавало еколошки систем у ужем и ширем окружењу; удари по болницама, ургентним здравственим центрима, породилиштима, домовима старих, затворима, амбасадама, саобраћајним средствима (возови, аутобуси са путницима), богомољама, гробљима, историјским споменицима, итд.-дефинитивно су уклонили сваку недоумицу у погледу терористичке природе НАТО-а. Како се основни циљ оваквог злочиначкг бомбардовања састојао у томе да страхом од погибије и разарања принуди становништво СР Југославије да замени „тврдокорну“ новом „кооперативном“ владом, којаће добровољно прихватити страну окупацију, свако објашњење масовне погибије цивила (Алексић, Сурдулица и др.) као колатералне штете, односно грешке у избору циљева, више је него цијично. Реч је о програмираним циљевима и прорачунатим ефектима, а не о успутним, случајним и неизбежним грешкама у рату...“¹⁴⁷

Говорећи о Косову и Метохији, Владислав Јовановић, бивши амбасадор СР Југославије у Њујорку је навео следеће: „Рамбује је, према главном сценаристи и инспиратору агресивног рата против СРЈ, Мадлен Олбрајт, био „толико високо постављена лествица даје С. Милошевић не може прескочити“, јер је унапред било одлучено, да „Србију треба мало бомбардовати“. Али поред тога што је био изговор за против-правни оружани напад на СРЈ, Рамбује је представљао покушај наметања територијалних жртви Србије, преко одржавања референдума по истеку трогодишњег протектората НАТО-а над Косовом. Иако није одразила све захтеве и очекивања НАТО, који је после скоро тромесечног ратовања „на дивље“ против СРЈ, морао да прихвати формални ауторитет ОУН, Резолуције СБ 1244 је убаченом референцом на Споразуме из Рамбујеа, осигурала континуитет анти-српске и анти-југословенске политике САД и НАТО у вези са Косметом. Долазак ДОС-а на власт није ништа изменио у погледу коначних циљева САД и НАТО на Космету.

---

¹⁴⁷

Исто, 197.

Резолуција 1244 се спроводи само у деловима који одговарају албанској већини, док они који одговарају Србима и другим неалбанским заједницама остају неимплементирани. Подсећања и апели власти ДОС-а, баш као и захтеви бивших власти, да се Резолуција 1244 мора интегрално применити, падају на глуве уши. Америчка и НАТО-вска проалбанска политика на Косову остварује се без застоја¹⁴⁸.

Демократска опозиција Србије је 2000. године добила политичку и материјалну подршку од Запада. Када је освојила власт 2000. године, стигли су захтеви за наплату „дуга“. Наиме, ДОС је морао да помогне Западу да се пројекат тзв. независног Косова оствари на делу. ДОС је најпре преварио Србе на Косову и Метохији да се упишу у би-рачке спискове. Када је то постигла, почела је са убеђивањем Срба да изађу на изборе на КиМ по правилима Хакерупа који су били у суп-торности са Законима о избору државе Србије. О томе, аутор, пише:

“Политика садашње власти према изборима на Космету представља кардиналну тактичку и стратешку грешку. Тактичку-јер је, при-стајући на изборе у условима обесправљености српског и другог неалбанског становништва, власт изгубила моралну и политичку тежину да с више снаге инсистира на неодољној и свеобухватној примени Резолуције 1244. Стратегијски - јер је иако под притисцима, натерала косметске Србе да уђу у Хакерупов изборни процес који је темељни део недобронамерних планова споменутих западних фактора у вези с Косметом.

Пристанак Србије на локалне изборе на Космету у условима крајње селективне примене Резолуције 1244 и учешће косметских Срба на њима представљају огроман добитак за албанске сепаратисте и њихове западне заштитнике и гаранте. Пристајањем натакве изборе власти ДОС-а су право Србије и СРЈ на Космет, које нико не може да оспори сем самих Срба, препустили другоме, и то у тренутку када тамошњи Срби не уживају ни једно право на слободу које им је гарантовала Резолуција СБ 1244. Споразум о сарадњи СРЈ и УНМИК-а није оно што један споразум треба да буде: сразмерно узимање и давање, већ представља преузимање и испуњавање нових обавеза са наше стране, док је УНМИК само обећао да ће у будућности испуњавати обавезе из Резолуције 1244, које већ две и по године

---

¹⁴⁸ Исто, 249.

упорно, уз ох- рабрење западних сила и НАТО-а, одбија да изврши. С друге стране, излазак напуштених локалних Срба на изборе дао је толико потребан легимитет већинској албанској власти на Космету и осигурао јој „де- мократски“ ауторитет да, одмах после избора или нешто касније, фор- сира своју политичку вољу за неким обликом коначног одвајања Космета од Србије.

Уместо да до краја инсистира на неприхватању локалних избора и непризнавању албанских покрајинских институција које би из њих проистекле, док се претходно не испуне најважније одредбе из Резолуције 1244, републичке и савезне власти су одступале корак по корак, док сасвим нису капитулирале и тиме и саме постале средство у политици других према Космету. Западне силе су коначно добиле оно што нису успеле да изнуде у Рамбујеу и агресије НАТО на СРЈ: Званични пристанак Србије и СРЈ на процес реализовања њихових злоћудних пројеката у вези са Косметом. Половични излазак Срба на изборе умањује обим штете коју је капитулантска политика званичних власти нанела дугорочним националним и државним интересима Србије на Космету“.¹¹⁾

3. ОД НАТО АГРЕСИЈЕ ДО ХАШКОГ ТРИБУНАЛА

Генерал Милош Ђошан у горе цитираној књизи „Од НАТО агресије до Хашког трибунала“ приликом обиласка Верификационе комисије његовој јединици, између осталог, пише:

„Први долазак верификатора у контролу био је 16. децембра 1998. године у 10,⁰⁰ часова. Појавило се возило марке „ХАМЕР“ са на- ранцастом навлаком, црним возачем средњих година и једним белим млађим човеком, помало кукастог носа и обореног погледа. Након уобичајене процедуре, приступили су контроли. Упорни, детаљни до ¹⁴⁹ ситничавости, пребројавали су оруђа, упоређивали бројеве на раке- тама и лансирним механизмима и сравњивали су их са својим спи- ском, попут играча томболе“.¹⁵⁰

Из наведеног цитата се недвосмислено утврђује да је намера НАТО зликоваца била прикупљање свих података о војном наоружању војске СР Југославије.

---

¹¹⁾ Исто, 251.

¹⁵⁰ Ђошан Милан, генерал српске војске, „Од НАТО агресије до Хашког трибунала“, „Драслер партнер“, Београд, 2008, стр. 156.

4. ЗАКУЛИСАНЕ ИГРЕ ЗЛОГЛАСНОГ БЕРНАРА КУШНЕРА

За време трајања такозваних разговора у Рамбујеу, НАТО зликовци, нису мировали. Напротив, спремали су паклени план за уништење српског народа.

О томе детаљно пише проф. др Ђорђе А. Ђорђевић у магазину „Таблоид“ број 224 од 30. 01. 2011. године. Ово су неке од паклених одлука, које су донели НАТО зликовци, генерали Клаус Науман, Весли Кларк, Шварцкопф, Андерсон и Роузман уз подршку Жака Клајна, Ви- лијема Вокера и Бернара Кушнера, на тајном састанку одржаном дана

13. марта 1999. године у Бриселу:

- „Створити најоптималније услове за агресију на Југославију и блицкригом поразити војску и полицију на Косову и Југославији,

- У случају пружања отпора, Југославију разарати најубитачнијим средствима, уз коришћење муниције са осиромашеним уранијумом и касетних бомби, контејнера са бојним отровима и микробиолошким материјама и

- све то активирати ако одбрамбени систем пружи такав отпор који би пореметило планове акције „Алигатор“,

- Стратешке неутронске бомбе користити за елиминацију живе силе на граници према Албанији и Македонији,

- Формирани међународни суд у Хагу треба да пресуђује по брзом поступку политичком, војном и полицијском руководству Југославије уз селективан приступ,

- У случају отпора Југославије треба убијати цивиле, рушити мостове, болнице, школе, обданишта, резервоаре воде, инфраструктуру, релеје, трафостанице, далеководе. Рушењем рафинерија изазвати еколошку катастрофу,

- Активирати и операцију „Потковица“, односно преко ОВК припремити наводни егзодус албанског живља, који ће се повлачити према Албанији и Македонији, где ће чекати телевизијске екипе највећих медијских кућа на свету како би се овековечила наводна зверства Југословенске војске и полиције.

- Створити услове за стварање независне државе Косово која ће функционисати само уз присуство НАТО снага, а оне се неће одатле повлачити најмање 20 година,

- Уколико дође до брзе капитулације Југославије, одредити правце повлачења војске, полиције и српског и неалбанског становништва према Мердару, Бујановцу, и правцу Приштина-Медвеђа. При том заробити сва борбена средства војске и полиције и третирају их као ратни плен ОВК. Не допустити да се извуку авиони из хангара сла-тинског аеродрома. Војно способним грађанима Косова српске националности који су приступили војним и полицијским јединицама забранити напуштање Покрајине“.

Део састанка НАТО манијака у Бриселу од 13.марта 1999.године, којем је председавао Бернар Кушнер, према предлозима које је дао, може се рећи, превазилазе грозоте из Дантеовог пакла. Кушнер је, наиме, том приликом истицао значај лекарских и медицинских екипа које је он формирао, а које су сејале пакао пре тога и у Хрватској и Босни. Ево Кушнерових одлука које би спроводио у дело:

-„Заплена свих санитарских возила од војске и полиције и њихово третирање као ратни плен. Командни кадар војске и полиције не сме се повући у Србију, већ треба да се задржи у циљу испитивања њиховог учешћа у ратним злочинима,

- Медицинско особље НАТО не сме да пружа медицинску помоћ тешким рањеницима, већ примењивати еутаназију („хумано убијање“).

- Задржати лекаре и медицинско особље српског порекла у По-крајини после капитулације, да им се одузму личне исправе,

- Лакше рањене војнике, полицајце и територијалце српског порекла, којима нису оштећени витални органи, пребацити у албанску војну болницу у Валони“.¹⁵¹

Транскрипте разговора страних обавештајаца у Србији и иностранству, до којих су дошли БИА и ВБА, објавили су дневни листови

„Курир“ , „Глас јавности“ и „Гром“ средином 2008. године.

Пошто је завршен састанак НАТО манијака у Бриселу, у Рамбујеу се врши страховити притисак на председника Србије Милана Милутиновића, да прихвати понуђене предлоге споразума које му доноси Кристофер Хил.

---

¹⁵¹ Магазин ТАБЛОИД бр. 224 од 30. 11.2011. Београд.

5. БРИСЕЛСКИ СПОРАЗУМ

Дана 19. априла 2013. у Бриселу је потписан *Бриселски споразум*. Проф. др Дејан Мирковић је објавио књигу „Бриселски споразум“ у којој описује хронолошки редослед догађаја у вези са Бриселским споразумом и последице његовог закључења. Аутор, пише: „Као и Ах- тисаријев план, сам текст Бриселског споразума није дугачак. Он се са- стоји од само 15 тачака. Првих 6 тачака регулише успостављање Заједнице српских општина према такозваним косовским законима (и у складу са Европском повељом о локалној самоуправи). Српски закони и Устав Републике Србије се не помињу. Нема ни Резолуције 1244 Савета без- бедности. Тих 6 тачака Бриселског Споразума, условно, може назвати и први део споразума или део који регулише ЗСО. Као што смо из- нели, нема никакве сумње да су тих 6 тачака Бриселског споразума преписали из Ахтисаријевог плана који предвиђа надлежности у про- свети и здравству, саветодавну улогу и међусобну координацију за српске општине у оквиру албанског сецесионистичког система. Први део Бриселског споразума је у супротности са преамбулом Устава, чланом 8 и чланом 182 који предвиђају да је Косово и Метохија део Србије, али и са члановима 4 и 194 који предвиђају да је српски правни поредак јединствен, чланом 7 који предвиђајединство симбола РС на њеној територији, чланом 68 који предвиђа право на здравствену за- штиту у оквиру српског система, чланом 71 који предвиђа право на образовање у оквиру српског система, чланом 97 који регулише тери- торијалну организацију Србије (и систем радних, здравствених и социјалних односа) члановима 132- 136 који регулишу рад државне управе, као и читавим једним делом Устава који регулише територијално уређење, односно члановима 176-193 Устава Републике Србије:

1. Постојеће Асоцијација/Заједница општина у којима Срби чине већинско становништво на Косову. Чланство ће бити отворено за сваку другу општину под условом да се о томе сагласе чланови.

2. Ова Заједница /Асоцијација ће бити успостављена на основу Статута. До њеног распуштања може доћи само на основу одлуке оп- штине учесница. Правне гаранције ће пружити меродавно право и уставно право (укључујући и правило двотрећинске већине).

3. Структуре Асоцијације /Заједнице ће бити успостављање

на истој на којој почива постојећи Статут Асоцијације косовских општина, нпр. Председник, потпредседник, Скупштина, Веће.

4. У складу са надлежностима додељеним Европском повељом о локалној самоуправи и косовским законима, општине учеснице

5. ће имати право да сарађују у колективном спровођењу овлашћења кроз Заједницу/Асоцијацију. Асоцијација/Заједница ће имати пун надзор над областима економског развоја, образовања, здравства, урбанизма и руралног развоја.

6. Асоцијација/Заједница ће вршити и друге додатне надлежности које јој могу делегирати централне власти.

7. Заједница/Асоцијација ће имати репрезентативну улогу према централним властима и у том циљу биће представљена у консултативном већу заједница. У циљу испуњавања ове улоге предвиђена је функција мониторинга.

Други део Бриселског споразума на који су пристали Александар Вучић и Ивица Дачић у Бриселу 19. априла 2013. године чине тачке 7-9. Оне регулишу предају полицијских снага МУП-а Србије на Косову и Метохији властима у Приштини. Званично се процењивало да је на Косову и Метохији до Бриселског споразума било око 1200 припадника МУП-а Србије. Чланови 7-9 Бриселског споразума су у директној супротности са чланом 87 Устава који прописује да Србија уређује послове и организацију безбедности на својој територији, члановима 4 и 194 који предвиђају да је правни поредак јединствен као и члан 27 који гарантује право на безбедност, као и са преамбулом и члановима 8 и 182 који предвиђају да је Косово и Метохија део Србије.

8. На Косову ће постојати јединствене полицијске снаге које се зову Косовска полиција. Сва полиција на северу Косова ће бити интегрисана у оквир Косовске полиције. Плате ће исплаћивати само Косовска полиција.

9. Члановима других српских безбедоносних структура биће понуђена места у еквивалентним косовским структурама.

10. Постојаће регионални командант полиције за четири општине на северу у којима Срби чине већинско становништво (северна Митровица, Звечан, Зубин Поток и Лепосавић). Командант овог региона биће косовски Србин кога именује Министарство унутрашњих послова са списка који достављају четири градоначелника у име Заједнице/Асоцијације. Састав КП на северу

ће одсликавати етнички састав станов- ништва ове четири општине. (Постојаће још један регионални командант полиције за општину Јужна Митровица, Србица и Вучитрн). Регионални коман- дант четири северне општине ће сарађивати са другим регионалним командантима.

Трећи део Бриселског споразума чини члан 10. Он регулише предају српског правосудног система на Косову и Метохији Приштини (или такозваном косовском правном систему). Он не само да је у супротно- сти са чланом 4 и 194, који предвиђају да је правни поредак једин- ствен, већ је и директно супротан читавом једном делу Устава који регулише рад правосуђа - члановима 142- 165 Устава који регулишу начела и рад судске власти, положај и бирање судија и тужилаца у српском правном систему, као и чланом 132 који гарантује право на правично суђење, чланом 34 који гарантује правну сигурност, чланом 67 који гарантује право на правну помоћ, као и чланом 99 који пропи- сује да Народна скупштина бира судије и јавне тужиоце. Дакле, само један члан Бриселског споразума је ставио ван снаге скоро 30 чланова српског Устава (и то ако се не узме у обзир да је споразум сам по себи проти- ван преамбули и члановима 8 и 182 који предвиђају да је Косово и Метохија део Србије):

10. Судске власти биће интегрисане и функционисаће у оквиру правног система Косова. Апелациони суд у Приштини ће успоставити веће које ће бити састављено од већина судија косовских Срба, које ће бити надлежно за све општине у којима су Срби већинско станов- ништво. Одељење Апелационог суда, кога чине административно особље и судије, имаће сталну канцеларију у северној Митровици (Окружни суд у Митровици). Свако веће споменутог Одељења ће бити са- стављено од већина судија косовских Срба. У зависности од природе случаја о коме је реч, веће ће чинити одговарајуће судије.

Четврти део Бриселског споразума чини члан 11. Овај члан ре- гулише предају српског изборног система на северу КиМ- изборног си- стема у општинама Косовска Митровица, Звечан, Зубин Поток и Лепосавић властима у Приштини. Према члану 11, локални избори треба да се одвијају према албанским законима и под симболима та- козване независне државе Косово. Овај део Бриселског споразума је у супротности са члановима 188 - 193 Устава који уређује рад локалних самоуправа, члановима 136-137 који регулишу рад државне управе и јавних служби у оквиру српског правног система, са чланом 52 који га- рантује изборно право,

чланом 7 који прописује јединство државних симбола на целој територији, као и чланом 97 који прописује да Република Србија уређује рад локалних самоуправа. Као и остали делови Бриселског споразума и он је у супротности са члановима 8 и 182 Устава и са преамбулом: „11. Општински избори ће бити организовани у северним општинама 2013. године уз посредовање ОЕБС-ау складу са косовским законом и међународним стандардима“.

Пети део регулише рокове за примену или имплементацију Бриселског споразума и чине га чланови 12 и 15. У чему се предвиђа доношење Плана за имплементацију и формирање Комитета за имплементацију.

„12. План за имплементацију, укључујући временске рокове, биће сачињен до 26. априла. Приликом имплементације овог Споразума, поштоваће се принцип транспарентног финансирања“.

15. Две стране ће, уз помоћ ЕУ, основати Комитет за имплементацију“.

Шести део Бриселског споразума предвиђа предају српског електроенергетског система и телекомуникација Приштини. Он је у директној супротности са члановима 82 и 84 који предвиђају да сви имају једнак положај најединственом српском тржишту, сачланом 87 који регулише државну имовину у Републици Србији, као и са преамбулом Устава и члановима 8 и 128 : „13. Две стране ће интензивирати разговоре о енергетици и телекомуникацијама и окончати их до 15. јуна“

Коначно, седми део Бриселског споразума, члан 14, даје такозваном Косову атрибуте државе или право чланства у међународној владиној организацији као што је ЕУ Србија се у суштини обавезује да неће у преговорима са ЕУ постављати питање статуса Косова и да неће правити „блокаде“ у вези са придруживањем те творевине Европској унији. Нема сумње да се ради о давању елемената државности такозваном Косову. Према модерној правној теорији, субјекти међународног права могу бити само државе или међународне организације (међудржавне). У примарном праву ЕУ, према члану 1 и 4 Лисабонског уговора из 2009. године, изричито се наводи да само државе могу бити чланице те међународне организације. Зато је члан 14 Бриселског споразума у директној супротности са Резолуцијом 1244 у којој се више пута наводи да је Косово и Метохија део Србије (СРЈ), али и са преамбулом Устава Републике Србије и члановима 8 и 182, чланом 97

који прописује да Република Србија уређује односе са међународним организацијама, као и са чланом 194 који прописује да међународни уговор мора бити у сагласности са Уставом и даје Устав највиши правни акт“.

14. Договорено је да ниједна страна неће блокирати, или подстицати друге да блокирају напредак стране на њеном путу ка ЕУ“.

Дакле, српски политичари Вучић и Дачић су за мање од двадесет дана успели да усвоје најважније делове Ахтисаријевог плана и да у српском правном систему замене Резолуцију 1244 Ахтисаријевим планом.¹⁵²

6. СРАМНА ОДЛУКА УСТАВНОГ СУДА СРБИЈЕ

Априла 2013. године народни посланици Демократске странке Србије су поднели Уставном суду Србије предлог за оцену уставности и законитости парафираног „Првог споразума о принципима који регулишу нормализацију односа између Владе Републике Србије и Привремених институција самоуправе у Приштини“. Дана 10. децембра 2013. године Уставни суд је донео Закључак, којим је одбачен цитирани предлог за оцену уставности који је поднела група народних посланика ДСС. Закључак је заведен под IY о - 247 / 2013. За усвајање Закључка је гласала председница Уставног суда Србије, Весна Илић Прелић, судије др Марија Драшкић, Братислав Ђокић, др Горан П. Илић, др Агнеш Картаг Одри, мр Милан Марковић, др Драгиша Слијепчевић, Милан Станић, мр Томислав Стојковић, Сабахудин Тахировић и Предраг Ћетковић. Дакле, од 15 судија Уставног суда Србије за усвајање Закључка гласало је једанаест. Уставни суд је закључио да је Бриселски споразум, политички акт: „Уставни суд „закључује“ 10. децембра 2014. године даје Бриселски споразум, наводно, политички уговор. Основни „доказ“ за то је у Резолуција Народне скупштине Републике Србије од 17. јануара 2013. године, којом се овлашћује Ивица Дачић да постигне „свеукупни договор“. На основу тога, Уставни суд је закључио да Бриселски споразум спада у такозвано „меко право“ или soft law (право које није обавезујуће). Soft law се у правној теорији

---

¹⁵²Мировић др Дејан, „Бриселски споразум- хронологија и последице“, Катена мунди, Београд, 2019, стр. 69-75.

углавном везује за резолуције ГС УН, политичке изјаве и декларације, као и за препоруке и мишљења ЕУ Професор Будимир Кошутећ те препоруке и мишљења ЕУ дефинише као „служ-бене објаве које нису правно обавезне и које не могу бити предмет оцена Суда правде“. (Њих могу доносити државе чланице и органи ЕУ и имају, пре свега, морални значај) Дакле, Уставни суд је направио квазиправну конструкцију према којој је Бриселски споразум у суштини, био наводно „необавезна“ декларација са учешћем ЕУ, која је имала за циљ да подржи „необавезујуће“ политичке разговоре Дачића и Тачија, који су се одвијали у оквиру „уставних“ граница које је одредила Резолуција Народне Скупштине Републике Србије од 17. јануара 2013. године.

У контексту овакве правне бајке за Уставни суд је чак и Закључак Владе Републике Србије од 22. априла 2013. године, којим се директно налаже српским министарствима и органима управе да примене Бриселски споразум, такође „необавезан“.¹⁵³ За Уставни суд је и *Извештај о досадашњем процесу политичког и техничког дијалога са Привременим институцијама у Приштини уз посредовање Европске уније*, укључујући и процес имплементације постигнутих договора (Извештај од 26. априла 2013.) усвојен у Народној скупштини, такође, политички (или необавезан) акт“.¹⁵⁴

Своје мишљење су издвојили и нису гласали за усвајање спорног закључка четири судије: **др Боса Ненадић, др Оливера Вучић, др Драган М. Стојановић и Катарина Манојловић-Андрејић**. Оваквим својим ставом, ове судије су спасле српску судијску част и професију.

Х. НАТО САВЕЗ КАО ЗЛОЧИНАЧКА ОРГАНИЗАЦИЈА

1. РАТНИ ЗЛОЧИНИ НАТО-а

Француски обавештајац Пјер Анри Бинел је открио део НАТО плана за оружану агресију на СР Југославију, српском обавештајцу Јовану Милановићу, коју је НАТО планирао за октобар месец 1998. године. Бинел је због овог кривичног дела осуђен на казну затвора од

---

¹⁵³ Исто, 128,129,138, 139.

¹⁵⁴ Исто, 139.

пет година у Француској. Бинел је написао књигу под горњим насловом да би објаснио све околности под којима је извршио добро дело за српски народ и неразумевање француских власти за овај случај. У уводу своје књиге Бинел, пише:

„Никад нисам био издајник, тако ми официрске части. Никад нисам био просрпски настројен, а још мање сам промилошевићевски оријенисан, јер и њега сматрам кривим за ратове у Југославији. Никада нисам био наклоњен ни Муслиманима, а још мање нацистима, како су то желели да представе они који су ме осудили на основу извештаја дезинформисане штампе, а да ме претходно нису ни саслушали.

Једноставно речено, био сам француски обавештајни официр већ дванаест година... НАТО је имао задатак да сломи Србе примењујући на њима начела индоктринације. Да би то постигао, користио се методама које подразумевају рад истурених агената који ће баратати лажним или аутентичним елементима ситуације, али без стварних последица... Током 1998. године, настојећи да се инфилтрирам међу Србе, ја сам отишао ипак мало предалеко и откривен сам. То су ризици професије и ја их прихватам. Али, у том моменту моја страна ме је напустила, мој ресорни министар ме је оптужио и одбацио под притиском неких кругова у НАТО-у. То је било одлучујуће у мом опредељењу да напишем ову књигу, „злочин“ који ја нисам починио, нисам се устезао да гласно кажем истину о онима који су ме оптужили.

Имао сам прилику да видим лидере земаља НАТО-а који су прихватили компромисе којима су знатно отежали извршење задатака сопствених војски и положај народа којима су те војске пружале помоћ.

Имао сам прилику да видим како ЦИА користи сва расположива средства да би онемогућила обавештајно-извиђачке јединице европских армија да изврше постављене задатке: кроз индоктринацију и гурајући војнике НАТО-а у смртну опасност. Видео сам Европљане како прихватају компромисе који ће омогућити Вашингтону да наоружа побуњенике док се Европска унија трудила да смањи количину оружја на терену и уопште на континенту... Чак сам видео, што ме је највише погодило, националне представнике који су сасвим произвољно састављали

списак цивилних циљева за бомбардовање - да, цивилних!- и одобрили коришћење, из економских разлога, прекомерно снажних средстава, неприлагођених задацима“.¹⁾

Дана 23. јула 1998. године посредством француског генерала Вируа, дошло је до првог састанка и упознавања између Бинела и српског дипломате Јована Милановића, у једном ресторану у месту Завентему у близини седишта НАТО-а. О том првом сусрету, Бинел пише: „Сусрет је био куртоазан, али је било очигледно да дипломата (ради се Јовану Милановићу-прим. аутора) жели да успостави контакт са генералом Вироом. Његово понашање и интересовање навели су ме да помислим да је он ипак био обавештајац а не дипломата. Успоставили смо међеусобне „симпатије“ доста брзо јер сам му рекао да сам провео шест месеци у Босни и Херцеговини као позадински официр, што и није било сасвим тачно будући да сам био у позадини као обавештајни официр. Рекао сам му да посебно ценим Србе и да се мој деда борио под командом Франше д Епера. То није било тачно, али сам хтео да успоставим однос поверења са њим да бих боље проникао у то ко је он заправо. Чинећи то, деловао сам баш као официр безбедности војне мисије... По повратку у канцеларију поднео сам извештај генералу и закључио да он не сматра опортуним сусрет са југословенским „дипломатом“, чак ни у септембру. Рекао сам му да сматрам да је реч пре о обавештајном официру него о дипломати... Милановић ми није означен као опасан од стране тајних служби, задужених да нам достављају имена особа које треба избегавати“.^{155 156}

2. ОПЕРАЦИЈА КОЈУ ЈЕ НАТО УВЕЖБАВАО 40 ГОДИНА

НАТО савез је четрдесет година увежбавао једну врсту војне операције. Одлучено је да се она примени на СРЈ. О томе, Бинел пише:

„Војници НАТО-а, под врховном командом америчког генерала Веслија Кларка, припремали су једну од операција из регистра тоталног рата, једну врсту операција коју су снаге Алијансе увежбавале током четрдесет година Хладног рата. Сасвим

---

¹⁵⁵ Бинел Анри Пјер, "Ратни злочини НАТО-а", Гутенбергова галаксија, Београд, 2007, стр. 7/8.

¹⁵⁶ Исто, 215-217.

неконтролисано, владе земаља НАТО-а прихватиле су претњу масивним ударима без изузетка по целој земљи да би натерале њеног вођу (мисли се на Слободана Милошевића-прим. аутора) да попусти.

Хистерија је владала међу командним кадровима НАТО пакта. Врло упечатљив пример је када су 15. и 16. октобра 1998. године на француској телевизији „Франс 2“ приказивали изјаву једног пуковника америчке морнаричке авијације, који је изјавио: „...да његови „момци“ једва чекају да оду и „разбију Србе“, те да за њих то пред- ставља исто што и „учешће у финалу куглачког такмичења“.¹⁵⁷

3. ИНТОКСИКАЦИЈА

Пјер Анри Бинел, објашњава појам „интоксикације“ на следећи начин: „У ствари водио сам операцију интоксикације (збуњивања), као што сам то у прошлости више пута радио. У тој врсти посла треба бити веома опрезан, јер човек мора де се користи истинитим информацијама да би путем њих протурио лажне. Дакле, треба рећи доста, али ни речи превише... Још једна мера опреза мора да се има у виду у овим пословима јесте да се за то обезбеди прописно овлашћење, јер у тој области може да се погреша на два начина: ако се ради на сопствену иницијативу или ако се не тражи писани налог. Ако ствар крене наопако, без писаног налога нисте ни овлашћени, и онда вас остављају на цедилу“.

Дана првог октобра 1998. године су се састали Пјер Анри Бинел и Јован Милановић и водили одређене разговоре. Бинел је стекао уверење да су Југословени убеђени да НАТО неће вршити ваздушне ударе на СРЈ. Милановић је Бинелу поставио неколико конкретних питања на која Бинел није одговорио, правдајући се да нема потребне информације. Након састанка Бинел је код свог колеге који је био оперативни официр погледао писани материјал и пронашао једну веома интересантну табелу. О овој табели, Бинел пише: „У том радном досијеу пронашао сам једну веома интересантну табелу. На њој су биле приказане последице разарања која је НАТО планирао да реализује ако Београд не попусти пред захтевима међународне заједнице. Искоришћење података из те табеле ни у ком случају не би онемогућило планирање ваздушне

---

¹⁵⁷

Исто, 218 и 219.

ударе НАТО-а; њихово објављивање ни у ком случају не би изложило наше трупе опасности. Међутим, ако су Грци дали комплетан документ Југословенима, много би се боље схватила сумња наших противника у нашу политичку спремност за акцију. Требало је, дакле, по сваку цену избећи припремани масакр који би само повећао патње Косовара, а не би решио проблем Косова. Било је неопходно да убедим моју српску везу да је једино решење за његову земљу да попусти пред захтевима УН и НАТО-а... Прецртао сам табелу на папир, са знацима могућих датума удара који нису били тајна. Наоружан тим корисним подацима који нису били опасни за наше снаге, позвао сам своју везу на састанак. Како нисам имао никакав разлог да се кријем, позвао сам своју везу из своје канцеларије. Коцентрисао сам се на то да убедим Милановића да је политичка сагласност за наношење удара већ постигнута, али да је дата још једна шанса преговорима. Прецизирао сам му да Американци снажно заговарају интервенцију, између осталог да би утрошили ракете „томаховк“, што је било тачно. Требало је, бар према подацима из специјализоване штампе, да демантирају 421 крстарећу ракету а успели су да униште само две током године - једну у Судану, другу у Авганистану. Потврдио сам му да је Француска међу земљама које заговарају интервенцију и објаснио да пет кључних земаља у тој операцији намећу малим земаљама опредељивање за ту опцију или уздржавање од гласања.

На тај начин покушао сам да му скренем пажњу на то да Грци и не знају целу садржину досијеа и да неће имати ни начин ни средства да ставе вето на ваздушне нападе које планира НАТО. То је била чињеница. Видео сам како се озарио. Поверовао је да сам ја присталица господина Милошевића. То је било и нормално: није ме плаћао и није морао да ме уцеђује ни на који начин. Он (Јован Милановић, прим. ауг.) је веровао да је мој мотив да тако поступим један од најомиле-нијух у свету шпијунаже: идеологија“.¹⁵⁸

4. БИНЕЛОВА ГРЕШКА

Бинел је примио нејасне инструкције само преко телефона, али не и писмени налог од овлашћене особе. О томе, Бинел, пише: „По-рука је послата преко војне линије шифровано и то јој је давало

---

⁴⁾ Исто, 221-224.

скоро званичан изглед бар по мојим схватањима. Тај позив је дошао сајед- ног места које ми је изгледало сасвим логично за издавање таквих ин- струкција... Обузет циљем који сам хтео да постигнем, то јест да допринесем дисциплинским напорима НАТО-а, нашао сам се на тачки прекорачења црвене линије, али било је потребно да Милошевић по сваку цену попусти пред Алијансом... Те недеље српски агент ме је два пута звао док сам био у канцеларији. Хтео је да сазна планирани дан напада. Рекао сам му да ћу га позвати чим и ја будем сазнао за њега. Имао сам доста прецизну назнаку о томе, знали смо да ће 15. октобар бити означен Југословенима као гранични датум. Уз по неку измену, наравно. Али нисам хтео да одговорим на питање. Проценио сам да сам учинио оно што је требало да учиним да би се избегло најгоре. Остало је само да се чека“.¹⁵⁹

Председник Србије Томислав Никлић је 2013. године, одликовао Пјер Анри Бинела златном *Медаљом за храброст* „Милош Оби- лић“ за испољену храброст и дело личног херојства.

XI. РЕЗОЛУЦИЈА 1244 СБ УБ ГАРАНТ СУВЕРЕНИТЕТА И ТЕРИТОРИЈАЛНОГ ИНТЕГРИТЕТА СРБИЈЕ

1. КОСОВО И МЕТОХИЈА ЈЕ ОБАВЕЗА СВАКОГ СРБИНА

Ово је део цитата уводног дела Светлане Петрушић аутора књиге „Косово и Метохија од државе до логора“. На почетку књиге цитира Аристотелову мисао: „Ако кажеш истину навући ћеш срцбу људи, а ако је не кажеш, навући ћеш срцбу Божију“. Књигу је посветила свим српским жртвама глобализма и Новог светског поретка. Даље у уводном делу, аутор наводи: „Косово и Метохија је обавеза сваког Србина, било где да је, и било у ком времену да је.

Косово и Метохија је обавеза српске државе и прворазредни државни и национални интерес“.¹⁶⁰

¹⁵⁹ Исто, 224 и 225.

¹⁶⁰Петрушић Светлана, „Косово и Метохија од државе до логора - како победити

Резолуцијом 1244 СБ УН окончана је оружана агресија НАТО- савеза на СР Југославију. Одлуком генералног секретара УН Кофи Анана за шефа цивилне мисије уједињених нација на Косову и Метохији, постављен је др Бернар Кушнер. Доласком на место шефа мисије УН на Косову и Метохији, др Бернар Кушнер је одмах почео са доношењем одлука и уредби које су биле супротне *Београдском споразуму* и *Војно-техничком споразуму* који су саставни делови Резолуције 1244 СБ УН.

2. НАПРЕДУЈЕМО ПОЛАКО: ПРОШЛЕ НЕДЕЉЕ ЈЕ УБИЈЕНО 7-оро А ОВЕ НЕДЕЉЕ 4-оро ЉУДИ

Светлана Петрушић је била прва српска новинарка која је маја месеца 2000. године имала интервју са др Кушнером: *„Господине Кушнер, када сам пре неколико месеци разговарала са генералом Рајнхардом, питала сам га ко је газда на Косову и Метохији. Одговорио је: „Господин Кушнер“.*

„Ја се не осећам као газда, ја осећам велику одговорност за људе који живе на Косову, све људе који живе на Косову за све етничке заједнице, били они Албанци, Срби, Турци, Цигани, Египћани...“

Да ли је Ваша реч последња?

„Наравно, моја реч је последња. То је тако и у Привременом административном већу где су три албанска лидера из Рамбуџеа, као и представник Срба...“

Српске судије не желе да се одазову Вашем позиву зато што Ви не поштујете ни Устав, ни законе Србије.

„Ја не мислим тако, ништа се не ради против Резолуције 1244. Постоје представници српске власти на Косову...“

Ја Вас не питам о сарадњи са властима, већ Вам кажем да наше законе не примењујете на Косову и Метохији; нема наше заставе ни на границама са суседним државама, нема наших цариника, марка је средство плаћања. Промењени су и називи улица и институција. Апсолутно од Србије ништа не функционише.

„Да ли ви мислите да се марка не користи као средство пла-

глобализам", ДК „Свети Сава“, - ХВОСНО, Исток, Градска библиотека „Вук Караџић“ - Косовска Митровица, Прва српска издавачка комуна „ДИС“, Евро, Београд, 2005, стр. 7.

ћања у Београду? Веома често. У Црној Гори се користи у потпуности. То није усмерено против Србије. На основу одреби Резолуције 1244 ја сам добио овлашћења да оформим буџет и нови економски систем, јер је све било уништено...“

Нема мултиетничког Косова, слободног Косова без повратка Срба на своју земљу, и то свих: Оно што би они желели да знају је да ли могу да се врате својим кућама, и када?

„Да, у принципу одговор је јасан: да. И сви албански лидери од господина Тачија до господина Демаћија се слажу по том питању, и у том смислу су потписани договори и декларације“.

Дакле они могу да се врате без икаквих ограничења?

„Ограничења? Постоји моје ограничење. А то је безбедност. Ја не желим да се врате у лоше безбедоносне услове. Ја не желим да они буду узнемиравани, малтретирани, убијани...“

Како је могуће да НАТО, најјача војна сила на свету, не може Србима да обезбеди сигурност и спречи албански терор. То је смешно. Ако КФОР не може, ко онда може?

„Нико у овом тренутку“.

Највећа насиља над Србима, и духовна и физичка, рушења црква и кућа српских, догодила су се управо од уласка КФОР-а на Косово и Метохију. На овој малој територији има преко 40.000 НАТО војника. Како је то могуће?

„У овом тренутку у затворима на Косову налази се 400 људи. Сваки дан врше се контроле на 700 пунктова. Ми хапсимо, вршимо истраге, чинимо све што можемо“.

Ако нистеу стању да обезбедите мир, онда напустите Косово и Метохију. ИВи и КФОР идите са Косова и Метохије.

„Да, ту сте у праву. Ситуација је повремено потпуно неприхватљива. Али, ја сам већ објаснио зашто је ситуација таква. Правни систем готово уопште не постоји, због несталих лица, људи жуде за осветом, то је у менталитету балканских народа. Срби мрзе Албанце, Албанци мрзе Србе. Ту је јако изражен осећај изолованости. Они су веома тежак народ. Они су везани за породицу, за племе, за село. То није моја грешка. Ја нисам Балканац. Да, ми имамо доста људи, полако напредујемо, ове недеље убијено је четворо људи - два Србина и два Албанца. Прошле недеље убијено је седморо. Дакле, ова недеља била је нешто боља. Али, ми не можемо да пружимо заштиту сваком

појединцу, то је немогуће“.¹⁶¹

Дакле, за србомрса Кушнера, напредак ипак „постоји“, како он тумачи број убијених Срба од стране Албанских терориста.

3. РЕЗОЛУЦИЈА 1244 КЉУЧ МИРА У ЕВРОПИ

Ово је наслов књиге Живадина Јовановића, савезног министра за иностране послове СР Југославије од 1998. до 2000. године, оснивача *Београдског форума за свет равноправних*. Ово је најобимнија књига коју је било који писац код нас и у свету објавио у вези Резолуције 1244 СБ УН. У уводу, аутор наводи да ова књига представља: „...збирку текстова интервјуа, чланака и изјава за штампу аутора, поводом Косова и Метохије, објављених током протекле две деценије...“

4. КОНФЕРЕНЦИЈА У РАМБУЈЕУ СЕ НИЈЕ ОДРЖАЛА

Дана 15. октобра 1999. године, аутор је у својству савезног министра за иностране послове СР Југославије, дао интервју за холандски радио и лист „Ханесблад“. На питање њиховог водитеља, *како оцењујете преговоре у Рамбујеу, а све у вези реконструкције шта се све издежавало између Рамбујеа и доласка КФОР-а на Косово*, савезни министар иностраних послова Живадин Јовановић је дао следећи одговор:

„Југославија је одувек била за мирољубиво, политичко решење проблема српске јужне провинције Косова и Метохије путем дијалога, као и за постизање решења које би укључило аутономију за све који живе на Косову и Метохији, обезбеђујући једнакост за све националне заједнице и све грађане у тој мултиетничкој, мултирелигијској, мултикултурној средини. Због свега тога, Југославија је свакако прихватила политички дијалог у Рамбујеу... Рамбује је представљао конференцију која се заправо уопште није одржала, с обзиром да се делегације које су биле присутне у Рамбујеу никада нису састале да разговарају о било којој битној тачки дневног реда. Оно што се тамо дешавало, одвијало се преко посредника или индиректном комуникацијом са такозваним преговарачима. Први проблем је био да ти такозвани преговарачи нису били довољно објективни, нису били непристрасни... Такозвани преговарачи

---

¹⁶¹Исто, 314-317.

достављали су документ о коме је требало да се разговара и разматра у фазама, у деловима, на ка- шичицу. Тако да, бар што се југословенске Владине делегације тиче, њој никада није било јасно када ће се завршити уручивање тих доку- мената и нацрта и где. На крају се показало да преговарачи немају по- штену и транспарентну тактику. Они не само да су крили своје намере и своје циљеве, па чак и документе од југословенске делегације, већ су то крили и од чланова Контакт групе. На крају су признали да такоз- вана поглавља, која су касније била позната као Поглавља 2, 5 и 7, ни- када нису била достављена свим члановима Контакт групе и нису била представљена ни југословенској државној делегацији. И то открива стварне циљеве, а све остало што је изнето и о чему се дискутовало је од мање важности. Оно што је било од кључне важности за прегова- раче налазило се у тим поглављима која никада нису званично до- стављена. А та три поглавља налазила су се на педесет страница текста и она су откривена (дапостоје) последњег дана састанка у Рамбујеу. Тако да је наша делегација имала заиста много разлога да верује да прего- варачи нису имали за циљ да се постигне политичко, демократско ре- шење, као што су широка аутономија, поштујући једнакост грађана, једнакост националних група, поштујући мултиетнички, мултирели- гијски и мултикултурални карактер Косова и Метохије и поштујући интегритет и суверенитет Србије и Југославије, већ да им је циљ био да се трупе НАТО-а доведу не само на Косово, већ и у целу Југосла- вију.¹⁶²⁾

Одговарајући на питање водитеља, *колико дуго може да траје несносно стање*, господин Јовановић је изјавио: „ у праву сте када ка- жете да стање на Косову и Метохији пружа много повода за дубоку забринутост и бригу. Резолуцијом СБ гарантује се безбедност за све на Косову и Метохији, као и безбедност имовине и лица. Међутим, то није остварено. Прошло је четири месеца од када су КФОР и УНМИК преузели одговорност за Косово и Метохију. Уместо стварања мулти- етничког и мултикултуралног карактера на Косову и Метохији, све- доци смо трајног етничког чишћења Срба од стране терористичке организације ОВК. Током тих неколико месеци са Косова и Метохије је протерано преко 250.000 Срба. Око 60 средњовековних манастира је уништено или спаљено. Многе јавне

---

¹⁶² Јовановић Живадин „1244 кључ мира у Европи“, Београдски форум за свет равноправних и Српска књижевна задруга, Београд, 2018, стр. 233 и 234.

институције су уништене или су преузете. Око 400 Срба је у тих неколико месеци побијено. Око 500 је киднаповано, а око 600 рањено. У истом том периоду, када је етнички очишћено 250.000 Срба од стране терориста ОВК, на Косово је дошло неколико стотина хиљада Албанаца из Албаније, држављана Албаније и држављана Македоније, на тај начин је готово физички истискивано остало становништво - Срби и друго неалбанско становништво уопште. То је наравно апсолутно у супротности са оним што предвиђа Резолуција Савета безбедности.

Такође смо сведоци да они који су дошли са одобрењем Уједињених нација ради гарантовања суверенитета и територијалног интегритета Југославије доносе одлуке чак и поједине прописе апсолутно мимо Резолуције СБ и принципа поштовања суверенитета и територијалног интегритета Југославије. Такве одлуке су нпр. Увођење нове валуте, стране валуте на делу суверене територије Југославије, затим искључивање из савезног царинског система СРЈ, чиме је савезни буџет лишен легитимних прихода. У свакој земљи на свету царине представљају редован извор прихода у буџету. И поред тога што Резолуција СБ УН 1244 гарантује суверенитет и територијални интегритет Југославије, на Косову и Метохији се царине убирају, али ми не знамо куда та средства иду.

Или рецимо, одлука о издавању личних исправа, чиме се не поштују закони СРЈ, као и многе друге конкретне одлуке УНМИК-а и г. Кушнера, који тамо представља генералног секретара УН, а којима се крши Резолуција СБ. Зато сам ја упитао г. Анана, када сам недавно боравио у Њујорку, кога представља г. Кушнер на Косову и Метохији? Да ли он представља генералног секретара УН или генералног секретара НАТО-а? Плашим се да на то питање нисам добио јасан одговор¹⁶³.

На питање водитеља, *ко би могао Србију да заступа у међународној заједници, кад и Руси имају своје проблеме*, г. Јовановић је одговорио: „Желим да кажем да све већи број Европљана, као и највећи део данашње цивилизације, слуша шта каже Југославија и уважава је. Можда би требало да подсетим да су Кинези уз Југославију, да је руски народ уз Југославију, да су Индијци уз Југославију, да је Рио група уз Југославију, те да је цела

---

¹⁶³

Исто, 237, 238.

Африка, такође уз Југославију. Ко није са нама? НАТО. НАТО није са нама. Ми их не занемарујемо. Они су моћни. САД су уз Југославију. Али не и администрација САД“.¹⁶⁴

5. РАМБУЈЕ - ПРИПРЕМА ЗА ОРУЖАНУ АГРЕСИЈУ НА СР ЈУГОСЛАВИЈУ

Амбасадор Живадин Јовановић је од првог до другог марта 2008. године представио свој реферат на Међународној конференцији у Солуну под називом „*Рамбује - припрема агресије, Беч - припрема сецесије*“. Аутор, између осталог пише:

„...Комбинованом употребом војне силе НАТО-а, тероризма ОВК, сецесионизма и економских полуга ЕУ прекрајана је мапа Балкана, створане су државице са послушним режимима и отворане нове САД и НАТО војне базе. Сасвим је јасно даје њихов циљ Исток - енергетске и стратешке минералне резерве, док се Балкан третира као одскочна даска и позадина у експанзији на Исток.

Србија је бомбардована са образложењем да би се, тобоже, заштитила албанска национална мањина у покрајини Косово и Метохија. У стварности, то је био начин да се успостави војно присуство САД и формира база у овој српској покрајини. „Рат против СРЈ инициран је да би се исправила грешка генерала Ајзенхауера направљена током Другог светског рата. Било је неопходно да се из стратешких разлога тамо накнадно стационира америчка војска“, преноси угледни немачки политичар Вили Вимер у писму канцелару Герхарду Шредеру од 2. маја 2000. Зато, а не због наводне заштите угрожених Албанаца „изграђена је база 'Бондстил', у близини Урошевца на Косову и Метохији, која је једна од највећих америчких војних база на свету... Подсећам уважене учеснике ове конференције на оно што су резултати америчког и НАТО 'присуства' на Косову и Метохији од 1999. године до сада. Пре свега, око 250.000 Срба и других неалбанаца протерано је из Покрајине. Девет година касније, упркос изјавама УНМИК-а и КФОР-а да је њихов задатак да омогуће изградњу мултиетничког и мултикултуралног друштва, упркос јасне обавезе УНМИК-а и КФОР-а да гарантују слободан и безбедан повратак свих избеглица и расељених лица, овим људима још увек није дозвољено да се врате у своје домове. Став да је

¹⁶⁴

Исто, 239.

етничко чишћење злочин, недопустиво је модификован тако што је добио додатак - 'али може бити целисходно'. Тиме су НАТО и ЕУ 'покрили' спречавање повратка Срба у своје до- мове и на имања на Косову и Метохији.

У истом периоду на стотине хиљада Албанаца из Албаније иле- гално се населило у Покрајини. Око 3000 Срба и других неалбанаца је убијено или отето. Укупно 150 српских средњовековних манастира и православних цркава је спаљено и уништено. Десетине хиљада кућа Срба је спаљено, много више узурпирано. Ипак, нико није осуђен од стране судова за све те злочине. Резолуција СБ УН 1244 (1999) импле- ментирана је само у деловима који се односе на обавезе Србије (СРЈ). Ниједна од њених одредби које гарантују права и интересе Србије и Срба - није реализована.

Преговори у Бечу и Бадену 2006-2007. о статусу Косова и Метохије, иако формално под окриљем УН-а, једва да су били другачије од оних у Рамбујеу почетком 1999. године. У оба случаја радило се само о симулацији преговора, о 'алиби дипломатији' а не озбиљним настојањима да се нађу трајна и одржива решења. У оба случаја, САД су диктирале и постављале захтеве за које су знале да Србији нису прихватљиви. Притом, ни најмање им није било важно да ли су пре- говарачи представљали 'ауторитарни режим' или „демократску власт“. Добро су знали да су њихови захтеви не само незаконити, већ и неприхватљиви за било коју суверену државу, али се ни најмање нису обазирале ни на принципе међународних односа, ни на одлуке Савета безбедности у чијем доношењу су учествовале. У оба случаја Американци су чврсто контролисали Албанце да не прихвате ништа мање од независности, али и да сву кривицу за неуспех преговора свале на Србију (СРЈ).

Ако су тзв. преговори у Рамбујеу послужили да оправдају ору- жану агресију НАТО-а, онда су преговори у Бечу и Бадену послужили да се наметне једнострано самопроглашење независности. Војна агре- сија 1999. и једнострано самопроглашење независности Косова 17. фебруара 2008. две су фазе исте стратегије - отимање Косова и Мето- хије од Србије и претварање у амерички сервис за спровођење геополитичке експанзије на Исток. Инсталирање албанских терориста и криминалаца на квазидржавне функције у Приштини открива типичан империјални начин промоције оних, који због своје криминалне прошлости, немају алтернативу:

принуђени су да слушају и беспрекорно извршавају то што се од њих очекује!

Које су могуће последице?

Прво, балканска панорама се драстично променила једностранним самопроглашењем независности Косова. Непосредне жртве су Србија и српски народ, нарочито преостали Срби на Косову и Метохији. Србија је реаговала проглашавањем неважећом одлуку Приштине, као и да ће Покрајина Косово и Метохија увек остати саставни део Србије...

Друго, једнострано проглашење независности Косова, коси се са основним принципима Повеље УН, ОЕБС-а, завршним актом и Резолуцијом СБ УН 1244 (1999). Самопроглашење је спроведено ван система УН. Стога, овај чин угрожава будућу улогу УН, посебно улогу СБУН...

Треће, ово крши суверенитет и територијални интегритет Србије, наметањем промене међународно признатих граница без њеног пристанка. То успоставља изузетно опасан преседан, јер охрабрује сепаратизам националних мањина у другим земљама региона и Европе. Једнострано проглашење независности Косова не би било могуће да није било агресије НАТО-а...

Четврто, Европска унија прави још једну историјску грешку подржавањем тзв. Плана Мартија Ахтисарија за надзирану независност Косова и Метохије. Европска унија није узела у обзир чињеницу да је такав предлог у супротности са резолуцијом СБ и Повељом УН-а које гарантују суверенитет и територијални интегритет Србије и да тај Ахтисаријев план СБ УН није одобрио...¹⁶⁵

6. РАМБУЈЕ - ЗАКУЛИСНЕ РАДЊЕ

Дневни лист „Политика“ је објавила дана 6. фебруара 2012. године текст под насловом „*Годишњица почетка преговора у Рамбујеу*“. У том тексту је било, превида, празнина и нејасноћа, наводи Живадин Јовановић у свом тексту „*Рамбује-ни преговори ни споразум*“. У вези са овим текстом, у свом аргументованом коментару, пише:

„...Најпре, српско-југословенска делегација је позвана у Рамбује да преговорима са делегацијом Албанаца са Косова и Метохије

---

¹⁶⁵Исто, 449 -453.

постигне мирно, компромисно решење за статус Покрајине Косово и Метохија.

Таквих преговора две делегације није било. Неистина је, да се не употреби други израз, да је српска делегација одбила директне пре- говоре, како је наведено у тексту објављеном у „Политици“. Истина је да је српско-југословенска делегација више пута и писаним обраћа- њима међународним посредницима захтевала директне преговоре две делегације, о чему постоји документација и што може потврдити сваки од тринаест чланова српско - југословенске делегације. На све такве захтеве амерички посредник Кристофер Хил је одговарао да ал- банска страна не жели директне преговоре. Било је још тадајасно да Американцима није одговарао директни дијалог и да је то прави раз- лог што га није било. Дајесте, тешко би било поверовати да делегација Албанаца не би прихватила директне преговоре“.

У тексту је наведено „да је званичан Београд одбијао долазак страних трупа“. Истина је да је српско-југословенска делегација при- хватила политичке делове текста, али да није прихватила војни део - анексе 2, 5 и 7 - којима је била предвиђена војна окупација читаве територије СР Југославије, дакле Србије са обе покрајине, и Црне Горе. О каквој врсти окупације је реч могу посведочити само неке одредбе из тих анекса. На пример, да стране (НАТО) војне снаге могу слободно и бесплатно користити све копнене, водене и ваздушне про- сторе и инсталације; да уживају дипломатски имунитет и да не подлежу грађанској и кривичној одговорности за штету, или кривична дела почињена на територији СРЈ; да могу носити оружје и када су у цивилном оделу; да у свако доба могу узети на коришћење читав елек- тро - магнетни спектар у СРЈ; што значи телевизијске, радио, поли- цијске, фреквенције хитне помоћи, цивилне заштите и друге, без најаве или накнаде: да, по слободној оцени, могу у свако доба ухап- сити свако лице (грађанина СРЈ) на територији СРЈ без одлуке или саг- ласности суда, или било којег државног органа. (Текст из Рамбујеа може с наћи на интернету, или у *Београдском форуму за светравноправних*)...

У Паризу није било ни „покушаја“ за договор, ни преговора, ни споразума. Амерички посредник Кристофер Хил је захтевао од српско- југословенске делегације да потпише текст који је он припремио и сервирао по принципу „узми или остави“. Шта? Кршење Устава, војну окупацију и понижење земље и народа.

Када је већ наведено да су у Рамбујеу и Паризу били представници САД, Русије и ЕУ сматрам да би било коректно навести да је руски представник Борис Мајорски, за разлику од америчког и колеге из ЕУ, одбио да у палати „Клебер“ потпише текст Кристофера Хила. Та чињеница има значај за аналитичаре и историчаре, али и за јавност.

У тексту се наводи: „Епилог скупа одржаног од 6. до 23. фебруара 1999. било је 78-дневно бомбардовање СРЈ“.

Дана 24. марта 1999. није почело „бомбардовање“ СРЈ како стоји у цитираном тексту. Тада је почела оружана агресија НАТО-а, без одлуке Савета безбедности УН, уз кршење Повеље ОУН, Завршног акта ОЕБС-а из Хелсинкија и основних принципа међународних односа. Тада је, по признању званичника САД, успостављен преседан који ће се „користити увек кад затреба“ (в. Вили Вимер, писмо канцелару Герхарду Шредеру, 2. мај 2000, „Актуелна питања спољне политике“, Београдски форум за свет равноправних, 2006). Појам „бомбардовање“ није ни у техничком смислу одговарајући, јер је НАТО током агресије, углавном, користио ракете, не толико бомбе у конвенционалном смислу (изузетак су касетне, „графитне“ и сл.). У политичком, или правном, поготову.

Агресија НАТО-а 1999. није била „епилог“ неуспелих, неодржаних преговора у Рамбујеу и Паризу, већ почетак нове освајачке стратегије САД/НАТО коју карактеришу глобализација војног интервенционизма, експанзија на Исток, рушење међународног правног поретка успостављеног на резултатима Другог светског рата и милитаризација спољне политике и међународних односа.

Допустите да ово реаговање завршим речима бившег америчког државног секретара Хенрија Кисинџера:

„Текст из Рамбујеа (дакле, не уговор, прим. Ж. Ј.) којим се захтева **стационарање трупа НАТО** (подвлачење, Ж.Ј.) на целокупној територији Југославије, био је провокација. То је био изговор започетак бомбардовања. Документ из Рамбујеа је био такав да га ни један Србин не би прихватио. Овај ужасан документ није требало да буде поднет“.¹⁶⁶

---

¹⁶⁶

Исто, 523, 524.

7. ОКВИР ЗА КОСОВО И МЕТОХИЈУ ЈЕ УСТАВ СРБИЈЕ И РЕЗОЛУЦИЈА 1244 СБ УН

Једино трајно решење питања Косова и Метохије, могуће је уз стриктно поштовање дела Резолуције 1244 СБ УН који је у складу са Београдским споразумом од 3. јуна 1999. године и са Уставом Србије из 2006. године.

О томе, детаљније са пуно аргумената, Јовановић, пише:

“Мирно и одрживо решење може да се оствари само уз пуно поштовање и примену Резолуције СБ УН 1244 и Устава Србије, при чему оба документа гарантују суверенитет и територијални интегритет Србије. Улогу Савета безбедности Уједињених нација у остварењу праведног и трајног решења не може да замени улога нити једне регионалне организације, било да је реч о ЕУ, НАТО-у или било које друге. Уједињене нације су једина универзална међународна организација пуног легимитета за питања мира и безбедности, док су остале самопрокламоване и нелегитимне. Данас је тешко замислити трајно решење било којег озбиљног проблема у Европи или свету без учешћа Русије и Кине, нарочито не на начин који је супротан интересима Русије и Кине. Притисак САД да проблем статуса Косова и Метохије изместе из Савета Безбедности УН као јединог овлашћеног органа за мир и безбедност у свету и да се формално стави под покровитељство ЕУ како би се из решавања искључиле Русија и Кина као сталне чланице СБ УН, може да се покаже, у не тако далекој будућности, као погрешна рачуница и озбиљна грешка, као опција штетна не само за Србију већ и за саму Европу... Мултиполарност је битна новареалност јер укида монопол једне силе и отвара простор за поштовање међународног права и основних начела међународних односа, што значи и за демократизацију међународних односа... Данашњи свет увелико је другачији од периода деведесетих година прошлог века. Кина, Русија, Индија, Бразил, читава Јужна Америка, многе друге земље и региони света развијали су се далеко брже од Запада, у економији, науци, новим технологијама све до подручја безбедности и одбране.”¹⁶⁷

---

¹⁶⁷

Исто, 626, 627.

8. ЉУДСКИ ГУБИЦИ И РАТНА ШТЕТА КАО ПОСЛЕДИЦА ОРУЖАНЕ АГРЕСИЈЕ НАТО САВЕЗА

Постоје више извештаја о броју жртава оружане агресије НАТО савеза на СР Југославију. Аутор Јовановић о томе пише:

„...Агресија НАТО-а трајала је непрекидно 78 дана. Извршена је у савезу НАТО-а и терористичке ОВК. Током агресије убијено је укупно око 3500, а рањено 12.500 грађана. Од тога, према званичном објављеном списку, у редовима војске и полиције погинуло је 1.008 бо- раца, од којих 659 војника и 349 полицајаца. Колико је људи, жена и деце изгубило животе у периоду по окончању оружане агресије, од за- каснелих последица, посебно од дејства пројектила са осиромашеним уранијумом које је НАТО користио, тешко да ће се икада прецизно утврдити. НАТО никад није објавио своје губитке... Списак цивила, жртава агресије НАТО-а, још увек није прецизно утврђен. Најчешће се у јавности користи процена да је током оружане агресије НАТО-а погинуло око 2.500 и рањено око 10.000 цивила... Укупна економска штета од агресије процењена је 1999. године на око 100 милијарде УСА долара. О томе је писала и светска штампа, укључујући и „Њујорк тајмс“. Лидери НАТО-а јавно су признали да је НАТО по- кретањем агресије 1999. против Србије (СРЈ) прекршио међународно право. Агресију као противправни, криминални акт осудили су највећи умови новије цивилизације, стручњаци и аналитичари међу којима су нобеловци: Александар Солжењин, Харолд Пинтер, Не- лсон Мендела и други. Затим, руски Патријарх Алексеј, француски генерал Пјер Мари Галоа, немачки политичар Вили Вимер, аустријски књижевник Петер Хандке, амерички научник Ноам Чомски, бивши амерички јавни тужилац Ремзи Кларк, канадски научник Мајкл Чосу- довски, швајцарски и светски еколог Франц Вебер, славни грчки умет- ник Микис Теодоракис и многи други“.¹⁶⁸

9. РЕЗОЛУЦИЈОМ 1244 СБ УН ОКОНЧАНА ОРУЖАНА АГРЕСИЈА НАТО САВЕЗА НА СР ЈУГОСЛАВИЈУ

Оружана агресија НАТО-а на СР Југославију је окончана потписивањем Београдског споразума 3. јуна 1999. године и Војно

---

¹⁶⁸

Исто, 673 - 675.

техничког споразума од 9. јуна 1999. године. Дана 10. јуна 1999. године око 13, 15 часова је лансирана последња ракета у близини Косовске Каменице. “Истог дана, Савет безбедности УН усвојио је Резолуцију 1244, после чега је у Покрајину Косово и Метохију, у саставу КФОР-а, послато укупно 37.200 војника, углавном из земаља чланица НАТО-а, уз сим- болично учешће из других земаља, са задатком да очувају мир и без- бедност. После 17 година на Косову и Метохији налази се око 5000 припадника КФОР-а. Резолуцијом 1244 утврђено је, поред осталог, да се гарантује суверенитет и територијални интегритет Србије (СРЈ), да је Косово и Метохија интегрални део Србије и да се будући статус По- крајине дефинише као широка аутономија у оквиру Србије, (чији ман- дат укључује и контролу граничних прелаза), слободан и безбедан повратак свих избеглица и протераних лица, обнова и реконструкција и друго.

У протеклом периоду, док је Покрајина под командом Уједи- њених нација, док је КФОР имао мандат гаранта безбедности, око 250.000 Срба и других неалбанаца било је приморано да напусте Ко- сово и Метохију. Чак ни 17 година касније њима није дозвољено да се врате својим домовима и имањима. Многи од њих још увек живе у та- козваним центрима за колективни смештај на ободима Београда, Ниша, Краљева, Крагујевца и других градова у Србији. Они који су остали у Покрајини и даље су изложени свакодневним претњама и на- падима од стране албанских екстремиста, па чак и убиствима. Поли- тички прогон лидера српског народа у Покрајини се наставља, чак и повећава.

Руководство у Приштини 2008. године једнострано је прогла- сило независност кршећи Резолуцију СБ УН 1244 која гарантује су- веренитет и територијални интегритет Србије (СРЈ), а Косово и Метохију третира као аутономију унутар Србије (СРЈ), Устав Србије (СРЈ) и основне принципе међународног права. Чланице НАТО-а прве су признале самопроглашену независност. Као и агресија 1999. тако и илегално отцепљење 2008. постали су преседан који, пре свега, опте- рећује Европу, али и укупне односе у свету. Да ли је само први преседан по вољи водећих сила НАТО, али је, можда и други. Наравно, уз примену дуплих стандарда.¹⁶⁹⁾

---

¹⁶⁹ Исто, 677, 678.

10. ЗАШТО ЈЕ РЕЗОЛУЦИЈА 1244 СБ УН ГУРНУТА У СТРАНУ?

Резолуцију 1244 СБ УН више спомињу председник Руске Федерације Владимир Путин и министар иностраних послова Сергеј Лавров у односу на све српске председнике и председнике Владе од 2001. године до данас. Зашто је Резолуција 1244 СБ УН гурнута у страну, и коме је то у ин- тересу? О томе, Јовановић пише:

„У међувремену, Резолуција СБ УН 1244 гурнута је у страну, готово заборављена. Преговори о статусу Косова и Метохије измештени су са једино легитимног колосека Савета безбедности УН и пренети на колосек ЕУ у Бриселу. Иако се формално ти преговори одвијају под патронатом ЕУ, доминантни утицај на њихов ток и резултате задржале су САД, као руководећа сила НАТО-а. На тај начин је обезбеђен континуитет остваривања циљева оружане агресије НАТО-а, до данашњег периода. Прихватајући измештање преговарач- ког процеса из оквира Савета безбедности УН, државно руководство Србије, на челу са Борисом Тадићем и министром за иностране по- слове Вуком Јеремићем, практично се одрекло подршке Русије и Кине као сталних чланица СБ УН, предајући се на милост и немилост ад- министрацији САД и бриселским комесарима. Та одлука показале се као велика историјска грешка. Таква каква је, она ипак, не може бити алиби за потоње власти које су се определиле, не само да је следе, већ даје брзоплето спроводе, настојећи дајавност Србије убеди како је то у интересу светле будућности Србије и „бољег живота“ њених гра- ђана. Бриселски преговори одвијају се по правилима трговине, трампе, „дила“ (deal) - признавање независности, методом корак по корак, за чланство у ЕУ. Паралелно, Србија чини тешко схватљиве концесије НАТО-у дајући припадницима 28 чланица Алијансе право транзита, дипломатски статус и права на територији Србије не уживају ни при- падници Војске Србије ни њени грађани. У име чега?

На крају, треба констатовати да приближавање Србије НАТО- у тактиком корак по корак до тачке без повратка, није природно, ни одговорно вођење државних послова. НАТО је агресивни, освајачки савез док је Србија мирољубива земља. НАТО крши међународно право и принципе међународних односа, Србија се бори за њихово по- штовање. Свуда где је интервенисао НАТО је за собом остављао хаос, разорене економије и државе, тероризам, сепаратизам, хиљаде

људских жртава, милионе избеглица. Није у интересу Србије да буде поистовећивана са таквом политиком. Стратегија НАТО-а је слабљење Русије и Кине, војна експанзија ка руским границама и конфронтација са Русијом. Србија вековима има стратешке, блиске односе и сарадњу са Русијом и никада није била нападнута од стране Русије. НАТО је одговоран за оружану агресију против Србије 1999., изазивање људских жртава и патњи, за разарање и за употребу оружја са осиромашеним уранијумом па приближавање Србије НАТО-у представља огрешење према људским жртвама и палим борцима одбране. Одговорност налаже поштовање осећања и став грађана Србије који су преко 80% против поистовећивања са политиком и стратегијом НАТО-а.

Никаквим споразумом и договорима („дировима“) о Косову и Метохији, у Бриселу, или било где, не могу се девалвирати или кршити важећи Устав Србије и Резолуција СБ УН 1244. Резолуција СБ УН 1244 има за Србију трајну снагу и карактер. Важећи Устав Србије, од дана његовог доношења, има озбиљних недостатака. Нови Устав који се најављује под притиском Запада, у првом реду Немачке, Велике Британије, САД, и чији је основни задатак изостављање делова о Косову и Метохији и регионализација (еуфемизам за федерализацију), био би далеко гори. Запад очекује од српских власти само да распакује садашњи Устав. Нови ће „спаковати“ Венецијанска комисија онако како то одговара геополитичким интересима САД, ВБ и Немачке. Тек су за промену Устава неопходни сувереност, независност и консензус грађана и политичких снага. Има ли Србија те основне претпоставке?

Време је да се Србија ослободи комплекса инфериорности, да се врати себи, својим људским, природним, духовним и геополитичким ресурсима, истинској неутралности. Да испоштује своја историјска искуства, жртве за слободу, укључујући и оне пале током агресије НАТО-а као и провереним пријатељима и савезницима. Тек тада ће је и други поштовати. На делу, не на речима“.¹⁷⁰

Порука искусног дипломате Живадина Јовановића државном руководству Србије је јасна, образложена и добронамерна. Јасно је да се не може седети на две столице, недопустиво је да се шурује са западом који српском народу нанео велика зла у протекла два века. Најтешњије односе Србија треба да има са Руском федерацијом.

---

¹⁷⁰ Исто, 678,679.

Руска држава је кроз историју увек показала да је помогла српски народ увек кад је могла и колико је могла.

XII. ПРЕДЛОЗИ ЗА СПРОВОЂЕЊЕ РЕЗОЛУЦИЈЕ 1244 СБ УН

ВРЕМЕ ЈЕ ЗА ПОЧЕТАК ДИПЛОМАТСКЕ ОФАНЗИВЕ

Подсећам, домаћу и светску јавност, домаће и светске интелектуалце, штампане и електронске медије, правне стручњаке, посебно судије, јавне тужиоце, адвокате, професоре и студенте свих правних факултета у Србији и свету и сва њихова удружења, без обзира на националну припадност, вероисповест, расу и социјално порекло :

1. Даје НАТО савез без одлуке Савета безбедности Уједињених нација извршио оружану агресију на суверену државу СР Југо- славију која је трајала 78 дана, почев од 24. марта 1999. до 10. јуна 1999. године,

2. За време оружане агресије НАТО савез је СР Југославији нанео следеће губитке:

3. Убио око 2500 особа од тога око 89 деце,

4. Повредио око 10.000 особа, међу њима су била и деца,

5. Потпуно разорио или оштетио 33 болнице и домове здравља, 480 школа, виших школа, факултета, студентских домова и обданишта, 66 мостова, 23 железничке станице и пруге, 16 путева, 14 аеродрома, 50 предајника и ТВ релејних станица, 35 електричних централа, неколико стотина фабрика, више хиљада кућа и стамбених објеката, манстире, цркве и историјске споменике,

6. Укупна материјална штета коју је НАТО савез начинио СР Југославији (Србија и Црна Гора) за време оружане агресије износи преко 100 милијарди евра,

7. Оружаном агресијом на СР Југославију, НАТО савез је прекршио преко сто основних норми међународног права и починио злочин против мира и злочин против човечности, према Принципима Трибунала у Нирнбергу и пресуди Трибунала, усвојеним у Резолуцији Генералне скупштине Уједињених Нација број 95¹, у децембру 1946. године,

8. Београдски споразум су дана 3. јуна 1999. године у Београду потписали у име СР Југославије, председник Слободан Милошевић, у име Европске уније, фински председник Марти

Ахтисари и у име Руске Федерације Виктор Чердомирдин,

9. Дана 4. јуна 1999. године, стални представник Француске у УН, амбасадор Ален Дежаме предао је писмо Генералном секретару Уједињених нација, Кофи Анану, у коме пише: „Имам част да Вам скренем пажњу, у име два копредседника конференције у Рамбујеу, Француске и Велике Британије, на Споразум из Рамбујеа: „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“. Био бих Вам захвалан ако би сте текст овог писма и његовог додатка дистрибуирали као текст Савета безбедности“. Бесправно подметнути текст „Привремени до- говор о миру и самоуправи на Косову“, никада није потписала Југо- словенско-српска делегација ни у Рамбујеу, нити у Паризу, нити у Београду. Горе цитирани, такозвани договор је представљао по својој суштини ултиматум који су Народна скупштина Србије и Влада СР Југославије одбиле 23. марта 1999. године и одмах сутрадан 24. марта 1999. године НАТО савез је започео оружану агресију на суверену државу СР Југославију.

10. Дана 7. јуна 1999. године, бесправно подметнуто писмо француског амбасадора са прилогом „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“ означено је шифром у Савету безбедности УН под „(С/ 1999/648)“.

11. Дана 8. јуна 1999. године, у седишту УН у Њујорку се мења део главног текста Резолције и то у ставу 11. који се тиче надлежно- сти међународног цивилног присуства на Космету, уместо израза „Споразум из Рамбујеа“, (Израз „Споразум из Рамбујеа означава договор који је југословенско-српска делегација постигла са посредницима конференције у Рам- бујеу и искључиво се односи само на прихватање Начела скупа у Рамбујеу, која је претходно донела Контакт група у Лондону 29. јануара 1999. године. Прим. аутора) који се појавио у нацрту два дана раније пре тога, сада се појављује шифровани израз „Споразум из Рамбујеа („С/1999/648)“, који се односи на такозвани „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“ од 23. фебруара 1999., то јест текст ултиматума који СР Југославија никад није потписала.

12. Дана 9. јуна 1999. године потписан је у Куманову Војно – технички споразум који се односио на повлачење војске и полиције са територије Косова и Метохије, Савет безбедности Уједињених нација је на основу Бео- градског споразума потписаног дана 3. јуна 1999. године у Београду, текста „Привремени договор о миру и

самоуправи на Косову“, који није потписала Југословенско-српска страна а који је бесправно под- метнуо француски амбасадор Ален Дежаме дана 4. јуна 1999. године у Њујорку и Војно - техничког споразума потписаног дана 9. јуна 1999. године у Куманову, донео дана 10. јуна 1999. Резолуцију 1244. Овом Резолуцијом је окончана противправна оружана агресија НАТО савеза на суверену државу СР Југославију, која је чланица и оснивач УН од 1945. године. У Резолуцији 1244 између осталог, у преамбули и основном делу, пише:

1. Да је Савет безбедности УН одговоран за очување мира и стабилности у свету, па према томе и на Косову и Метохији,

2. СБ УН потврђује право свих избеглица и расељених лица да се врате својим домовима у безбедности,

3. СБ УН поново потврђује приврженост свих држава чланица суверенитету и територијалном интегритету СР Југославије и других држава региона,

4. СБ УН је одлучан да ће извршити демилитаризацију Ослободилачке војске Косова (ОВК) и других наоружаних група косовских Албанаца,

5. СБ УН се обавезује да успостави безбедност окружења у коме избеглице и расељена лица могу да се врате својим кућама у безбедности,

6. СБ УН се обавезао да осигура јавну безбедност и ред на Косову и Метохији, са одговарајућом опремом и особљем и поздравља сагласност СР Југославије затакво присуство,

7. СБ УН је одлучио да се на Косову и Метохији успостави Привремена управа, при чему ће народ Косова, моћи да ужива суштинску аутономију у оквиру СР Југославије, што значи у оквиру правног поретка СР Југославије сада Србије као правне наследнице СР Југославије,

8. СБ УН се обавезао да заштити и унапреди људска права на Косову и Метохији,

9. СБ УН се обавезао да осигура безбедан и несметан повратак свих избеглица и расељених лица у њихове домове на Косову, што значи да важи и за Албанце, Србе и све друге припаднике националних мањина и етничких група.

Анекс 1

У анексу 1 Резолуцији 1244 СБ УН, су наведени закључци са

састанка министара Групе 8, одржаног у Питерсбургу, дана 6. маја 1999. године у коме између осталог, пише:

1. Повлачење војске, полиције и паравојних снага са Косова,
2. Распоређивање ефикасног међународног цивилног и безбедоносног присуства на Косову,
3. Успостављање привремене администрације за Косово, о чему ће донети одлуку СБ УН, како би се обезбедили услови за миран и нормалан живот за све становнике Косова,
4. Безбедан и слободан повратак свих избеглица и расељених лица и неометан приступ хуманитарним организацијама Косову,
5. Политички процес ка успостављању споразума о привременом политичком оквиру, који ће обезбедити суштинску самоуправу на Косову, узимајући у потпуности у обзир споразуме из Рамбујеа и принципе суверености и територијалног интегритета СР Југославије и других земаља у региону, и демилитаризацију ОВК.

Анекс 2

У анексу 2 Резолуције 1244 СБ УН, између осталог, пише:

1. Повлачење свих војних, полицијских и паравојних снага са Косова,
2. Распоређивање на Косову, под покровитељством УН, ефикасног међународног и безбедоносног присуства, способног да гарантује постизање заједничких циљева, које ће деловати, ако се тако одлучи у складу са Главом седам Повеље,
3. Међународно безбедоносно присуство уз суштинско учешће НАТО мора да успостави безбедно окружење за све људе на Косову, као и да олакша безбедан повратак свих расељених лица и избеглица њиховим домовима,
4. Успостављање привремене администрације за Косово као дела међународног цивилног присуства под којим ће народ Косова моћи да ужива суштинску аутономију у оквиру СР Југославије, а сада Србије као правне наследнице СР Југославије,
5. Након повлачења, договореном броју југословенског и српског особља ће бити дозвољено да се врати и обавља следеће функције:
  - А. Везу са међународном цивилном мисијом и међународним безбедносним присуством,
  - Б. Обележавање-чишћење минских поља,

Ц. Одржавање присуства на местима српске културне баштине,

Д. Одржавање присуства на главним граничним прелазима,

6. Безбедан и слободан повратак свих избеглица и расељених лица уз надзор УНХЦР (Високог комесара УН за избеглице) и неометан при- ступ хуманитарних организација Косову,

7. Политички процес у циљу постизања споразума о привременом политичком оквиру који ће обезбедити суштинску самоуправу за Косово, узимајући у обзир поштовање принципа суверенитета и те- риторијалног интегритета СР Југославије и других земаља региона, као и демилитаризацију ОВК,

У делу Резолуције 1244 СБ УН „Други тражени елементи“, који следи иза анекса 2, између осталог, пише:

Повратак особља (мисли се на југословенске и српске официре и војнике, примедба аутора), за четири горе наведене функције (ближе цитиране као напред, примедба аутора), обавиће се уз надзор међународног безбед- носног присуства и биће ограничено на мали договорени број (стотине, не хиљаде).

ЗЛОЧИНИ НАД СРБИМА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

ОД ДОЛАСКА КФОРА И УНМИКА

- од 10. јуна 1999. до 31. децембра 2021. године -

1. СБ УН није обезбедио мир и сигурност на Косову и Метохији, јер је у лето 1999. године у присуству 40.000 војника КФОР-а, са Косова и Метохије избегло преко 250.000 Срба и других припадника националних мањина и етничких група,

2. У Меморандуму о Косову и Метохији, који је издао Свети архијерејски синод 2003. године у Београду, као званични документ Српске православне цркве, пише:

3. У периоду од 11. 6. 1999. године до 1. 11. 2001. године у при- суству 40.000 војника КФОР-а, на Косову и Метохији је од стране ал- банских терориста убијено 709 Срба, 67 Албанаца и 71 осталих припадника националних мањина и етничких група,

4. У истом периоду као под тачком 3. киднаповано је од стране албанских терориста, 1002 Срба и 152 припадника националних ма- њина и етничких група

5. Од доласка војника КФОР-а на Косову и Метохији, у

периоду од 11. 6. 1999. до 10. 5. 2003. године у њиховом присуству албански терористи су уништили 7 манастира, 33 српске православне цркве, 70 српских православних цркава и манастира су демолирани, опљачкани и спаљени.

6. Дана 23. јула 1999. године у селу Старо Грацко на њивама где су жели пшеницу убијено је 14 Срба жеталаца од стране албанских терориста. Међу погинулима је једно дете. Извршиоци овог терористичког злочина нису пронађени.

7. У селу Гораждевац код Пећи, поред реке Бистрице, дана 13. августа 2003. године, албански терористи су пуцали из ватреног оружја на 50-торо српске деце. Том приликом су убили два српска дечака, тешко повредили три дечака и једну девојчицу. Извршиоци овог терористичког злочина нису пронађени.

8. У аутобусу код места Ливадице, општина Подујево, дана 16. фебруара 2001. године извршен је оружани напад на аутобус „Ниш Експрес“ од стране албанских терориста. Погинули су возач и 11 путника од којих један дечак, повређених је било 43 путника. Извршилац Албанац је пронађен, осуђен на казну затвора од 40 година, али је пре судом такозваног Врховног суда Косова ослобођен 2009. године.

9. У селу Церница код Гњилана, албански терористи су дана 28. маја 2000. године убили два Србина и једно српско дете старо четири године. Терористи никад нису пронађени.

10. У периоду од 17. до 19. марта 2004. године, албански терористи су покушали да изврше геноцид над Србима на Косову и Метохији. У периоду од три дана албански терористи су убили 28 Срба, протерали са Косова и Метохије око 4000 Срба, око 900 Срба је претучено. Албански терористи су уништили око 35 манастира и православних цркава, уништили преко десет хиљада фресака, икона и других црквених реликвија, запалили преко 800 српских кућа, иселили Србе из шест градова и девет српских села.

11. Према извештају Канцеларије за Косово и Метохију и поред присуства КФОРА на простору Косова и Метохије, непрекидно се врше етнички мотивисани инциденти Албанаца према Србима, тако што Албанци врше физичке нападе на Србе, нарочито Србе повратнике, пале српску имовину, српске манастире, цркве, краду стоку.

12. Према извештају Канцеларије за Коово и Метохију Владе

Републике Србије

- у периоду од од 1. 10. 2014. до 24. Марта 2015. извршено је 37 инцидената над Србима на Косову и Метохији од стране албанских терориста,

- у периоду од априла до октобра 2015. године је их је било 25, -од октобра 2015. до априла 2016. било је 40,
- од априла до октобра 2016. било је 70,
- од октобра 2016. до априла 2017. године је било 50,
- од маја месеца 2018. до децембра 2018. било је 42,
- од 1. јануара 2019. до 15. 6. 2020. било је 60,
- од јануара 2021. до 28. 12. 2021. године је било 128.

13. У лето 1999. године сви расељени Албанци који су држављани Србије вратили су се из Албаније и Македоније у своје домове на Косову и Метохији. Више стотина хиљада Албанаца из Албаније, који нису држављани Србије, доселили су се на Косово и Метохију уз прећутну сагласност и одобрење 40.000 војника КФОР-а.

14. У периоду од 10. јуна 1999. до 31. 12. 2021. године на Косово и Метохију се вратило око 12.600 избеглих и расељених Срба и око 14.000 припадника других националних мањина и етничких група, што представља око 11 % избеглих и расељених лица.

15. КФОР није обезбедио сигурност и мир за враћене Србе на Косову и Метохији.

16. Безбедносне и цивилне снаге УН крше Резолуцију 1244 СБ УН од 11. јуна 1999. године до данас, више од 22 године, зато што из- боре на свим нивоима организују на основу уредби специјалног пред- ставника УН а касније на основу устава и закона такозване државе Косово, уместо да успоставе Привремене институције на Косову и Ме- тохији у у складу са правним поретком СР Југославије, односно Србије од 2006. године.

17. СБ УН на Косову и Метохији, није ни учврстио, нити уна- предрио, нити заштитио права Србима, сходно Европској конвенцији о заштити људских права и основних слобода, као што су право на живот (члан 2), право на слободу и безбедност (члан 5), право на пра- вично суђење (члан 6), право на слободу мисли, савести и вероиспо- вести (члан 9), слободу изражавања (члан 10), слободу окупљања и удруживања (члан 11).

18. На штету Срба на Косову и Метохији су повређена и права предвиђена Додатком протокола горе цитиране Конвенције и

то: право на заштиту имовине (члан 1), право на образовање (члан 2), право на слободне изборе (члан 3). Повређен је Протокол број 4. на штету Срба, а то је право на слободу кретања (члан 2) Протокола.

19. СБ УН није сачувао територијални интегритет и суверинетт СР Југославије - Србије како обавезује члан 7 став 2 Повеље УН као и Хелсиншка декларација из 1975. године, јер је дозволио, супротно Резолуцији 1244, проглашење такозване републике Косово 17. феб- руара 2008. године,

НА ОСНОВУ СВЕГА НАПРЕД УТВРЂЕНОГ ЧИЊЕНИЧНОГ СТАЊА, ПРЕДЛАЖЕМ СЛЕДЕЋЕ:

1. Да Владе Републике Србије, Руске Федерације и Народне Републике Кине затраже повлачење Резолуције 1244 СБ УН од 10. јуна 1999. године, злоупотребљене на начин како је напред описано, и да Савет Безбедности УН исту стави ван снаге и усвоји нову Резолуцију.

2. Савет безбедности УН би новом Резолуцијом усвојеном на основу Београдског споразума од 3. јуна 1999. године и Војно техничког споразума од 9. јуна 1999. године закљученог у Куманову, по- тврдио сходно Повељи број 7 Уједињених нација, Хелсиншке декларације из 1975. године и Уставу Републике Србије из 2006. године, територијални интегритет, суверенитет и целовитост Републике Србије.

3. Укинуле би се све Уредбе које су донели специјални представници УН као и сви прописи, које су донеле Привремене институције од 10. јуна 1999. до дана усвајања ове резолуције.

4. Организовали би се и спровели избори на Косову и Метохији на свим нивоима у складу са правним поретком државе Србије, у року од шест месеци од дана усвајања ове резолуције.

5. Извршио би се повратак 250000 Срба и других прогнаних лица, на Косово и Метохију у року од годину дана од дана усвајања ове Резолуције.

6. Вратило би се до 1000 српских официра, војника и полицајаца на Косову и Метохији, у року од месец дана од дана усвајања ове Резолуције.

7. Вратило би се судство и полиција са стањем од 10. јуна 1999. године у Косовској Митровици, Лепосавићу, Зубином Потоку и Звечану, у року од три месеца од дана усвајања Резолуције.

Уколико Савет безбедности УН не усвоји предлог Владе Србије, Руске Федерације и Народне Републике Кине, Влада Србије, пошто добије претходну подршку Руске Федерације и Народне Републике Кине, треба да предузме следеће кораке:

1. Да повуче своју сагласност коју је дала јуна месеца 1999. године Савету Безбедности УН о распоређивању међународних војних и цивилних снага на простору покрајине Косова и Метохије.

2. Да остави рок од три дана међународним војним и цивилним снагама да напусте територију покрајине Косова и Метохије.

3. Уколико међународне војне снаге не напусте у року од три дана територију Косова и Метохије, да Народна Скупштина Србије на основу члана 201. Устава Србије прогласи ратно стање на целој територији републике Србије и прогласи да се покрајина Косова и Метохије налази под окупацијом међународних снага.

4. Истога дана да затражи војну помоћ од Руске Федерације и Народне Републике Кине ради ослобађања окупиране покрајине Косова и Метохије од окупаторских снага.

5. Да по доласку оружаних снага Руске Федерације и Народне Републике Кине крене у коначно ослобођење покрајине Косова и Метохије од окупаторских снага.

ОЧЕКУЈЕМ ДА ПРЕДЛОГ ЈАВНО ПОДРЖЕ

1. Свети архијерејски синод Српске православне цркве,
2. САНУ, Одељење за друштвене односе,
3. Удружење правника Србије,
4. Друштво судија Србије ,
5. Удружење тужилаца Србије
6. Удружење судијских и јавнотужилачких помоћника,
7. Комитет правника Србије „Јуком“,
8. Удружење за заштиту уставности у Београду,
9. Сва национална удружења судија, тужилаца и адвоката у свету, као и Европско удружење судија и тужилаца МЕДЕЛ,
10. Удружење грађана „Транспарентност Србије“,
11. Клуб генерала и адмирала Србије из Београда,
12. Сва новинарска удружења Србије,
13. ЦЕПРИС - Центар за правосудна истраживања из Београда,
14. Независно удружење новинара Србије „НУНС“,
15. Народни покрет Срба са Косова и Метохије „Отаџбина“,
16. Удружење књижевника Србије
17. Адвокатска комора Србије, Београда и све регионалне коморе,
18. Сва удружења расељених Срба са Косова и Метохије и друга удружења Срба из других бивших Република СФРЈ, која Србију доживљавају као своју отаџбину,
19. Сва удружења бораца и добровољаца као и њихових потомаца у Србији од 1912-1918, од 1941 - 1945, од 1990-1999. године,
20. Кровна организација „Покрети Светло“ коју предводе Проф. Др Мила Алечковић, Др. Бранко Драгаш, проф. др Миле Ломпар, мр Владимир Кршљанин, председник Покрета за Србију, др Душан Дунђер, председник покрета „Достојни Србије“, Драган Станојевић, председник покрета Родољуби отаџбине и дијаспоре „РОД“. Покрети Светло окупљају више десетина покрета и удружења грађана којима је на првом месту отаџбина Србија,
21. Народни покрет „Уставобранитељи XXI века“, на чијем се челу налази проф. Божидар Митровић, доктор правних наука и адвокат,
22. Београдски форум за свет равноправних у Београду,

23. Удружења, клубови, црквене општине Срба у свету којих има преко 1000 на свим континентима,

24. Српски покрет отпора са Косова и Метохије - Момчило Трајковић,

25. Наставно особље и студенти свих правних факултета Уни- верзитета у Београду, Новом Саду, Крагујевцу, Нишу , Косовској Ми- тровици, Подгорици и Бања Луци,

26. Телевизијске и радио станице у Србији, Војводини и Ко- сову и Метохији, ТВ Мир у Лепосавићу, ТВ Мост у Звечану, ТВ Пулс у Шилову, ТВ Херц у Штрпцу...

27. Портали у Србији и свету: КМ новине, Е-Новине Косова и Метохије, Јединство, Спутњик, Сви Срби света- под једном небеском капом, Срби на окуп, Српска дијаспора, Интервју, Едукација, Јужне вести, Корени, Искра, Србија данас, Видовдан, Балканска геополитика, Српска историја, Борба за истину, Борба за веру, Стање ствари, Правда и право, Између јаве и сна, Српске новине, Расен, Знакови поред пута, Инфо на длану, Српски став, Србија и свет, Грађанин, Ин- термагазин, Србијанац, Шајкача, Србски Фбрепортер...

28. Независне медијске продукције као што су: Србин инфо, Балкан инфо, Српски колектив, Славија инфо, ХелмКаст, Балканска оштрица и други.

29. Срби у Србији и свету којима је Србија на првом месту и који Србију доживљавају као своју отаџбину.

30. Припадници националних мањина и етничких група у Србији и свету, којима је Србија на првом месту и који Србију дожи- вљавају као своју отаџбину.

Доставити:

1. Председнику Републике Србије,
2. Председнику- ци Владе Републике Србије,
3. Председнику Народне скупштине Србије
4. Амбасади Руске федерације у Београду,
5. Амбасади републике Кине у Београду

Правда је спора, али достижна. Истина и правда су на страни Српског народа. Направимо први корак. Учинимо све оно што је у нашој моћи, а остало ће Бог помоћи.

ПРИЛОЗИ

УЈЕДИЊЕНЕ
НАЦИЈЕ
Савет безбедности

С

Дистр.
ОПШТА

S/RES/1160 (1998)
31. март 1998.

РЕЗОЛУЦИЈА 1160 (1998)

Усвојио Савет безбедности на свом 3868. састанку
31. марта 1998.

Савет безбедности,

Примећујући са уважавањем изјаве министара иностраних по-
слова Француске, Немачке, Италије, Руске Федерације, Уједињеног
Краљевства Велике Британије и Северне Ирске и Сједињених Аме-
ричких Држава (Контакт групе) од 9. и 25. марта 1998.

(5/1998/223 и 5/1998/272), укључујући и предлог о
свеобухват- ном ембаргу на наоружање Савезној Републици
Југославији, укљу- чујући Косово,

Поздрављајући одлуку Специјалне седнице Сталног савета
Организације за безбедност и сарадњу у Европи (ОЕБС) од 11. марта
1998. (5/1998/246).

Осуђујући употребу претеране силе од стране српских поли-
цијских снага против цивила и мирних демонстраната на Косову, као
и све акте терористима од стране Ослободилачке војске Косова или
било које друге групе или појединца и сву спољну подршку терори-
стичким активностима на Косову, укључујући финансирање, наору-

жавање и обуку,

Примењујући Декларацију од 18. марта 1998. председника Републике Србије о политичком процесу на Косову и Метохији (5/1998/250),

Примењујући такође јасну обавезу виших представника заједнице косовских Албанаца на ненасиље,

Примењујући да је дошло до одређеног напретка у спровођењу мера назначених у изјави Контакт групе од 9. марта 1998, али наглашавајући да је потребан даљи напредак,

Потврђујући обавезност свих држава чланица суверенитету и територијалном интегритету Савезне Републике Југославије,

Поступајући на основу Поглавља VII Повеље Уједињених нација.

1. Позива Савезну Републику Југославију да одмах предузме даље неопходне кораке како би се достигло једно политичко решење за питање Косова путем дијалога, и да спроведе мере назначене у изјавама Контакт групе од 9. и 25. марта 1998;

2. Позива такође вођство косовских Албанаца да осуди свате- рористичка деловања, и наглашава да би сви елементи у заједници ко- совских Албанаца требало да наставе да теже остваривању својих циљева само мирним средствима;

3. Подвлачи да ће се насиље и тероризам на Косову поразити тако што ће власти у Београду понудити заједници косовских Албанаца један прави политички процес;

4. Позива власти у Београду и вођство заједнице косовских Албанаца да хитно започну без предуслова један значајан дијалог о питањима политичког статуса, и примењује спремност Контакт групе да олакша један такав дијалог;

5. Слаже се, без прејудуцирања резултатом дијалога, сапредлогом изнетим у изјавама Контакт групе од 9. и 25. марта 1998. да би принципи решења косовског проблема требало да се заснивају на територијалном интегритету Савезне Републике Југославије и требало би да буду у складу са стандардима ОЕБС-а, укључујући и оне који су постављени у Хелсиншком завршном документу Конференције о без- бедности и сарадњи у Европи из 1975, и са

6. Повелом Уједињених нација, и да такво једно решење мора такође узети у обзир права косовских Албанаца и свих оних који живе на Косову, и изражава своју подршку једном унапређеном статусу за Косово који би укључио један значајно већи степен аутономије и садр- жајну самоуправу;

7. Поздравља потписивање од 23. марта 1998. споразума о мерама за спровођење Споразума о образовању из 1996, позива све стране да обезбеде да се спровођење настави несметано и без кашњења у складу са договореним распоредом и изражава своју спремност да раз- мотри мере у случају да било која од страна блокира спровођење;

8. Изражава своју подршку напорима ОЕБС-а у циљу мирног решавања кризе на Косову, и преко личног представника председавајућег за Савезну Републику Југославију, који је такође и специјални представник Европске уније, као и повратак дугорочних мисија ОЕБС- а;

9. Одлучује да ће све државе, ради неговања мира и стабилности на Косову, спречити продају и снабдевање Савезне Републике Југо- славије укључујући Косово, од стране својих држављана или са својих територија или уз коришћење њихових бродова и авиона, наоружања и сродног материјала било каквог типа, као што је оружје и муниција, војна возила и опрема као и резервни делови за претходно поменуто и да ће спречити наоружавање и обуку ради терористичког деловања на том подручју;

10. Доноси одлуку о оснивању, у складу са правилом 28 свог привременог Пословника, једног одбора Савета безбедности који ће се састојати од свих чланова Савета који ће преузети следеће задатке и известити Савет о свом раду заједно са својим опсервацијама и

пре- порукама:

(а) да од свих држава затражи информације у вези са мерама које су оне предузеле а које се тичу ефикасног спровођења забрана наметнутих и овом Резолуцијом;

(б) да размотри сваку информацију предочену од стране било које државе, а која се тиче кршења забрана наметнутих овом Резолуцијом, и да препоруче одговарајуће мере као одговор на то;

(ц) да Савету безбедности сачињавају периодичне извештаје о при-мљеним информацијама који се односе на наводна кршења забрана наметнутих овом Резолуцијом;

(д) да објаве такве смернице које су неопходне за олакшавање спровођење забрана наметнутих овом Резолуцијом;

(е) да испитају извештаје достављене у складу са параграфом 12 ниже наведеном:

11. Позива све државе и све међународне и регионалне организације да поступају стриктно у складу са овом Резолуцијом, без обзира на постојање било каквих гарантованих права или обавеза датих или наметнутих било којим међународним споразумом или било каквог уговора у који се ступило или било каквим одобрењем или дозволом која је одобрена пре ступања на снагу забрана наметнутих овом Резолуцијом, и наглашава у овом контексту значај континуираног спровођења Споразума о подрегионалној контроли наоружања који је потписан у Фиренци 14. јуна 1996;

12. Захтева да генерални секретар обезбеди сву неопходну помоћ Одбору који је основан чланом 9. горе, и да у ту сврху у Секретаријату уреди неопходне припреме;

13. Захтева од државе да извести Одбор основан параграфом 9 горе, у року од 30 дана од усвајања ове Резолуције, о корацима предузетим како би се омогућило деловање забрана наметнутих овом Резолуцијом;

14. Позива ОЕБС да редовно обавештава генералног секретара о ситуацији на Косову и о мерама предузетим од стране организације у том погледу;

15. Захтева од генералног секретара да редовно обавештава Савет и да достави извештај о ситуацији на Косову и спровођењу ове Резолуције не касније од 30 дана после усвајања ове Резолуције, и после тога сваких 30 дана;

16. Даље захтева да генерални секретар, уз консултације са одговарајућим регионалним организацијама, укључи у свој први извештај препоруке које се односе на оснивање једног свеобухватног режима који би надгледао спровођење забрана наметнутих овом Резолуцијом, и позива све државе, посебно суседне државе, да у овом погледу пруже пуну сарадњу;

17. Одлучује да поново размотри ситуацију на основу извештаја генералног секретара који ће узети у обзир процене, *inter alia*, Контакт групе, ОЕБС-а и Европске уније, и такође доноси одлуку о поновном разматрању забране наметнуте овом резолуцијом, укључујући и мере за њихово укидање, после пријема процене генералног секретара о томе да је Влада Савезне Републике Југославије, у конструктивној сарадњи са Контакт групом, урадила следеће:

(а) започела један суштински дијалог у складу са горе наведеним параграфом 4, укључујући учешће једног или више спољних представника, осим ако било какав неуспех да се то учини није настао због положаја Савезне Републике Југославије или српских власти;

(б) повукла јединице специјалне полиције и прекинула акције безбедносних снага које утичу на цивилну популацију;

(ц) омогућила приступ Косову хуманитарним организацијама као и представницима Контакт групе и других амбасада;

(д) прихватила Мисију личног представника председавајућег ОЕБС-а за Савезну Републику Југославију која би укључила један нови и посебан мандат за бављење проблемима на Косову, као и повратак дугорочних мисија ОЕБС-а;

(е) олакшала Мисију на Косову високог комесара Уједињених нација за људска права;

18. Захтева од канцеларије тужиоца Међународног трибунала основаног у складу са Резолуцијом 827 (1993) од 25. маја 1993, да започне прикупљање информација у вези са насиљем на Косову које може бити у оквиру његове надлежности; и примећује да власт Савезне Републике Југославије имају обавезу да сарађују са Трибуналом и да ће земље Контакт групе учинити доступним Трибуналу потврђене релевантне информације које поседују;

19. Потврђује да ће конкретни напредак у решавању озбиљних политичких питања и питања људских права на Косову унапредити међународни положај Савезне Републике Југославије и изгледе за нормализацију њених међународних односа као и пуно учествовање у међународним институцијама;

20. Наглашава да ће неуспех у остваривању конструктивног напредка ка мирном решавању ситуације на Косову довести до разматрања додатних мера;

21. Одлучује да и даље остане активан у овој материји.

УЈЕДИЊЕНЕ
НАЦИЈЕ
Савет безбедности

Дистр.
ОПШТА

S/RES/1199 (1998)
23. септембар 1998..

РЕЗОЛУЦИЈА 1199 (1998)

Коју је усвојио Савет безбедности на свом 3930. састанку
23. септембра 1998.

Савет безбедности,

Позивајући се на своју Резолуцију 1160 (1998) од 31. марта 1998. године,

Размотривши извештаје генералног секретара који се тичу те Резолуције, а посебно његов извештај од 4. септембра 1998. год. (5/1998/834 и Додатка 1),

Узимајући у обзир са уважавањем изјаву министара спољних послова Француске, Немачке, Италије, Руске Федерације, Уједињеног Краљевства Велике Британије и Северне Ирске и Сједињених Америчких Држава (Контакт група) од 12. јуна 1998. год. по завршетку састанка Контакт групе са министрима спољних послова Канаде и Јапана (5/1998/567, анекс и каснију изјаву Контакт групе дату у Бону 8. јула 1998. год. (5/1998/657),

Узимајући такође у обзир са уважавањем заједничку изјаву председника Руске Федерације и Савезне Републике Југославије од 16. јуна 1998. год. (5/1998/526),

Узимајући у обзир поред тога саопштење тужиоца Међународног суда за бившу Југославију Контакт групи од 7. јула 1998. год. у коме изражава став да ситуација на Косову представља оружани сукоб који припада домену овлашћења за деловање Суда,

Озбиљно забринут због недавних интензивних борби на Косову а посебно због прекомерне и неселективне употребе силе од стране српских снага безбедности и Југословенске армије, које су имале за последицу бројне цивилне жртве и, у складу са проценом генералног секретара, расељавање преко 230.000 лица из њихових домова,

Дубоко забринут због одливања избеглица у северну Албанију, Босну и Херцеговину и остале европске земље што је последица употребе силе на Косову, као и због растућег броја расељених лица на Косову, и осталим деловима Савезне Републике Југославије, од којих је, по процени високог комесара за избеглице

Уједињених нација, око 50.000 без уточишта и осталих основних потреба,

Још једном потврђујући право свих избеглица и расељених лица на безбедан повратак у њихове домове, и наглашавајући одговорност Савезне Републике Југославије за стварање услова који им то омогућавају,

Осуђујући све акте насиља које је починила ма која страна, као и употребу тероризма у остваривању политичких циљева од стране било које групе или појединца, и сваку спољну подршку за такве активности на Косову, укључујући испоруку оружја и обуку за терористичке активности на Косову и изражавајући забринутост због извештаја о даљем кршењу забрана које произилазе из Резолуције 1160 (1998),

Веома забринут због брзог погоршања хуманитарне ситуације широм Косова, узнемирен због претеће хуманитарне катастрофе као што је описано у извештају генералног секретара, и наглашавајући нужност спречавања таквог развоја догађаја,

Такође дубоко забринут због извештаја о порасту кршења људских права и међународног хуманитарног закона, и наглашавајући потребу за обезбеђивањем поштовања права свих становника Косова,

Потврђујући још једном циљеве Резолуције 1160 (1998), у којој је Савет изразио подршку мирном разрешењу проблема Косова што би укључило унапређен статус Косова, знатно већи степен аутономије и значајну самоуправу,

Потврђујући такође опредељеност свих држава чланица за суверенитет и територијални интегритет Савезне Републике Југославије,

Потврђујући да је погоршањем ситуације на Косову, Савезна Република Југославија ствара претњу миру и безбедности у региону,

Поступајући према поглављу VII Повеље Уједињених нација,

1. Тражи да све стране (учеснице), групе и појединци сместа обуставе непријатељство и одржавају прекид ватре на Косову, Савезна Република Југославија, што би унапредило изгледе за сврсисходан дијалог између органа власти Савезне Републике Југославије и руко- водства косовских Албанаца и смањило ризике хуманитарне ката- строфе;

2. Такође тражи од власти Савезне Републике Југославије и ру- ководства косовских Албанаца да предузму непосредне мере у циљу побољшања хуманитарне ситуације и спречавања предстојеће хума- нитарне катастрофе;

3. Позива власти у Савезној Републици Југославији и руковод- ство косовских Албанаца да одмах започну сврсисходан дијалог без предуслова и уз учешће међународне заједнице, и да изврше своје оба- везе, што би довело до окончања кризе и преговора о политичком ре- шењу питања Косова, и поздравља тренутне напоре који имају за циљ олакшавање таквог дијалога;

4. Поред тога захтева да Савезна Република Југославија, поред мера које се траже у складу са Резолуцијом 1160 (1998), непосредно примени следеће конкретне мере у правцу остваривања политичког решења ситуације на Косову као што стоји у изјави Контакт групе од 12. јуна 1998. године:

(а) престанак свих акција служби безбедности које су усмерене на ци- вилно становништво и нареди повлачење јединица служби безбедно- сти коришћених за цивилну репресију;

(б) омогући ефикасно и непрекидно међународно посматрање на Ко- сову од стране Посматрачке мисије Европске заједнице и дипломат- ских мисија акредитованих у Савезној Републици Југославији, укључујући приступ и потпуну слободу кретања таквих посматрача на, из и у оквиру Косова неометаног од стране државне власти, и брзо издавање одговарајућих путних исправа међународним службеницима који учествују у посматрању;

(ц) олакша, у складу са UNHCR и Међународним комитетом Црвеног

крста (ICRC), безбедан повратак избеглица и расељених лица својим домовима и омогући слободан и неометан приступ хуманитарних организација и испорука на Косову;

5. Напомиње, у вези са тим, обавезе председника Савезне Републике Југославије, из његове заједничке изјаве са председником Руске Федерације, од 16. јуна 1998;

(а) да реши постојеће проблеме политичким средствима на основу једнакости за све грађане и етничке заједнице на Косову;

(б) да не врши репресије против мирољубивог становништва;

(ц) да омогући пуну слободу кретања и обезбеди непостојање ограничења за представнике страних држава и међународне институције акредитоване у Савезној Републици Југославији ангазоване у посматрању ситуације на Косову;

(д) да обезбеди пун и неометан приступ међународним организацијама, ICRC и UNHCR и испоруку хуманитарне помоћи;

(е) да олакша неометан повратак избеглица и расељених лица у складу са програмом усаглашеним са UNHCR и ICRC, пружајући државну помоћ за обнову порушених домова, и захтева пуну имплементацију ових обавеза:

6. Инсистира да руководство косовских Албанаца осуди терористичке акције, и наглашава да сви елементи у косовској албанској заједници треба да следе своје циљеве само мирним средствима;

7. Подсећа на обавезе свих држава да у потпуности примене забране наметнуте Резолуцијом 1160 (1998);

8. Подржава мере предузете ради организовања ефикасног међународног посматрања ситуације на Косову, и с тим у вези поздравља оснивање Дипломатске посматрачке мисије за Косово;

9. Са упорношћу се обраћа државама и међународним

органи-зацијама које имају представништва у Савезној Републици Југосла-вији да ставе на располагање службенике ради испуњавања обавезе ефикасног и непрекидног спровођења међународних посматрачких ак-тивности на Косову док се не остваре циљеви ове Резолуције и Резо-луције 1160 (1998);

10. Подсећа Савезну Републику Југославију да она сноси основну одговорност за безбедност свих припадника дипломатског особља акредитованог у Савезној Републици Југославији као и за сигурност и безбедност свих припадника међународних и невладиних хуманитарних организација у Савезној Републици Југославији и позива власти Савезне Републике Југославије и све дотичне у Савезној Републици Југославији да предузму одговарајуће мере да обезбеди да вршење функција посматрачког особља у складу са овом Резолуцијом не буде изложено претњи или употреби силе или било каквом мешању;

11. Захтева да државе користе сва средства у складу са својим унутрашњим законодавством и релевантим међународним законом како би спречиле коришћење фондова, сакупљених на њиховој територији, наначин који је супротан Резолуцији 1160 (1998);

12. Позива државе чланице и остале заинтересоване да обезбеде адекватне ресурсе ради хуманитарне помоћи у региону и да хитно и великодушно реагују на Консолидовани међународни апел Уједи-њених нација за хуманитарну помоћ која се односи на косовску кризу;

13. Позива власти Савезне Републике Југославије, вође заједнице косовских Албанаца и остале заинтересоване да у потпуности са-рађују са тужиоцем Међународног суда за бившу Југославију у истрази о могућим кршењима закона из домена јурисдикције овог Суда;

14. Наглашава такође потребу да власт Савезне Републике Југо-славије изведу пред лице правде оне припаднике службе безбедности који су били умешани у малтретирање цивила и намерно уништавање имовине;

15. Захтева да генерални секретар подноси редовне извештаје Савету о сопственој процени поштовања ове Резолуције од стране власти Савезне Републике Југославије и свих елемената у заједници ко-совских Албанаца, укључујући то и у своје редовне извештаје о испуњавању Резолуције 1160 (1998);

16. Одлучује да, уколико конкретне мере захтеване овом Резолуцијом и Резолуцијом 1160 (1998) не буду предузете, размотри покретање даље акције и додатне мере ради одржавања или успостављања мира и стабилности у региону;

17. Одлучује да се и даље бави овим питањем.

ДОГОВОР МИЛОШЕВИЋ - ХОЛБРУК

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

Кабинет председника

13. октобар 1998.

Председник Републике Србије Милан Милутиновић, на данашњој седници Владе Србије, обавестио је чланове Владе о вишедневним разговорима председника Савезне Републике Југославије Слободана Милошевића са амбасадорима Ричардом Холбруком и Кристофером Хилом и о јуче постигнутој, дефинитивној, сагласности са међународном заједницом да се проблеми на Косову и Метохији реше на миран начин и политичким средствима. При томе, председник Милан Милутиновић обавестио је Владу о целини тих разговора, а посебно о заинтересованости међународне заједнице за свеобухватно праћење ситуације на Косову и Метохији. Договорено је да тај задатак треба да предузме мисија ОЕБС-а јер је оцењено да је то најбољи начин да се међународна заједница увери у позитивна кретања која су у току.

Посебан значај има чињеница да је изражен конструктиван прилаз, који представља основу за трајно политичко решење аутономије Косова и Метохије у оквиру Србије, у складу са принципима равноправности свих грађана и националних заједница који живе на овом подручју. Поред овога, што је врло важно, договорен је

политички оквир, односно договорени су принципи за политичко решење са вре- менским оквирима за њихово остварење. То су:

1. Политички приступ и мирно решење проблема на Космету остварени дијалогом, једини су прихватљив начин за постизање сваког трајног, праведног и хуманог решења свих отворених питања;

2. Насиље и тероризам, као неприхватљива средства, у супротности са свим међународним нормама, морају одмах да престану;

3. Свако решење за Космет мора да уважава територијални ин- тегритет и суверенитет и међународно признате границе Савезне Републике Југославије, у складу са основним принципима Повеље УН, Завршног документа из Хелсинкија и Париске повеље ОЕБС;

4. Решење мора да буде засновано на пуном поштовању равно- правности свих грађана и националних заједница на Космету. Гаран- товаће се пуна афирмација и равноправан третман националних, верских и културних вредности, као и историјског наслеђа;

5. Будућност Космета је у миру, равноправности, интеграцији, економском просперитету и слободном и заједничком животу, а не у етничким, верским, културним или било каквим другим поделама и изолацији;

6. Правни аранжмани за успостављање самоуправе на Космету треба да буду у сагласности са правним системима Републике Србије и СРЈ, као и да буду у сагласности са међународним стандардима и Завршним документом из Хелсинкија;

7. Грађани Космета ће остваривати демократску самоуправу преко скупштинских, извршних и судских органа на Космету. У року од девет месеци, одржаће се слободни и фер избори за органе Кос- мета, укључујући и оне на општинском нивоу. Влада СРЈ позива Ор- ганизацију за безбедност и сарадњу у Европи

8. (ОЕБС) да надгледа ове изборе, како би се обезбедило да буду отворени и поштени;

9. Припадници националних заједницауживаће додатна права, како би им се омогућило да очувају и изражавају свој национални, кул- турни, верски и језички идентитет у складу са међународним стан- дардима и Завршним документом из Хелсинкија. Националне заједнице ће бити равноправне у правном погледу и неће користити своја додатна права да би угрожавала права других националних зајед- ница или друга права грађана;

10. У контексту политичког решења за Космет, којим ће многе одговорности бити пренете на општински ниво, биће успостављена и локална полиција под контролом општинских власти. Овом локалном полицијом, чији ће састав одржавати састав локалног становништва, координираће административни органи Космета. То решење мора да обезбеди пуну заштиту свим грађанима и националним заједницама;

11. Ниједно лице неће бити кривично гоњено пред државним судовима за кривична дела у вези са сукобом на Космету, осим за зло- чине против човечности и међународног права, како је предвиђено гла- вом XVI савезног кривичног закона. У циљу обезбеђивања пуне јавности, држава ће дозволити потпун и неометен приступ страним стручњацима (укључујући патологе), који ће сарађивати са државним истражитељима;

12. Надлежни органи ће преиспитати, у циљу ванредног убла- жавања казни, пресуде изречене припадницима националних зајед- ница на Косову и Метохији, који су осуђени за кривична дела мотивисана политичким циљевима.

ВРЕМЕНСКИ ОКВИР

1. До 14. октобра биће договорени свеобухватни временски оквир, на основу следећих елемената:

- До 19. октобра, постизање споразума о статусу међународног присуства, укључујући верификацију, ОЕБС и друге елементе;

- До 2. новембра, постизање споразума који ће садржати ос- новне елементе за политичко решење на Космету, користити као ос-

нову документ који је предложила Контакт група (2. октобар 1998);

- До 9. новембра, израда прописа и процедура за изборе.

Влада је у целини подржала постигнуте договоре, јер је, у истим, у потпуности, сачуван територијални интегритет и суверенитет наше земље, избегнут сукоб и створени услови за политички дијалог на изложеним принципима који полазе од тога да сва решења треба да буду у оквирима правних система Републике Србије и Савезне Републике Југославије. Влада је закључила да Савезној влади предложи да прихвати договорена решења.

СПОРАЗУМ О МИСИЈИ ОЕБС-а ЗА ВЕРИФИКАЦИЈУ НА КОСМЕТУ

- Привржени поштовању принципа Повеље УН као и принципа Завршног документа из Хелсинкија о миру, стабилности и сарадњи у Европи, као и Париске повеље,

- Имајући у виду нарочито значај постизања мирног, демократског и трајног решења свих постојећих проблема у Покрајини Ко- сово и Метохија, заснованог на равноправности свих грађана и националних и етничких заједница,

- Привржени поштовању суверенитета и територијалног интегритета свих држава у региону,

- Сагласни да поштују и спремни да допринесу да СРЈ примењује резолуцију СБ УН 1160 и 1199,

- Савезна влада СР Југославије с једне стране, и

- ОЕБС, с друге,

- Постигли су следећи

СПОРАЗУМ:

I Успостављање и окончање

1. Мисију ОЕБС за верификацију на Космету успоставља Стални савет ОЕБС-а у складу са резолуцијом СБ УН којом се ОЕБС позива да успостави мисију.

2. Влада СРЈ је обавестила председавајућег ОЕБС-а да подржава успостављање мисије.

3. ОЕБС ће тражити од земаља чланица да дају особље и обезбеде средства за Мисију за верификацију на Космету у складу са уставним процедурама.

4. ОЕБС ће успоставити координацију са другим организацијама које сматра за сходно како би Мисија за верификацију могла да обави своје циљеве на најефикаснији начин.

5. Дипломатска посматрачка мисија на Косову (КДОМ) ће деловати у име Мисије ОЕБС за верификацију док она не буде успостављена. У тренутку кад ОЕБС почне да функционише, Мисија за верификацију ће апсорбовати КДОМ.

6. Влада СРЈ овим гарантује безбедност и сигурност Мисије за верификацију и свих њених чланова.

7. У случају постојања ванредне ситуације на Космету, која по процени директора Мисије угрожава безбедност чланова Мисије за верификацију, СРЈ ће дозволити и сарађивати у евакуисању чланова Мисије за верификацију.

8. Влада СРЈ ће прихватити Мисију ОЕБС-а за верификацију као дипломатско тело у смислу Бечке конвенције о дипломатским односима. Мисија ће уживати привилегије и имунитете који проистичу из таквог статуса, као и њени чланови у складу са Бечком конвенцијом.

9. Влада СРЈ и њени органи ће одредити званичне официре за везу који ће сарађивати са Мисијом за верификацију у Београду, Приштини и на локацијама

10. на терену. Органи СРЈ, Србије и Космета се обавезују да обезбеде пуну сарадњу и подршку Мисији за верификацију. То ће обухватати, али се неће ограничити само на смештај, фреквенцију

или фреквенције, визе и документацију, царинске олакшице, регистрацију за возила, гориво, медицинску помоћ, ваздушни приступ за помоћне летелице као и приступ аеродромима Београд и Приштина и другим аеродромима у складу са уобичајним процедурама.

11. ОЕБС и СРЈ су сагласни о једногодишњем мандату Мисије за верификацију уз продужење на захтев председавајућег ОЕБС-а или владе СРЈ.

II Опште обавезе. Улоге и мисије

1. Верификовање спровођења од стране свих на Космету Резолуције СБ УН 1199 и извештавање Сталног савета ОЕБС-а, Савета безбедности и других организација о случајевима напретка и /или не- поштовања. Ти извештаји ће се достављати и органима СРЈ.

2. Успостављање сталног присуства на онолико места на Космету колико се сматра потребним како би се извршиле обавезе.

3. Одржавање блиских контаката са органима владе СРЈ, Србије и по потреби другим органима Космета, политичким партијама и другим организацијама на Космету као и акредитованим међународним и невладиним организаујама које помажу у испуњавању њених обавеза.

4. Надзирање избора на Космету у циљу обезбеђивања отворености и коректности избора у складу са прописима и процедуром, који треба да буду договорени. За потребе избора, Мисија се може проширити помоћним особљем за изборе.

5. Подношење извештаја и давање препорука Сталном савету ОЕБС-а, Савету безбедности УН и другим организацијама из области обухваћених Резолуцијом СБ УН 1199.

III Специфични задаци

1. Мисија за верификацију ће путовати широм Космета да би верификовала да се сви придржавају прекида ватре. Испитиваће извештаје о кршењу прекида ватре.

2. Особље мисије ће имати пуну слободу кретања и приступа широм Космета у свако доба.

3. Мисија за верификацију ће сваке недеље примати информа- ције из надлежних штабова војске и полиције СРЈ/Србије на Космету у вези са кретањем снага током претходне недеље на, из, и у оквиру Космета. На захтев директора Мисије за верификацију, особље Ми- сије може бити позвано да прати полицију у оквиру Космета.

4. Мисија за верификацију ће тражити барикаде на путевима и извештавати о њима и другим објектима који утичу на токове саобра- ћаја а који нису постављени у сврхе контроле саобраћаја или крими- нала. Директор Мисије ће ступити у контакт са релевантним органима по пријему таквих извештаја. Ови органи ће, или на задовољавајући начин објаснити разлоге за постављање објеката, или ће наложити да објекти буду одмах уклоњени. Мисија за верификацију ће такође при- мити обавештење, уколико ванредне околности доведу до постављења барикада из разлога других од контроле криминала и саобраћаја. Ди- ректор Мисије може захтевати уклањање свих барикада на путевима.

5. Мисија за верификацију ће одржавати контакте са органима СРЈ у вези са активностима контроле границе и кретања јединице са задатком да контролишу границу на подручјима Космета која су уда- љена од граница. Мисија за верификацију ће, по позиву органа СРЈ или на свој захтев, обићи јединице граничне контроле и пратити их док оне извршавају своје уобичајне задатке контроле границе.

6. Мисија за верификацију може да прати, по позиву или на за- хтев, полицијске јединице на Космету у обављању њихових уоби- чајених задатака.

7. Мисија за верификацију ће, у мери у којој је то могуће, по- моћи UNHCR, ICRC и друге међународне организације у олакшавању повратка расељених лица у њихове домове, пружају хуманитарне по- моћи која би им олакшала нормализацију живота као и хуманитарне помоћи од стране власти СРЈ, Србије и Космета као и хуманитарних организација и невладиних организација. Мисија

ће верификовати степен сарадње и подршке коју СРЈ и њени органи пружају хуманитарним организацијама и акредитованим невладиним организацијама на олакшавању процедуралних захтева као што је издавање путних докумената, убрзавању царинског поступка за хуманитарне пошилке и радио фреквенције. Мисија ће улагати такве демарше које сматра неопходним за решавање уочених проблема.

8. Када се постигне политичко решење којим се дефинише самоуправа на Космету и почне његова примена, директор Мисије ће пружити, како из сопствених ресурса, тако и кроз повећану подршку ОЕБС-а за примену у областима као што су надгледавање избора, помоћи при успостављању институција на Космету и развоју политичких снага на Космету.

9. Директор Мисије ће примати периодичне ажуриране податке од релевантних органа у вези са евентуалним оптужбама о злоупотребама од стране припадника војске или полиције и статусом дисциплинских или законских поступака против лица која су умешана у такве злоупотребе.

10. Мисија за верификацију ће одржавати везе са органима СРЈ, Србије као и, у мери у којој је потребно, органима Космета и МКЦК у вези са приступом МКЦК лицима у притвору.

11. Директор Мисије ће, по потреби, позивати представнике националних заједница и власти да размене информације и дају смернице за примену споразума о успостављању Мисије за верификацију.

12. Директор Мисије ће извештавати ОЕБС и друге организације о случајевима напретка и /или непоштовања односно одсуства потпуне сарадње било које стране.

IV Састав и објекти

1. Директор, заједно са особљем у седишту, што ће бити одређено у зависности од потреба Мисије за верификацију.

2. Биће дозвољено 2.000 ненаоружаних лица која врше верификацију из држава чланица ОЕБС-а. Штаб и додатно особље су

укључени у овај укупни број. Мисија се може проширити стручним лицима које обезбеђује ОЕБС.

3. Седиште у Приштини.

4. Присуство на терену на локацијама по Космету одредиће ди-ректор Мисије.

5. Мања канцеларија за везу у Београду.

6. Возила, веза и друга опрема, заједно са локалним ангажова-ним тумачима и додатно особље које директор сматра потребним за обављење задатака Мисије.

V Присуство на терену

1. Центри за координацију ће бити успостављени у седишту сваке општине Космета са посебним областима надлежности, под руководством директора Мисије који се налази у Приштини.

2. Многи општински центри за координацију ће имати једну или више подстаница у мањим градовима/селима у општини. Број и локација подстаница ће се разликовати од општине до општине, у зависности од услова верификације и дотадашњег стања сукоба.

3. Шеф сваког центра за координацију ће одржавати везу са локалним општинским властима и локалним руководством етничких Ал-банаца и других заједница. Свака подстаница ће бити одговорна за координацију са локалним властима, укључујући локално руководство главних етничких група.

4. Број особља које ће вршити верификацију додељено сваком центру за координацију и свакој подстаници ће зависити од сложености питања верификације у датој области.

5. Сваки центар за координацију и подстаница би имали возила одговарајуће конфигурације која би била коришћена за патролирање области у њиховој надлежности.

Сачињено у Београду, 16. Октобра 1998. Године у два оригинална примерка, на српском и енглеском језику.

ЗА САВЕЗНУ
РЕПУБЛИКУ ЈУГОСЛАВИЈУ

ЗА ОРГАНИЗАЦИЈУ ЗА
ЕВРОПСКУ БЕЗБЕДНОСТ
И САРАДЊУ

Њ. Е. Живадин Јовановић
Министар за иностране послове

Њ. Е. Бронислав Геремек
председавајући

УЈЕДИЊЕНЕ
НАЦИЈЕ

Савет безбедности

Дистр.
ОПШТА

S/RES/1203 (1998)
24. октобар 1998.

РЕЗОЛУЦИЈА 1203 (1998)

Усвојио Савет безбедности на свом 3937. састанку
24. октобра 1998.

Савет безбедно сти

Позивајући се на своје резолуције 1160 (1998) од 31. марта и 1199 (1998) од 23. септембра 1998, и на значај мирног решавања проблема Косова, Савезне Републике Југославије,

Размотривши извештаје генералног секретара у складу с тим резолуцијама, посебно његов извештај од 5. октобра 1998. (5/1998/912),

Поздрављајући споразум потписан у Београду 16. октобра 1998. године од стране министра иностраних послова Савезне Републике Југославије и председавајућег Организације за безбедност и сарадњу у Европи (ОЕБС) којим се предвиђа оснивање верификационе мисије на Косову (5/1998/978) од стране ОЕБС-а,

укључујући обавезу Савезне Републике Југославије да поштује резолуције 1160 (1998) и 1199 (1998),

Поздрављајући такође споразум потписан у Београду 15. октобра 1998. од стране начелника Генералштаба Савезне Републике

Југославије и врховног команданта здружених снага, Европе, Северноатлантског пакта (НАТО) којим се предвиђа оснивање верификационе мисије ваздушног простора над Косовом (5/1998/991, анекс), као допуна ОЕБС верификационој мисији,

Поздрављајући такође одлуку Сталног савета ОЕБС-а од 15. октобра 1998. (5/1998/959, анекс),

Поздрављајући одлуку генералног секретара о слању мисије у Савезну Републику Југославију како би се омогућило процењивање из прве руке развоја ситуације на терену на Косову,

Потврђујући да је према Повељи Уједињених нација, основна одговорност за одржавање међународног мира и безбедности додељена Савету безбедности,

Позивајући се на циљеве Резолуције 1160 (1998), у којој је Савет изразио подршку једном мирном решавању проблема Косова, који би укључио један унапређен статус Косова, значајно већи степен аутономије, и садржајну самоуправу,

Осуђујући све чинове насиља било које стране, као и тероризам у тежњи ка остваривању политичких циљева било које групе или појединца, и сваку спољашњу подршку таквим активностима на Косову, укључујући набавку оружја и обезбеђивање обуке за терористичке активности на Косову, и изражавајући забринутост због извештаја о континуираном кршењу забрана наметнутих Резолуцијом 1160 (1998),

Дубоко забринут због недавног затварања од стране власти Савезне Републике Југославије станице независних медија у Савезној Републици Југославији, и наглашавајући да је потребно да се њима дозволи да слободно наставе да послују,

Веома узнемирен и забринут због и даље озбиљне хуманитарне ситуације широм Косова и претеће хуманитарне катастрофе, и поново наглашавајући нужност спречавања таквог развоја догађаја,

Истучићи значај одговарајуће координације хуманитарних иницијатива које предузимају државе, високи комесар Уједињених нација за избеглице и међународне организације на Косову,

Наглашавајући потребу да се обезбеди заштита и сигурност чланова Мисије за верификацију на Косову и Ваздушне мисије за верификацију над Косовом,

Поново потврђујући обавезност свих држава чланица суверенитету и територијалном интегритету Савезне Републике Југославије,

Потврђујући да нерешена ситуација на Косову, Савезна Република Југославија, представља трајну опасност за мир и безбедност у региону,

Поступајући на основу Поглавља VII Повеље Уједињених нација.

1. Прихвата и подржава споразуме потписане у Београду 16. октобра 1998. између Савезне Републике Југославије и ОЕБС-а, и 15. октобра 1998. између Савезне Републике Југославије и НАТО-а, који се односе на верификацију поштовања захтева изнесених у Резолуцији 1199 (1998), од стране Савезне Републике Југославије и свих страна којих се то тиче на Косову, и захтева пуно и брзо спровођење ових споразума од стране Савезне Републике Југославије;

2. Примећује одобрење од стране Владе Србије споразума који су постигли председник Савезне Републике Југославије и специјални изасланик Уједињених нација (8/1998/953, анекс), и јавну обавезу Савезне Републике Југославије да оконча преговоре о оквиру политичког решења до 2. новембра 1998, и позива на пуно спровођење ових обавеза;

3. Захтева да Савезна Република Југославија у потпуности и

брзо испуни захтеве резолуција 1160 (1998) и 1199 (1998) и у потпуности сарађује са ОЕБС верификационом мисијом на Косову и НАТО верификационом мисијом ваздушног простора над Косовом, у складу са условима споразума наведених у параграфу 1 горе;

4. Такође захтева да вођство косовских Албанаца и сви остали елементи заједнице косовских Албанаца, у потпуности и брзо, испуне захтеве резолуција 1160 (1998) и 1199 (1998) и у потпуности сарађују са ОЕБС верификационом мисијом на Косову;

5. Истиче да је хитно потребно да власти Савезне Републике Југославије и вођство косовских Албанаца одмах започну један садржајан дијалог без предуслова и уз међународно учешће, и са јасним распоредом, који ће довести до окончања кризе и до политичког решења питања Косова које ће се постићи преговорима;

6. Захтева да власти Савезне Републике Југославије, вођство косовских Албанаца и сви они којих се то тиче, поштују слободу кретања ОЕБС верификационе мисије и осталог међународног персонала;

7. Захтева да државе и међународне организације обезбеде персонал за учествовање у Мисији за верификацију ОЕБС-а на Косову;

8. Подсећа Савезну Републику Југославију да она има примарну одговорност за безбедност и сигурност свих дипломатских кадрова акредитованих у Савезној Републици Југославији, укључујући и чланове верификационе мисије ОЕБС-а, као и за безбедност и сигурност свих међународних и невладиних кадрова у Савезној Републици Југославији, и позива власти Савезне Републике Југославије и све остале којих се то тиче широм Савезне Републике Југославије укључујући и вођство косовских Албанаца, да предузму све неопходне кораке

9. како би се омогућило да кадрови који обављају функцију у складу са овом Резолуцијом и споразумима наведеним у параграфу 1 горе, не буду предмет претњи и употребе силе или ометања било које врсте;

10. Поздравља у овом контексту обавезност Савезне

Републике Југославије гарантовању безбедности и сигурности верификационих мисија како је садржано у споразумима наведеним у параграфу 1 горе, примећује да, у складу с тим, ОЕБС разматра аранжмане који би се могли спровести у сарадњи са другим организацијама, и потврђује да се, у случају опасности, може указати потреба за мерама које ће обезбедити њихову безбедност и слободу кретања како је предвиђено споразумима наведеним у параграфу 1 горе;

11. Инсистира да вођство косовских Албанаца осуди терористичке акције, захтева да се такве акције одмах прекину и наглашава да би сви елементи заједнице косовских Албанаца требало да теже остваривању својих циљева само мирним средствима;

12. Захтева хитно деловање од стране власти Савезне Републике Југославије и вођства косовских Албанаца на пољу сарадње са међународним покушајима у циљу унапређивања хуманитарне ситуације и спречавања претње хуманитарне катастрофе;

13. Потврђује право свих избеглица и расељених лица на безбедан повратак у своје домове, и подвлачи одговорност Савезне Републике Југославије за стварање услова који ће им омогућити да то ураде;

14. Захтева од држава чланица и других којих се то тиче да обезбеде адекватне ресурсе за хуманитарну помоћ у региону и да одговоре правовремено и великодушно на Консолидовани међуресорни апел Уједињених нација за хуманитарну помоћ, у вези са кризом на Косову;

15. Позива на брзу и потпуну истрагу, укључујући и међународну супервизију и учешће, свих злодела почињених над цивилима, и на пуну сарадњу са Међународним трибуналом за бившу Југославију, укључујући испуњавање његових налога, захтева за информацијама и истрагама;

16. Одлучује да се забране наметнуте параграфом 8 Резолуције 1160 (1998) неће примењивати на релевантну опрему коју ће искључиво користити верификационе мисије у складу са споразумима наведеним у параграфу 1 горе;

17. Захтева од генералног секретара да, уз консултовање са странама којих се тичу споразуми наведени у параграфу 1 горе, редовно извештава Савет о спровођењу ове резолуције;

18. Одлучује да и даље остане активан у овој материји.

ПРИНЦИПИ КОНТАКТ ГРУПЕ ИЗ ЛОНДОНА

29. јануар 1999.

1. Министри земаља Контакт групе су се састали у Лондону 29. јануара да размотре критичну ситуацију на Косову која и даље представља претњу миру и безбедности у региону, чиме се повећава могућност хуманитарне катастрофе.

2. Упркос интензивним напорима међународне заједнице и даље долази до свакодневног насиља на Косову. Министри су безрезервно осудили масакр косовских Албанаца у Рачку чија је последица била даје неколико хиљадаљуди побегло из својих домова. Ескалација насиља - за коју су одговорне и београдске снаге безбедности као и ОВК - мора да се оконча. Репресија над цивилима коју спроводе снаге безбедности мора да престане и те снаге се морају повући. Министри земаља чланица Контакт групе жале због тога што стране нису учиниле напредак ка политичком решењу и не могу да прихвате да то доведе до наставка кризе. Време је од суштинског значаја за проналажење решења и Контакт група у том смислу преузима одговорност.

3. Министри су апеловали на обе стране да прекину циклус насиља и да се заложе за преговарачки процес који ће довести до политичког решења. У том циљу, Контакт група:

- сматра да предлози које су сачинили! преговарачи садрже елементе значајне аутономије за Косово и тражи од преговарача да их даље разраде како би послужили као оквир за споразум између страна;

- прихвата да је посао који су обавили преговарачи идентифи-

ковали одређени број тачака о којима стране треба да обаве финалне преговоре;

- сагласила се да позове представнике Савезне Републике Југо- славије и српске владе и представнике косовских Албанаца у Рамбује до 6. фебруара, уз заједничко председавање Ибера Ведрина и Робина Кука, да отпочну преговоре са директним учешћем Контакт групе. Контакт група признаје легитимно право других заједница на Косову. У контексту ових преговора, залагаће се да обезбеди да њихови инте- реси у потпуности буду укључени у решење;

- сагласила се да учесници треба да се залажу да закључе пре- говоре за седам дана. Преговарачи ће тада поднети извештаје мини- стрима Контакт групе који ће оценити да ли учињен напредак оправдава продужетак периода за мање од недељу дана који би довео до успешног завршетка преговора.

4. Контакт група захтева да стране искористе ову прилику да пронађу решење које нуди мир становницима Косова. Контакт група је похвалила садашњу улогу Мисије за верификацију ОЕБС на Косову у напорима да се смање напетости на Косову и створе услови за по- литички дијалог и прихватила даљу улогу КВМ. Контакт група при- хвата да ће наставак међународног ангажовања бити неопходан како би се странама помогло да примене решење и обнове разорену По- крајину. Захтева да стране прихвате ниво и карактер међународног присуства које међународна заједница сматра одговарајућим.

Обавезе СР Југославије

5. У међувремену, Контакт група захтева да СРЈ:

- престане са својим офанзивним акцијама - репресијом на Космету;

- у потпуности поштује споразуме ОЕБС - СРЈ и НАТО - СРЈ и односне резолуције Савета безбедности УН;

- да се заложи за безбедан повратак свих оних који су били при- нуђени да побегну из својих домова услед сукоба. Ово укључује пуну сарадњу са хуманитарним и невладиним организацијама које обезбе- љују преко потребну помоћ Косову;

- у потпуности сарађује са ОЕБС-ом дозволи да КВМ и шеф мисије несметано наставе да извршавају своје дужности;
- у потпуности сарађује са Међународним кривичним трибуналом, у складу са захтевима односних резолуција Савета безбедности;
- спроводе пуну истрагу у Рачку уз учешће Трибунала, дозвољавајући да главни тужилац и истражитељ Трибунала уђу и раде на Косову и учествују у истрази масакра;
- идентификују и суспендују припаднике ВЈ/МУП који су били у Рачку у време масакра, док не буду објављени резултати истраге;
- ублаже казне за лица која су затворена у вези са сукобом и обезбеде адекватан судски поступак свим затвореницима.

Обавезе албанске стране

6. Контакт група је нагласила да се поштовање резолуција Савета безбедности 1160, 1199 и 1203 подједнако односи и на косовске Албанце. Осудила је све провокације од стране ОВК које могу само да до- лију уље на ватру циклуса насиља и инсистирала да сви таоци буду ослобођени. Контакт група верује да је оквир, који је она утврдила, у складу са легитимним аспирацијама косовских Албанаца и захтева да се њихови лидери окупе на преговорима како би се постигло решење и окончале провокативне акције које би могле да представљају пре- преку политичком процесу.

7. Контакт група је замолила Робина Кука да отпутује у Београд и Приштину како би пренео ове поруке странама.

8. Будућност становника Косоваје у рукама лидерау Београду и на Косову. Сада морају да се заложе за окончвње преговора о политичком решењу у року од 21 дан у циљу успостављања мира на Косову. Контакт група ће сматрати обе стране одговорним уколико не искористе прилику која им се сада нуди, као што је Контакт група спремна да ради заједно са обе стране како би оне постале свесне предности које по њих има мирно решење.

Принципи и основни елементи Контакт групе

1. Доле наведени принципи који не могу бити предмет преговора и основни елементи о којима се сагласима Контакт група.

Општи елементи

- Неопходност хитног окончања насиља и поштовање обуставе ватре;
- мирно решење путем дијалога;
- Прелазни споразум: механизам за коначно решење након прелазног периода од три година;
- нема једностране промене прелазног статуса;
- територијални интегритет СРЈ и њених суседа;
- заштита права припадника свих националних заједница (очување идентитета, језика и образовања; посебна заштита њихових верских институција);
- слободни и поштени избори на Косову (општински и покрајински) под надзором ОЕБС-а;
- ниједна страна неће кривично гонити некога због кривичних дела у вези са косовским сукобом (изузети: злочини против човечности, ратни злочини и друга озбиљна кршења међународног права);
- амнестија и ослобођење политичких затвореника;
- међународно учешће и пуна сарадња на спровођењу.

Управљање на Косову

Становницима Косова управљаће демократски одговорне институције Косова;

- висок степен самоуправе који ће се реализовати кроз сопствене законодавне, извршне и судске органе (уз надлежност над, између осталог, порезом, финансијама, полицијом, економским развојем, судским системом, здравством, образовањем и културом, уз поштовање
- права припадника националних заједница, комуникацијама, путевима и саобраћајем, заштитом животне средине);
- законодавни орган: скупштина;
- извршни орган: председник Косова, влада,

административни органи;

- судски органи: судски систем Косова;
- јасно дефинисање надлежности на нивоу општинских заједница;

- припадници свих националних заједница треба да буду првично заступљени на свим нивоима администрације и изабране власти;

- локална полиција треба да одржава етнички састав уз координацију на покрајинском нивоу;

- усклађивање српског и савезног правног оквира са косовским Прелазним споразумом;

- неопходност сагласности Косова, између осталог, када је у питању промена граница Косова и проглашење ванредног стања.

Људска права

- судска заштита људских права уграђених у међународне конвенције као и права припадника националних заједница;

- омбудсман изабран под међународним окриљем;

- улога ОЕБС-а и других међународних организација.

Спровођење

- механизам решавања спорова;

- успостављање мешовите комисије која ће надгледати спровођење;

- учешће ОЕБС-а и других међународних тела по потреби.

РАМБУЈЕ, ИЗВОДИ

Члан 8: Операција и овлашћења КФОР-а, тач. 5. под б:

„КФОР ће имати право да употреби све потребне мере да осигура своју пуну способност комуницирања и имаће право неограничене употребе целокупног електромагнетног спектра”...

Прилог Б: Статус мултинационалних војних снага за примену

15. Стране признају да је употреба канала за комуницирање потребна за операције. НАТО-у је дозвољено да користи сопствену поштанску службу. Стране ће, на једноставан захтев допустити бесплатно коришћење свих служби за комуницирање, укључујући радио службе, потребне за операције сходно нахођењу НАТО-а. То ће укључивати и право на употребу тих средстава и служби како се захтева да би осигурала способност комуницирања и право коришћења целокупног електромагнетног спектра за ту сврху, без плаћања накнаде.

22. У извршавању својих права на основу овог поглавља, НАТО је овлашћен да притвара лица и да их, што је могуће брже, преда овлашћеним представницима.

ДОГОВОР МИЛОШЕВИЋ - АХТИСАРИ - ЧЕРНОМИРДИН

Од 3. јуна 1999.

Да би се кренуло према решењу косовске кризе, треба да буде постигнут споразум о следећим принципима:

1. Тренутно и проверљиво окончање насиља и репресије на Ко- сову.

2. Проверљиво повлачење са Косова свих војних, полицијских и паравојних снага, према брзом временском распореду.

3. Распоређивање на Косову, под окриљем УН, ефективних ме- ђународних цивилних и безбедносних присуства, којаће деловати као што то може да буде одлучено на основу главе 7 Повеље УН и спо- собних да гарантује испуњење заједничких циљева.

4. Међународно безбедносно присуство, уз суштинско учешће НАТО, мора бити распоређено под уједињеном командом и контро- лом и овлашћено да успостави безбедно окружење за цело станов- ништво на Косову и да олакша безбедан повратак свих расељених лица и избеглица својим домовима.

5. Установљавање привремене администрације за Косово, као дела међународног цивилног присуства, о којој ће одлучити Савет без- бедности Уједињених нација, под којом ће народ Косова моћи да ужива суштинску аутономију унутар СРЈ. Привремена администра- ција ради обезбеђења прелазне управе, за време док успоставља и над- гледа развој привремених демократских самоуправних институција ради обезбеђивања услова за миран и нормалан живот за све станов- нике Косова.

6. Након повлачења, једном договореном броју југословенског и српског особља биће дозвољено да се врати ради обављања следећих дужности:

- веза са међународном цивилном мисијом и међународним

безбедносним присуством,

- обележавања/чишћење минских поља,
- одржавање присуства на местима српске баштине,
- одржавање присуства на кључним граничним прелазима.

7. Безбедан и слободан повратак свих избеглица и расељених лица под надгледавањем УНХЦР и неометан приступ хуманитарних организација Косову.

8. Политички процес усмерен према постизању привременог политичког оквирног споразума којим се обезбеђује суштинска самоуправа за Косово, уз пуно узимање у обзир споразума из Рамбујеа и принципа суверенитета и територијалног интегритета СР Југославије и других држава у региону; као и демилитаризације ОВК. Преговори између страна око решења не би смели да одложе или ометају успостављање демократских самоуправних институција.

9. Свеобухватан приступ економском развоју и стабилизацији кризног региона. То ће укључивати спровођење Пакта стабилности за југоисточну Европу уз широко међународно учешће, ради даљег уна- пређивања демократије, економског просперитета, стабилности и ре- гионалне сарадње.

10. Прекид војних активности ће захтевати (прихватање горе изложених принципа, уз истовремену сагласност са другим претходно идентификованим траженим елементима, који се прецизирају у доњој фусноти.* Затим ће бити брзо закључен Војнотехнички споразум, којим ће, између осталог, бити прецизиран додатни модалитети, укључујући и улогу и функције југословенског/српског особља на Косову

Повлачење

- Поступак повлачења, укључујући и фазни, детаљан временски редослед, као и обележавања тампон зоне у Србији, иза које ће се снаге повући.

Особље које се враћа

- Опрема за особље које се враћа
- Делокруг њихових функционалних одговорности
- Временски распоред њиховог повратка
- Одређивање географских зона њиховог деловања
- Правила којаруководне њихов однос са међународним безбед- носним присуством и међународном цивилном мисијом.

*други тражени елементи:

- Убрзан и прецизан временски распоред за повлачење који значи, нпр. 7 дана за окончање повлачења; извлачење наоружања ПВО ван зоне међусобне сигурности од 25 км, у року од 48 сати.
- Повратак особља ради обављања четири горе прецизиране функције биће извршен уз супервизију међународног безбедносног присуства и биће ограничен на мали, договорен број (стотине, а не хи- љаде).
- Суспензија војних дејстава ће се догодити након отпочињања повлачења које се може проверити.
- Расправа о војнотехничком споразуму и његово постизање неће продуживати претходно утврђено време за окончање повлачења.

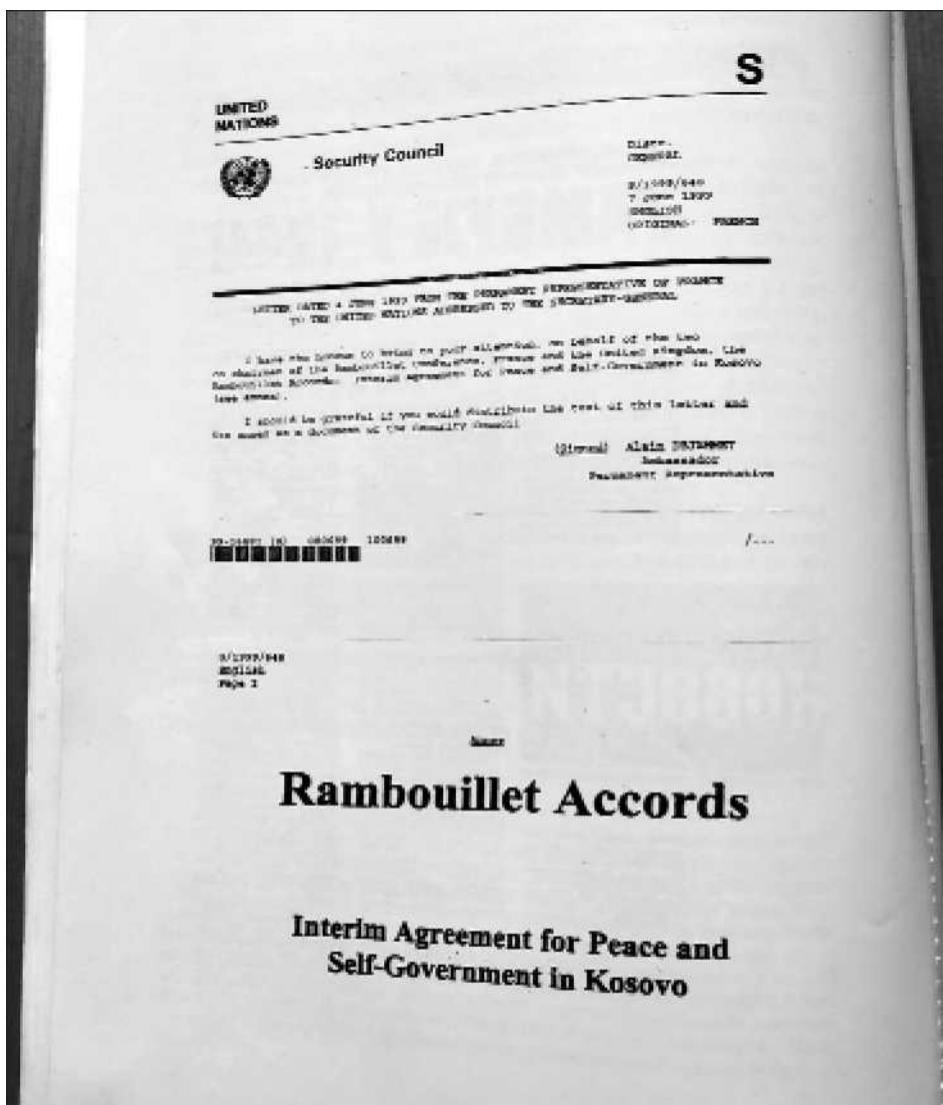
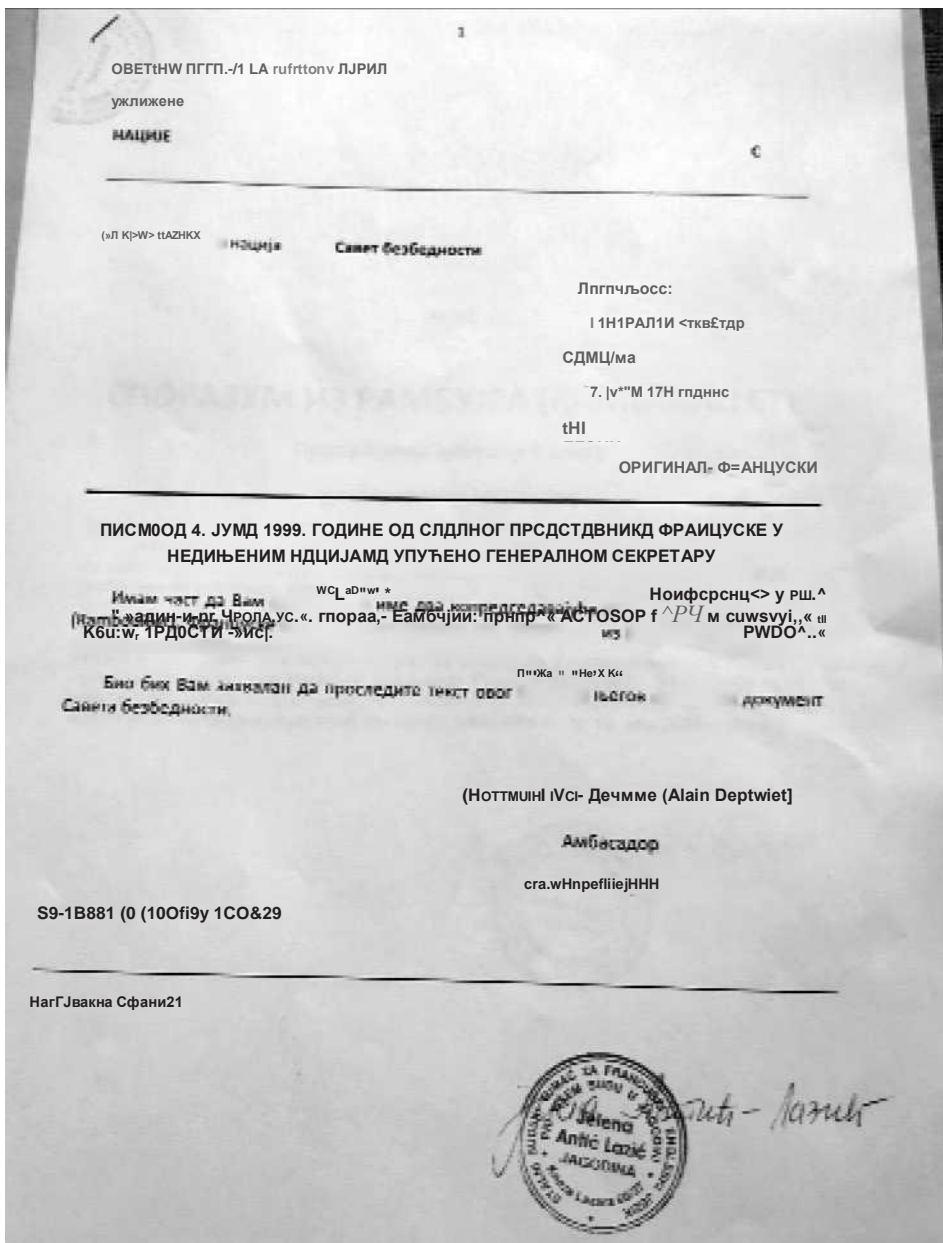
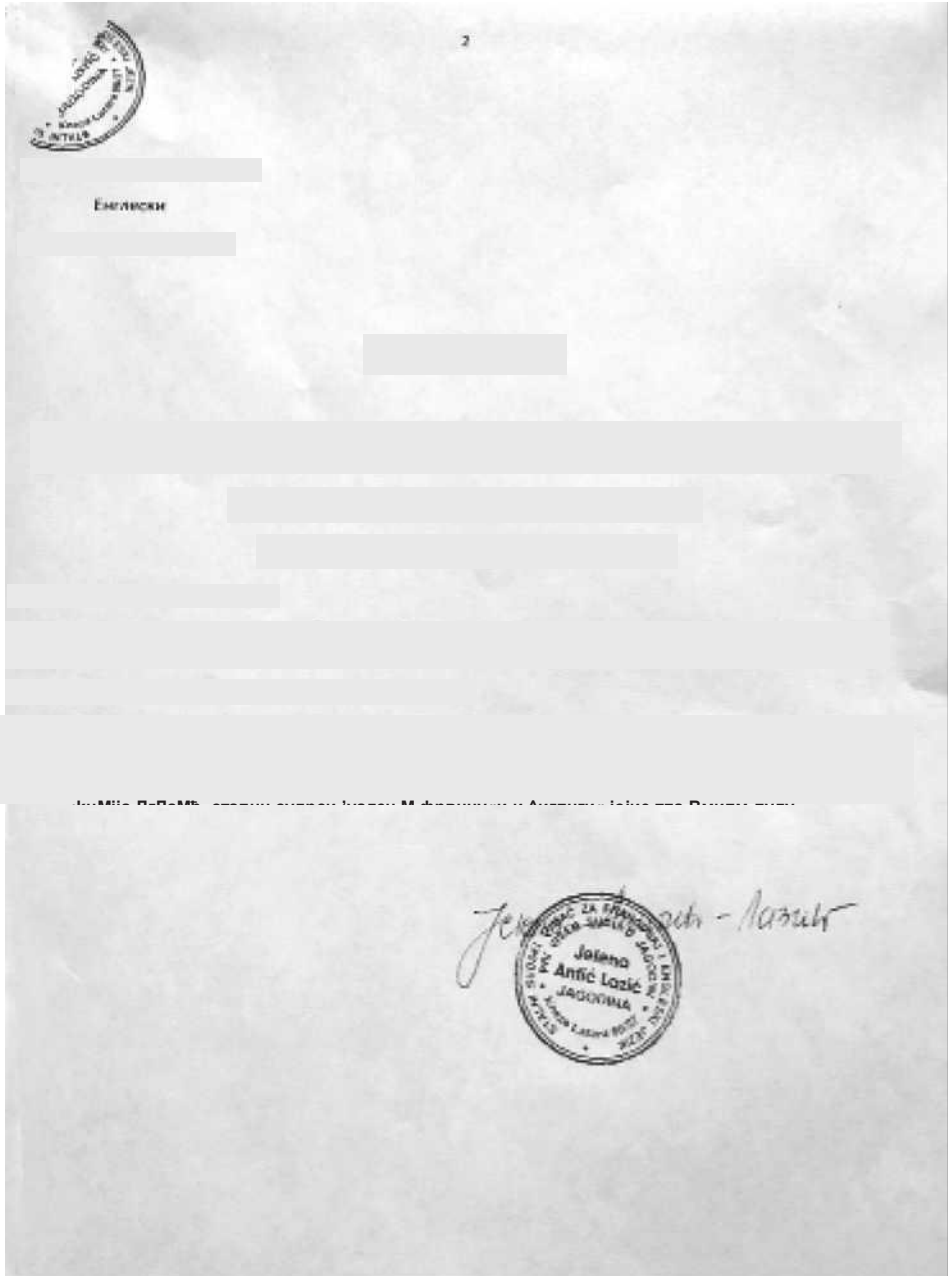

Фото са текстом и такозваним споразумом из Рамбујеа: Привремени договор о миру и самоуправи на Косову, на енглеском језику објављен је на 324. страни Зборника радова с међународног научног скупа одржаног у Београду од 16. до 18. марта 2006. године, у Српској академији наука и уметности у Београду. Научни скуп је одржан под називом „Косово и Метохија, прошлост, садашњост и будућност“.

Превод судског тумача Јелене Антић-Лазич из Јагодине, писма са прилогом од 4. јуна 1999. године сталног представника Француске у УН Алена Дежамеја упућено генералном секретару.

ВОЈНОТЕХНИЧКИ СПОРАЗУМ

Између Међународних безбедносних снага (КФОР)
и влада Савезне Републике Југославије и Републике Србије

Члан I: Опште обавезе

1. Стране овог Споразума потврђују документ који је председ- ник Ахтисари поднео председнику Милошевићу, а који су одобрили Скупштина Србије и Савезна влада 3. јуна 1999, који укључује раз- мештање на Косову, под покровитељством Уједињених нација, ефи- касног међународног цивилног и безбедносног присуства. Стране даље констатују да је Савет безбедности спреман да усвоји резолуцију која је у поступку, у вези са овим присуствима.

2. Државни органи влада Савезне Републике Југославије и Ре- публике Србије схватају и сагласни су да међународне безбедносне снаге (КФОР) буду распоређене по усвајању резолуције Савета без- бедности УН из тачке 1, да неометано функционишу у оквиру Косова и да буду овлашћене да предузимају све неопходне акције у циљу ус- постављања и одржавања безбедног окружења за све грађане

3. Косова као и да на други начин обављају своју мисију. Они су даље сагласни да поштују све обавезе из овог Споразума и да олак- шају распоређивање и функционисање ових снага.

4. За сврхе Споразума, под следећим изразима подразумева се:

а) „Стране“ представљају потписнице Споразума.

б) „Органи“ су одговарајући надлежни појединци, агенције или организације Страна.

ц) „Снаге СРЈ“ укључују све особље и организације СРЈ и Ре- публике Србије са војним способностима. То укључује редовне војне и поморске снаге, наоружане цивилне групе, њима придружене пара- војне групе, ваздухопловне снаге, националну гарду, граничну полицију, војне резервисте, војну полицију, обавештајне службе, Са- везно и Републичко министарство унутрашњих послова, локалну, спе- цијалну полицију, јединице полиције за сузбијање нереда и антитерористичке јединице и све друге групе или појединице које као такве значи командант међународних безбедносних снага (КФОР).

д) Зона ваздушне безбедности (АСЗ) је дефинисана као зона од 25 км која се протеже изван границе покрајине Косова унутар осталог дела територије СРЈ. Она укључује ваздушни простор изнад те зоне од 25км.

е) Зона копнене безбедности (ГСЗ) је дефинисана као зона од 5 км која се протеже изван границе покрајине Косова унутар осталог деле територије СРЈ. Она укључује територију у оквиру те зоне од 5 км.

ф) Дан ступања на снагу (ЕИФ) се одређује као дан потписивања овог Споразума.

5. Сврха свих обавеза:

а) Успостављањем трајног престанка непријатељства, ни под којим условима, било које снаге СРЈ и Републике Србије неће ући, по-ново ући нити остати на територији Косова или у зони копнене безбедности односно зони ваздушне безбедности како су описане у тачки 3, члан 1, без претходне изричите сагласности команданта међународних безбедносних снага (КФОР). Локална полиција ће моћи да остане у зони копнене безбедности. Ова тачка неће утицати на договорени повратак особља СРЈ и Србије које ће бити предмет накнадног споразума како се предвиђа у тачки 6 документа који се помиње у тачки 1 овог члана.

б) Обезбеђење подршке и овлашћења међународних безбедносних снага (КФОР), а посебно да би се међународне безбедносне снаге (КФОР) овластиле да предузимају акције које су потребне, укључујући и употребу нужне силе, да би се обезбедило поштовање овог Споразума и заштита међународних безбедносних снага (КФОР) и допринело безбедном окружењу за међународно цивилно имплементационо присуство и друге међународне организације, агенције и невладине организације (деталји наведени у Додатку Б).

Члан II: Престанак непријатељства

1. Снаге СРЈ ће одмах након ступања на снагу овог Споразума уздржати од било каквих непријатељских или провокативних аката било које врсте, уперених против било ког лица на Косову и наредиће оружаним снагама да прекину све такве активности. Оне неће подстицати, организовати нити подржавати

непријатељске или провока- тивне демонстрације.

2. Фазно повлачење снага СРЈ (копнених): СРЈ се сагласила са фазним повлачењем свих снага СРЈ са Косова на локације у Србији, изван територије Косова. Снаге СРЈ ће обележити и очистити минска поља, замаскиране експлозивне направе и препреке. Приликом по- влачења, снаге СРЈ ће рашчистити све линије комуникација, уклања- њем свих мина, зарушавања, замаскираних експлозивних направа, препрека и експлозивних пуњења. Оне ће такође обележити сва мин- ска поља са свим странама. Улазак и размештање међународних без- бедносних снага (КФОР) на Косову ће бити синхронизовани. Повлачење снага СРЈ са Косова у фазама ће се одвијати у складу са доле наведеним редоследом:

а) До дана ступања на снагу споразума +1 дан, снаге СРЈ лоциране у зони 3 ће напустити, означеним путним правцима, ту зону како би показале поштовање Споразума (уцртано на мапи у Додатку А Споразума). Након што се верификује да су снаге СРЈ поступиле у складу са овим ставом као и тачком 1 овог члана, ваздушни напади НАТО ће бити суспендовани. Та суспензија ће се наставити под усло- вом да се у потпуности поштују обавезе из овог Споразума и да Савет безбедности УН што хитније усвоји резолуцију о размештању међу- народних безбедносних снага (КФОР) да би се избегао вакуум.

б) До дана ступања на снагу споразума +6 дана, све снаге СРЈ на Косову ће напустити зону 1 (уцртану на мапи у Додатку А Споразума). Биће формиран тимови за везу са командантом КФОР-а у При- штини.

ц) До дана ступања на снагу споразума +9 дана, све снаге СРЈ на Косову ће напустити зону 2 (уцртану на мапи у Додатку А Споразума).

д) До дана ступања на снагу споразума +11 дана, све снаге СРЈ на Косову ће напустити зону 3 (уцртану на мапи у Додатку А Споразума).

е) До дана ступања на снагу споразума +11 дана, све снаге СРЈ на Косову ће окончати повлачење са Косова (уцртано на мапи у До- датку А Споразума) на локације у Србији изван територије Косова, али не у оквиру копнене безбедносне зоне од 5 км. По завршетку овог редоследа (дан ступања на снагу споразума +11

дана), високи коман- данти снага СРЈ одговорни за повлачење снага ће писменим путем по- тврдити команданту међународних безбедносних снага (КФОР) да су снаге СРЈ испуниле своју обавезу и окончале фазно повлачење. Ко- мандант међународних безбедносних снага (КДОР) може да одобри посебне захтеве за изузеће од фазног повлачења. Кампања бомбардо- вања ће бити окончана након потпуног повлачења снага СРЈ како се предвиђа у члану II. Међународне безбедносне снаге ће, по потреби, задржати овлашћење да силом спроводе овај Споразум.

ф) Власти СРЈ и Републике Србије ће у потпуности сарађивати са међународним безбедносним снагама (КФОР) у верификацији по- влачења снага са Косова и изван ваздушне/копнене безбедносне зоне.

г) Оружане снаге СРЈ које се повлаче у складу са Додатком А тј. у одређена збирна подручја или се повлаче одређеним маршрутама неће бити изложене ваздушним нападима.

х) Међународне безбедносне снаге (КФОР) ће обезбеђивати од- говарајућу контролу граница СРЈ на Косову са Албанијом и БРЈМ до доласка цивилне мисије УН.

3. Фазно повлачење југословенског ратног ваздухопловства и противваздушне одбране (РВ ПВО):

а) На дан ступања на снагу споразума +1 дан, ниједан ваздухоплов СРЈ, авион или хеликоптер, неће летети у ваздушном простору Косова или изнад ваздушне зоне безбедности без претходне саглас- ноти команданта међународних безбедносних снага (КФОР). Сви си- стеми противваздушне одбране, радар, ракете земља-ваздух и ваздухоплови страна ће се уздржати од циљања, праћења или другог радарског осветљавања ваздухоплова међународних безбедносних снага (КФОР) који лете у ваздушном простору Косова или ваздушној зони безбедности.

б) До дана ступања на снагу споразума +3 дана, сви ваздухоп- лови, радар, ракете земља-ваздух (укључујући и ручне противваздушне системе) и сва противавионска артиљеријска оруђа на Косову ће бити повучени на друге локације у Србији изван ваздушне зоне без- бедности од 25 км.

ц) Командант међународних безбедносних снага (КФОР) ће контролисати и координирати употребу ваздушног простора изнад

Косова и у зони ваздушне безбедности почев од дана ступања на снагу Споразума. Кршење било које од горе наведених одредби, укључујући и правила и поступке команданта међународних безбедносних снага (КФОР) којима се регулише ваздушни простор изнад Косова, као и неовлашћени летови или активирање интегрисаног система ПВО СРЈ унутар зоне ваздушне безбедности, долази под удар војне акције међународних безбедносних снага (КФОР) укључујући и употребу нужне силе. Командант међународних безбедносних снага (КФОР) може да пренесе контролу над уобичајним ваздушним активностима одговарајућим институцијама СРЈ како би надзирале операције, спречиле конфликте у ваздушном саобраћају међународних безбедносних снага (КФОР) и обезбедиле несметано и безбедно функционисање система контроле лета. Предвиђа се да ће контрола над цивилним ваздушним саобраћајем бити враћена цивилним органима што пре буде било изводљиво.

Члан III: Нотификације

1. Овај Споразум и писмена наређења којима се захтева поштовање Споразума одмах ће бити саопштени свим снагама СРЈ.

2. До дана ступања на снагу споразума +2 дана, државни органи влада СРЈ и Републике Србије ће пружити следеће конкретне информације у погледу статуса свих снага СРЈ:

а) Детаљне податке, позиције и описе свих мина, неексплозивних експлозивних средстава, експлозивних направа, зарушавање, препрека, замаскираних експлозивних направа, жичаних препрека, физичких или војних опасности по безбедно кретање било ког особља на Косову, а које су поставиле снаге СРЈ.

б) Све даље информације војног или безбедносног карактера о снагама СРЈ на територији Косова и зонама копнене безбедности и ваздушне безбедности које затраже командант међународних безбедносних снага (КФОР).

Члан IV: Успостављање Заједничке комисије за имплементацију

Заједничка комисија за имплементацију ће бити успостављена

по размештању међународних безбедносних снага (КФОР) на Косову, како то буде одредио командант међународних безбедносних снага (КФОР).

Члан V: Највиши ауторитет за тумачење

Командант међународних безбедносних снага (КФОР) представља највишу инстанцу за тумачење овог Споразума и безбедносних аспеката мировног решења које подржава. Његове одлуке су обавезујуће за све стране и лица.

Члан VI: Ступање на снагу

Овај Споразум ступа на снагу по потписивању.

Анекси:

- А. Постепено повлачење снага СРЈ са Косова
- Б. Операције КФОР.

Анекс Б - Операције КФОР

ОПЕРАЦИЈЕ МЕЂУНАРОДНИХ БЕЗБЕДНОСНИХ СНАГА (КФОР)

1. У складу са општим обавезама Војнотехничких споразума, државни органи СРЈ и Републике Србије разумеју и сагласни су са размештањем и операцијама међународних безбедносних снага (КФОР) без препрека у оквиру Косова и уз

2. Овлашћење да предузимају све потребне акције у циљу успостављања и одржавања безбедног окружења за све становнике Косова.

3. Командант међународних безбедносних снага (КФОР) ће имати овлашћење, без мешања или тражења дозволе, да чини све што сматра за сходно, укључујући и употребу војне силе, да заштити међународне безбедносне снаге (КФОР), међународно цивилно имплементационо присуство и да врши одговорности које

проистичу на основу овог Војнотехничког споразума и Мировног решења које под- ржава.

4. Међународне безбедносне снаге (КФОР) нити било који члан њиховог особља неће бити одговорни за било какву штету нанету државној или приватној имовини током обављања дужности у вези са применом овог Споразума. Стране ће у што краћем року утврдити Споразум о статусу снага (СОФА).

5. Међународне безбедносне снаге (КФОР) ће имати право:

а) да надгледају и обезбеђују поштовање овог Споразума и да одмах реагују на било које кршење и обезбеде поновно поштовање, користећи и војну силу, по потреби. Ово укључује неопходне акције у циљу:

(1) обезбеђивања повлачења снага СРЈ;

(2) обезбеђивања поштовања након повратка одабраног особља СРЈ на Косову;

(3) пружање помоћи другим међународним ентитетима који су укључени у примену или на неки други начин овлашћени од стране СБУН.

б) да успостављају аранжмане за везу са локалним органима на Косову, и са цивилним и војним органима СРЈ/Србије.

ц) да посматрају, надгледају и врше инспекцију било којих објеката или активности на Косову за које командант међународних безбедносних снага (КФОР) верује да имају или могу имати војну или полицијску способност, или могу бити у вези са ангажовањем војне или полицијске способности, или су на неки други начин од значаја за поштовање овог Споразума.

6. Без обзира на било коју одредбу овог Споразума, стране ра- зумеју и сагласне су са тим да командант међународних безбедносних снага (КФОР) има право и овлашћење да примора на уклањање, по- влачење или релокацију одређених снага и оружја, и да наложи обу- ставу било којих активности за које командант међународних безбедносних снага (КФОР) сматра да представљају потенцијалну опасност било међународним безбедносним снагама (КФОР) било њи- ховој мисији, или некој другој страни. Снаге које се не прераспореде, повуку, релоцирају или не престану да

угрожавају или потенцијално угрожавају активности након таквог захтева међународних безбедносних снага (КФОР), укључујући и употребу нужне силе, како би се обезбедило поштовање.

Куманово, 9. јун 1999.

РЕЗОЛУЦИЈА 1244 (1999)

Усвојио Савет безбедности на свом 4011. састанку 10. јуна 1999.

Савет безбедности,

Имајући у виду принципе и циљеве Повеље Уједињених нација, укључујући примарну одговорност Савета безбедности за очување међународног мира и безбедности,

Подсећајући на своје резолуције 1160 (1998) од 31. марта 1998, 1199 (1998) од 23. септембра 1998, 1203 (1998) од 24. октобра 1998. и 1239 (1999) од 14. маја 1999,

Изражавајући жаљење због тога што није дошло до потпуног поштовања захтева из ових резолуција,

Одлучан да разреши озбиљну хуманитарну ситуацију на Косову, у Савезној Републици Југославији, и осигура безбедан и слободан повратак свих избеглица и расељених лица њиховим домовима,

Осуђујући све акте насиља против становника Косова као и терористичке акте било које стране,

Подсећајући на саопштење генералног секретара УН од 9. априла 1999. у коме се изражава забринутост због хуманитарне траге- дије која се одвија на Косову,

Поново потврђујући право свих избеглица и расељених лица да се врате својим домовима у безбедности,

Подсећајући на надлежност и мандант Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију,

Поздрављајући опште принципе о политичком решењу за козовску кризу који су усвојени 6. маја 1999. године (8/1999/516, анекс 1 уз ову резолуцију) и такође поздрављајући то што СР Југославија прихвата принципе који су наведени у тачкама 1-9 у папиру који је поднет у Београду 2. јуна 1999. године (8/1999/649, анекс 2 уз ову резолуцију) и сагласност СР Југославије на тај папир,

Поново потврђујући приврженост свих држава чланица суверенитету и територијалном интегритету СР Југославија и других држава региона, како је наведено у Хелсиншком документу и анексу 2,

Поново потврђујући апел из претходних резолуција за широку аутономију и суштинску самоуправу за Косово,

Утврђујући да ситуација у региону и даље представља претњу међународном миру и безбедности,

Одлучан да обезбеди сигурност и безбедност међународног особља и спровођење обавеза које проистичу из ове резолуције од стране свих на које се она односи, и делујући у том циљу у складу са поглављем VII Повеље Уједињених нација,

1. Одлучује да политичко решење за кризу на Косову треба да буде засновано на општим принципима из анекса 1 и како је даље раз- рађено у принципима и другим траженим елементима из анекса 2;

2. Поздравља то што СР Југославија прихвата принципе и друге тражене елементе који се помињу у горе наведеном ставу 1, и захтева пуну сарадњу СР Југославије у циљу њихове брзе примене;

3. Нарочито захтева да СР Југославија одмах обустави

на- силе и репресију на Косову на начин који се може верификовати, и да започне и оконча повлачење у фазама са Косова, на начин који се може верификовати, свих војних, полицијских и паравојних снага, у складу са хитним распоредом, са чим ће бити синхронизовано распоређивање међународног безбедносног присуства на Косову;

4. Потврђује да ће после повлачења, договореном броју југословенског и српског војног и полицијског особља бити дозвољен повратак на Косово ради обављања дужности у складу са анексом 2,

5. Одлучује о распоређивању цивилног и безбедносног присуства на Косову, под покровитељством УН, са одговарајућом опремом и особљем, како се то тражи, и поздравља сагласност СР Југославије за такво присуство;

6. Тражи од генералног секретара да именује, након консултација са Саветом безбедности, специјалног представника који ће контролисати имплементацију цивилног присуства, и даље тражи од генералног секретара да да инструкцију свом специјалном представнику да врши координацију са међународним безбедносним присуством како би се обезбедило да оба присуства раде у правцу истих циљева и да се међусобно помажу;

7. Овлашћује државе чланице и одговарајуће међународне организације да успоставе међународно безбедносно присуство на Косову, како се наводи у ставу 4 анекса 2 уз сва неопходна средства како би могло да обави своје одговорности из доле наведеног става 9;

8. Потврђује потребу за хитним и што скоријим распоређивањем ефикасног међународног цивилног и безбедносног присуства на Косову, и захтева да стране у потпуности сарађују приликом његовог распоређивања;

9. Одлучује да ће одговорности међународног безбедносног присуства које ће бити распоређено и деловати на Косову укључивати:

- (а) одвраћање од обнове непријатељства, одржавање и према потреби, наметање прекида ватре, обезбеђивање повлачење и спречавања повратка на Косово снага савезне и републичке војске, полиције и паравојних јединица, осим какоје предвиђено у тачки 6 анекса 2;
- (б) демилитаризацију Ослободилачке војске Косова (ОВК) и других наоружаних група косовских Албанаца, како се захтева у ставу 15;
- (ц) успостављање безбедног окружења у коме избеглице и расељена лица могу да се врате својим кућама у безбедности, а међународно цивилно присуство може да функционише, у коме привремена управа може да буде успостављена и хуманитарна помоћ испоручивана;
- (д) осигурање јавне безбедности и реда док међународно цивилно присуство не преузме одговорност за спровођење тог задатка;
- (е) надгледање уклањања мина док међународно цивилно присуство, према потреби, не преузме одговорност за тај задатак;
- (ф) одговарајућу подршку и блиску координацију са радом међународног цивилног присуства;
- (г) обављање дужности надгледања границе како је тражено;
- (х) обезбеђење заштите и слободе кретања за себе, за међународно цивилно присуство и друге међународне организације;

10. Овлашћује генералног секретара да уз помоћ одговарајућих међународних организација, успостави међународно цивилно присуство на Косову, како би се обезбедила привремена управа на Косову, при чему ће народ Косова моћи да ужива суштинску аутономију у оквиру СР Југославије, и које ће обезбедити прелазну управу при чему ће успостављати и надгледати развој привремених демократских институција самоуправе, како би се обезбедили услови за миран и нормалан живот свих становника Косова;

11. Одлучује да ће главне одговорности цивилног присуства укључивати:

(а) унапређење успостављања, до коначног решења, суштинске аутономије и самоуправе на Косову, узимајући у потпуности у обзир анекс 2 и споразуме из Рамбујеа (С/1999/648);

(б) обављање основних цивилно управних функција тамо где је и колико је то потребно;

(ц) организовање и надгледање развоја привремених институција за демократску и аутономну самоуправу, до коначног политичког решења, укључујући и одржавање избора;

(д) преношење, у складу са успостављањем тих институција, својих административних задатака, а надгледајући и подржавајући учешће локалних привремених институција Косова и других активности у правцу грађења мира;

(е) олакшавање политичког процеса чији је циљ дефинисање будућег статуса Косова, узимајући у обзир споразуме из Рамбујеа (С/1999/648);

(ф) у коначној фази, надгледања преноса власти са привремених институција Косова на институције које ће бити успостављене у складу са политичким решењем;

(г) подршку реконструкцији кључних објеката инфраструктуре и другој економској реконструкцији;

(х) подршку сарадњи са међународним хуманитарним организацијама, и хуманитарној помоћи унесрећеним;

(и) одржавање цивилног реда и закона, укључујући и успостављање снага локалне полиције, а у међувремену, путем распоређивања међународног полицијског особља које ће радити на Косову;

(ј) заштиту и унапређење људских права;

(к) осигурање безбедног и неометаног повратка свих избеглица и расељених лица у њихове домове на Косову;

12. Истиче потребу кординираних операција хуманитарне помоћи, као и да СР Југославија дозволи неометан приступ Косову хуманитарним организацијама за пружање помоћи и сарађује са таквим организацијама како би се обезбедила брза и ефикасна достава хуманитарне помоћи;

13. Подстиче све државе чланице и међународне организације да дају допринос економској и социјалној обнови као и безбедном повратку избеглица и расељених лица, и истиче, у том контексту, значај сазивања, што је пре могуће, међународне конференције донатора, нарочито за циљеве у горе наведеном ставу 11г;

14. Захтева пуну сарадњу свих на које се то односи, укључујући и међународно безбедносно присуство, са Међународним кривичним судом за бившу Југославију;

15. Захтева од ОВК и других наоружаних група косовских Ал-банаца да одмах прекину са свим офанзивним акцијама и да се пови-нују захтевима за демилитаризацију како то тражи шеф Међународног цивилног присуства, у консултацијама са специјалним представником генералног секретара;

16. Одлучује да се забране које су наметнуте у ставу 8 Резолуције 1160 (1998) неће односити на оружје и сродну војну опрему које користи међународно цивилно безбедносно присуство;

17. Поздравља рад који је у току у ЕУ и другим међународним организацијама у циљу развијања свеобухватног приступа економском развоју и стабилизацији региона који је погођен косовском кризом, укључујући и имплементацију Пакта стабилности за југоисточну Европу, уз широко међународно учешће, како би се подстакло унапређење демократије, економског просперитета, стабилности и регионалне сарадње;

18. Захтева од свих држава у региону да у потпуности сарађују у спровођењу свих аспеката ове Резолуције;

19. Одлучује да се међународно цивилно и безбедносно присуство успостави за почетни период од 12 месеци, које ће се наставити после тога уколико Савет безбедности не одлучи другачије;

20. Тражи од генералног секретара да у редовним интервалима подноси Савету извештаје о спровођењу ове Резолуције, укључујући и извештаје руководства цивилног и безбедносног присуства, при чему први извештај треба да буде

поднет у року од 30 дана од усвајања ове Резолуције;

21. Одлучује да се и даље активно бави овим питањем.

Анекс I

Изјава Председавајућег о закључцима са састанка министара Групе 8 одржаног у Петербургу, 6. маја 1999. године

Министри Групе 8 су усвојили доле наведене опште принципе о политичком решењу кризе на Косову:

- тренутна и проверљива обустава насиља и репресија на Косову;
- повлачење војске, полиције и паравојних снага са Косова;
- распоређивање ефикасног међународног цивилног и безбедносног присуства на Косову, које ће подржати и усвојити Уједињене нације, способног да гарантује остваривање заједничких циљева;
- успостављање привремене администрације за Косово о чему ће донети одлуку Савет безбедности Уједињених нација, како би се обезбедили услови за миран и нормалан живот за све становнике Косова;
- безбедан и слободан повратак свих избеглица и расељених лица и неометан приступ хуманитарних организација Косову;
- Политички процес ка успостављању споразума о привременом политичком оквиру, који ће обезбедити суштинску самоуправу на Косову, узимајући у потпуности у обзир споразуме из Рамбујеа и принципе суверености и територијалног интегритета СР Југославије и других земаља у региону, и демилитаризацију ОБК;
- Свеобухватни приступ економском развоју и стабилизацији кризног региона.

Анекс 2

Споразум треба да буде постигнут на основу доле наведених

принципа како би се кренуло у правцу решавања кризе на Косову:

1. Тренутна и проверљива обустава насиља и репресије на Косову.

2. Проверљиво повлачење свих војних, полицијских и паравојних снага са Косова, у складу са хитним распоредом.

3. Распоређивање на Косову, под покровитељством Уједињених нација, ефикасног међународног цивилног и безбедносног присуства, способног да гарантује постизање заједничких циљева, које ће деловати, ако се тако одлучи, у складу са поглављем VII Повеље.

4. Међународно безбедносно присуство уз суштинско учешће НАТО-а мора да буде распоређено под јединственом командом и контролом и овлашћено да успостави безбедно окружење за све људе на Косову, као и да олакша безбедан повратак свих расељених лица и из-беглица њиховим домовима.

5. Успостављање привремене администрације за Косово као дела међународног цивилног присуства под којим ће народ Косова моћи да ужива суштинску аутономију у оквиру СР Југославије о чему ће одлуку донети Савет безбедности УН. Привремена администрација треба да обезбеди прелазну управу, и да при томе успоставља и надгледа развој привремених демократских самоуправних институција како би се обезбедили услови за миран и нормалан живот свих становника Косова.

6. Након повлачења, договореном броју југословенског и српског особља ће бити дозвољено да се врати и обавља следеће функције:

- Везу са међународном цивилном мисијом и међународним безбедносним присуством;
- Обележавање/чишћење минских поља;
- Одржавање присуства на местима српске културне баштине;
- Одржавање присуства на главним граничним прелазама.

7. Безбедан и слободан повратак свих избеглица и расељених лица уз надзор УНХЦР (Високог комесара УН за избеглице) и неометан приступ хуманитарних организација Косову.

8. Политички процес у циљу успостављања споразума о привременом политичком оквиру који ће обезбедити суштинску самоуправу за Косово, узимајући у потпуности у обзир споразуме из Рамбујеа и принципе суверенитета и територијалног интегритета СР Југославије и других земаља региона, као и демилитаризације ОВК. Преговори између страна у правцу постизања решења не треба да одлажу или ометају успостављање демократских самоуправних институција.

9. Свеобухватни приступ економском развоју и стабилизацији кризног региона. Ово ће укључити спровођење Пакта стабилности за Југоисточну Европу, уз широко међународно учешће како би се даље подстицало унапређење демократије, економског просперитета, стабилности и регионалне сарадње.

10. Суспензија војних активности ће захтевати прихватање горе наведених принципа, уз сагласност за друге већ идентификоване тражене елементе, који су садржани у доле наведеним напоменама.¹ Затим ће бити хитно закључен

11. Војнотехнички споразум који ће, између осталог, прецизирати додатне модалитете укључујући улоге и функције југословенског- српског особља на Косову:

Повлачење

- Процедуре повлачења, укључујући и повлачење у фазама, детаљни план и разграничење тампон зоне у Србији иза које ће снаге бити повучене;

Особље које се враћа

- Опрема особља које се враћа;
- Оквир за функције које ће обављати;
- Распоред њиховог враћања;
- Географско разграничење области у којима ће они

деловати;

- Правила која ће регулисати њихов однос са међународним безбедносним присуством и међународном цивилном мисијом.

Напомене

1 Други тражени елементи:

- Брз и прецизан распоред повлачења, што значи, нпр., 7 дана за окончање повлачења и повлачење оружја за ваздушну одбрану 25 км изван зоне безбедности у оквиру 48 сати;

- Повратак особља за четири горе наведене функције обавиће се уз надзор међународног безбедносног присуства и биће ограничено на мали договорени број (стотине, не хиљаде);

- Обустава војне активности по отпочињању проверљивог повлачења;

- Разговори и постизање Војнотехничког споразума неће пре-корачити раније договорени рок за окончање повлачења

Willy Wimmer

Члан Парламента

Председник Среског ЦДУ-савеза Доње Рајне

Потпредседник Парламентарне скупштине ОЕБС-а

Господин

Gerhard Schreder MdB

Савезни канцелар СР Немачке

Канцеларија изборног округа:

Канцеларија Савезног канцелара

Пословница ЦДУ-а

10178 Берлин

-достављено факсом -

Берлин, 2. мај 2000.

Врло поштовани госп. Савезни канцелару,

Прошлог викенда имао сам прилику да у словачкој престоници Братислави присуствујем једној конференцији коју су заједно органи- зовали МИП САД-а и American Enterprise Institute (Институт за спољну политику Републиканске партије), а чије су главне теме биле Балкан и проширење НАТО-а.

Конференција је имала врло висок састав, на шта указује присуство великог броја председника влада, као и министара иностраних послова и министара одбране из тог региона. Међу многим важним тачкама о којима је било речи у оквиру поменутих тема, неке од њих заслужују да се посебно истакну:

1. Организатори конференције су тражили да се у кругу савез- ника што је могуће брже изврши међународно признавање независне државе Косово.

2. Организатори су изјавили да се Савезна Република Југосла- вија налази изван сваког правног поретка, а пре свега изван Завршног документа из Хелсинкија.

3. Европски правни поредак је сметња за спровођење НАТО планава. У ту сврху знатно је погоднији амерички правни поредак за примену и у Европи.

4. Рат против Савезне Републике Југославије је, наводно, вођен да би се исправила једна погрешна одлука генерала Ајзенхауера из Другог светског рата. Због тога се из стратешких разлога тамо морају накнадно стационирати амерички војници.

5. Европски савезници су учествовали у рату против Југославије да би, дефакто, превазишли дилему која је настала услед усвајања „концепта нове стратегије“ од стране Алијансе у априлу 1999. године и настојања Европљана да се претходно добије мандат УН-а или КЕБС-а.

6. Не умањујући важност накнадне легалистичке интерпретације Европљана да се код ширења задатка НАТО-а преко граница уغو- ворног подручја у рату против Југославије радило само о изузетку, јасно је да се ради о преседану, на који се свако може позвати у свако доба или ће се позивати.

7. Потребно је да се приликом садашњег ширења НАТО-а поновно успостави таква просторна ситуација између Балтичког мора и Анадолије, каква је била на врхунцу ширења Римског царства.

8. Због тога Пољска мора бити окружена са севера и југа демократским државама као суседима, Румунија и Бугарска да осигурају копнену везу са Турском, а Србија (вероватно због обезбеђивања војног присуства USA) да трајно буде искључена из европског развоја.

9. Северно од Пољске треба остварити потпуну контролу над прилазом из Санкт Петербурга у Балтичко море.

10. У сваком процесу треба дати предност праву на самоопредељење над свим другим одредбама и правилима међународног права.

11. Констатација, да је НАТО приликом напада на Савезну

Републику Југославију прекршио сва међународна правила, а посебно све одговарајуће одредбе међународног права, није оспоравана.

Након ове конференције која је протекла врло слободоумно, не може се, с обзиром на састав учесника и организатора, избећи оцена њених порука.

Чини се да је америчка страна свесна и спремна да у глобалном контексту и ради остварења својих циљева поткопа међународни правни поредак који је настао као резултат Другог светског рата у прошлом веку. Сила треба да буде изнад права. Тамо где међународно право стоји на путу, треба га уклонити.

Када је нешто слично доживело Друштво народа, Други светски рат није више било тако далеко.

Начин размишљања, који апсолутно води рачуна само о својим интересима, може се само назвати тоталитарним.

С пријатељским поздравима
Willy Wimmer, с.р.

РЕЗОЛУЦИЈА 1345 (2001)

Усвојио Савет безбедности на својој 4301. седници 21. марта 2001.

Савет безбедности,

Позивајући се на своје резолуције 1160 (1998) од 31. марта 1998. године, 1199 (1998) од 23. септембра 1998. године, 1203 (1998) од 24. октобра 1998. године, 1239 (1999) од 14. маја 1999. године и 1244 (1999) од 10. јуна 1999. године и на изјаве својих председника од 19. децембра 2000. године (S/PRST /2000/40), од 7. марта 2001. године (S/PRST /2001/7) и 16. марта 2001. године (S/PRST/2001/8),

Поздрављајући кораке које је предузела Влада бивше Југословенске Републике Македоније на консолидацији мултиетничког друштва у својим границама и изражавајући своју пуну подршку даљем току овог процеса,

Такође поздрављајући план који је предложила Влада Савезне Републике Југославије за мирно решавање кризе у одређеним општинама на југу Србије, и изражавајући охрабрење за спровођење политичких и економских реформи осмишљених за поновну интеграцију етничког албанског становништва као пуноправних чланова грађанског друштва,

Поздрављајући међународне напоре, укључујући ангажовање Мисије привремене управе Уједињених нација на Косову, Међуна-

родног безбедносног присуства на Косову (КФОР), Европске уније, Организације Северноатлантског пакта и Организације за европску безбедност и сарадњу (ОЕБС) у сарадњи са владама бивше Југословенске Републике Македоније, Савезне Републике Југославије и других држава, у циљу спречавања ескалације етничких тензија у тој области,

Даље поздрављајући допринос Европске уније мирном решавању проблема у одређеним општинама на југу Србије, њену одлуку да тамо знатно повећа присуство Посматрачке мисије Европске уније на основу постојећег мандата Мисије, као и њен шири допринос региону,

Поздрављајући сарадњу између Организације Северноатлантског савеза и власти бивше Југословенске Републике Македоније и Савезне Републике Југославије у решавању безбедносних проблема у деловима бивше Југословенске Републике Македоније и одређеним општинама на југу Србије,

1. Снажно осуђује екстремистичко насиље, укључујући терористичке активности, у одређеним деловима бивше Југословенске Републике Македоније и одређеним општинама на југу Србије, Савезна Република Југославија, и констатује да то насиље има подршку етничких албанских екстремиста који потичу изван ових области и да представља претњу по безбедност и стабилност ширег региона;

2. Поново потврђује своју посвећеност суверенитету и територијалном интегритету Савезне Републике Југославије, бивше Југословенске Републике Македоније и других држава у региону, онако како је наведено у Хелсиншком завршном акту;

3. Поново истиче своју снажну подршку за пуну имплементацију Резолуције 1244 (1999);

4. Захтева да сви који су сада укључени у оружане акције против власти у тим државама одмах прекину све те акције, положе оружје и врате се својим кућама;

5. Подржава Владу бивше Југословенске Републике Македоније и Владу Савезне Републике Југославије у њиховим напорима да окончају насиље на начин доследан владавини права;

6. Подвлачи потребу да се све разлике решавају дијалогом између свих легитимних страна;

7. Додатно подвлачи захтев свим странама да поступају уз здрав разум и пуно поштовање међународног хуманитарног права и људских права;

8. Поздравља напоре Владе Албаније на промовисању мира у региону и изолацији екстремиста који подривају мир, и подстиче њу и све државе да предузму све могуће конкретне кораке да спрече подршку екстремистима, узимајући у обзир још и Резолуцију 1160 (1998);

9. Позива политичке лидере косовских Албанаца и лидере заједница етничких Албанаца у бившој Југословенској Републици Македонији, на југу Србије и другим местима, да јавно осуде насиље и етничку нетрпељивост и да употребе свој утицај да обезбеде мир, и позива све који одржавају контакт са екстремистичким наоружаним групама да јасно искажу да не уживају подршку било ког дела међународне заједнице;

10. Поздравља напоре КФОР-а да спроведе Резолуцију 1244 (1999) у сарадњи са властима бивше Југословенске Републике Македоније и Савезне Републике Југославије, и позива КФОР да настави са даљим јачањем напора на спречавању неовлашћеног преласка и илегалних испорука оружја преко државних и административних граница у региону, да конфискује оружје на Косову, Савезна Република Југославија, и да настави да извештава Савет у складу са Резолуцијом 1160 (1998);

11. Позива државе и релевантне међународне организације да размотре најбољи начин на који могу да пруже практичну помоћ напорима у региону за даље јачање демократских, мултиетничких друштва у интересу свих и да пруже помоћ за повратак расељених

лица у подручја о којима је реч;

12. Позива све државе у региону да једна другој поштују тери-торијални интегритет и да сарађују у мерама које подстичу стабил-ност и промовишу регионалну политичку и економску сарадњу у складу са Повељом Уједињених нација, основним начелима ОЕБС-а и Пактом стабилности за Југоисточну Европу;

13. Одлучује да пажљиво прати догађаје на терену и остаје ак-тивно укључен у ову ствар.

ЛИТЕРАТУРА:

- Аврамов Смиља, „Трилатерална комисија“, ЛДИЈ, Београд 1998.
- Бинел-Анри Пјер, „Ратни злочини НАТО-а“, Гутенбергова Галаксија, Београд, 203.
- Булатовић Љиљана, „Зар је злочин бранити отаџбину“, „НЕОФАР- МИС“, Београд, „ЈЕЛ-МИЛ- штампарија Бајић“, Чачак, 2005.
- Гујон Арно, „Сви моји путеви воде ка Србији“, Агапе књига, Београд, 2017.
- Јовановић Живадин, „1244 кључ мира у Европи“, Београдски форум за свет равноправних и Српска књижевна задруга, Београд, 2018.
- Пеан Пјер, „Косово-„праведни“ рат за стварање мафијашке државе“, „Службени гласник“, Београд, 2013.
- Ђођевић А. Ђорђе, „Косметска голгота превара НАТО пакта и Америке“, Агенција Братин, Нови Сад, 2007.
- Трајковић Момчило, „Косово (не)могућа мисија“, Центар за дијалог и помирење, Београд-Приштина, 2007.
- Марковић Драгана, „На медијском фронту“, Новинско-информативни центар „Војска“, Београд (војна штампарија), 2000.
- Маринковић Даница, „Судија у рату и миру“, ИП „Рад“, Београд, 2017.
- Миљинчић Љубинка, „Владимир Путин-моја битка за Косово“, „Софос“, Београд, 2007.
- Мировић Дејан, „Бриселски споразум-хронологија и последице“, Катена мунди, Београд, 2019.
- Петровић Зоран-Пироћанац, „Хоћеш ли и даље да будеш Србин?“, НИД Компанија „Новости“ ад и Институт за политичке студије, Београд, 2014.
- Петровић Зоран -Пироћанац, „Избрисати српски вирус“, Аутор и Центар за геополитичке студије „Југоисток“, Београд, 2008.
- Пелевић Борислав, „Кроз историју Косова и Метохије-од VI до XXI века“, Евро, Београд, 2005.
- Петрушић Светлана, „Косово и Метохија од државе до логора- како победити глобализам“, ДК „Свети Сава“-ХВОСНО, Исток, Градска библиотека „Вук Караџић“-Косовска Митровица, Прва српска издавачка комуна „ДИС“, Чачак, ИЗ „Вишњић-Подруговић“, Никшић, 2006.
- Српска академија наука и уметности-Одељење друштвених наука, „Косово и Метохија-прошлост, садашњост, будућност“, Зборник научних радова с међународног научног скупа одржаног у Београду 16-18. марта 2006. године, Београд, 2007.
- Стојичевић Слободан, „Мрежни рат против Срба“, Авала прес д.о.о., Београд, 2018.

- „Зла и неправде Југославије 1“, Сова, Београд, 2002.
- Влајки Емил, „Амерички терор-о нацији која није престала ратовати од почетка свог постојања“, Филип Вишњић, Београд, 2013.
- „НАТО НА БАЛКАНУ-гласови отпора“, „ЈУМЕДИЈА МОНТ“ Д.О.О., Подгорица, ВОЈНОИЗДАВАЧКИ ЗАВОД, Београд, 2000.
- Ивановић Живота, „Србија мора умрети“, Филип Вишњић, Београд, 1995.
- „Меморандум о Косову и Метохији“, Свети архијерејски сабор Српске православне цркве, Београд, 2003.
- Чомски Ноам, „Шта то (у ствари) хоће Америка?“, Институт за политичке студије, Београд, 1999.
- Чомски Ноам, „Југославија мир, рат и распад“, Самиздат, Београд, 2018.
- „Национални идентитет и суверенитет у Југоисточној Европи“, зборник научних радова с међународног научног скупа 8-10. децембра 1999., Београд, 2002.
- Рађеновић Јелица, „Зашто распињу Србе“, Чигоја штампа, Београд, 2000.
- Фузаро Дијего, „Четврти светски рат против Србије“, ИП „Наш Печат“ А.Д. Београд, 2019.

КОНВЕНЦИЈЕ, УСТАВИ, ДЕКЛАРАЦИЈЕ, РЕЗОЛУЦИЈЕ, СПОРАЗУМИ, УРЕДБЕ, ОДЛУКЕ

- Повеља Уједињених нација од 26. јуна 1945. године која је потписана у Сан Франциску а ступила је на снагу 24. октобра 1945. године,
- Хелсиншка декларација од 1. августа 1975. године и њених десет начела. Потписник је била СФРЈ, правни следбеник СР Југославија, правни следбеник Заједница Србије и Црне Горе, правни следбеник Србија,
- Устав СР Југославије од 1992. године,
- Уставна повеља заједнице Србије и Црне Горе,
Резолуција 1160 СБ УН од 31. марта 1998. године,
Резолуција 1199 СБ УН од 23.9.1998. године,
Резолуција 1203 СБ УН од 24.10.1998. године,
- Порука министра Ибер Ведрина и Робина Кука као посредника из Париза од 10. марта 1999. године,
- Одговор Председника СР Југославије, Слободана Милошевића Робин Куку и Ибер Ведрину од 10. марта 1999. године,
- Одлуке и закључци Народне скупштине Србије од 23. марта 1999. године,
- Београдски споразум закључен дана 3. јуна 1999. године, који су у име Европске Уније потписали Марти Ахтисари, у име Руске Федерације Виктор Чердомирдин и у име СР Југославије Слободан Милошевић,
- Војно технички споразум потписан дана 9. јуна 1999. године у

- Ку- манову између КФОР-а и Валада СР Југославије и Србије,
- Резолуција 1244 СБ УН од 10. јуна 1999. године,
  - Уредба специјалногпредставника УН Бернара Кушнера број 1999/1 од 25. јула 1999. године, која регулише овлашћења привремене управе мисије Уједињених нација на Косову (УНМИК),
  - Уредба специјалног представника УН Ханса Хакерупа УН број 2001/9 од 19. маја 2001. године, која регулише успостављање „Уставног оквира за привремену самоуправу“ на Косову и Метохији,
  - Устав Републике Србије из 2006. године,
  - План Мартија Ахтисарија специјалног изасланика Уједињених на- ција „Свеобухватни предлог за решење статуса Косова“, од 26. марта 2007. године,
  - Декларација о независности Косова од 17. фебруара 2008. године, коју је усвојила такозвана Скупштина Косова, као привремена институција,
  - Одлука Народне скупштине Србије од 18. фебруара 2008. године, којом су проглашене ништавним противправни акти привремених органа са- моуправе на Косову и Метохији о проглашењу једностране независности,
  - Устав такозване „државе“ Косово, који је донела такозвана Скуп- штина Косова као привремена институција 9. априла 2008. године ,

НОВИНСКИ ТЕКСТОВИ

- „Политика“ од 27.октобра 2002. године, стр. 10, „Политика експрес“ од 31. октобра 2002. године, страна 4, NACIONAL од 2-3 новембра 2002. го- дине, страна 5, „Глас јавности“ од 4. новембра 2002. гГодине, страна 11,
- Текст „Рамбује у 1244“ објављен у дневном листу „Вечерње но- вости“, дана 27. 10. 2002. године,
- Текст „Тајна шифра закључава Србију“, објављену дневномлисту „Вечерње новости“, дана 7. 12. 2003. године,
- Текст „Статус је јасан-Косово и Метохија је покрајина“, који је објављен у дневном листу „Глас јавности“, дана 20. 5. 2007. године,
- Ауторов текст „Подметнута Резолуција СБ 1244“ , који је објављен у дневном листу „Глас јавности“, дана 28.12. 2007. године,

БЕЛЕШКА О АУТОРУ

Михајло Т. Макић,

рођен је 1953. године у селу Горње Кусце, код Гњилана, као четврто дете од оца Тодора и мајке Роске девојачко Влајковић. Пет разреда основне школе завршио је у родном селу. Шести, седми и осми разред као и гимназију завршио је у Гњилану. Правни факултет завршио је на Универзитету у Нишу. Ожењен, отац двоје пунолетне деце, једне унуке и једног унука Прво запослење му је било у Персоналној служби „Буковичке бање“ у Аранђеловцу. Од априла 1980. до јуна месеца 1984. радио је у органима управе општине Гњилане. Од јуна месеца 1984. до марта месеца 2018. године радио је као судија у Општинском суду у Деспотовцу, када је и пензионисан. У периоду од

2001. до 2005. године обављао је функцију председника Општинског суда у Деспотовцу. Активан је члан струковног удружења Друштва судија Србије од оснивања 1997. године. У више мандата је био члан Управног одбора. Био је први председник Одељења Друштва судија Србије заподручје Округног судау Јагодини од 2001. до 2003. године. Члан је Удружења правника Србије у Београду, члан је Управног од- бора Удружења правника Правног факултета у Нишу, члан је Зави- чајног клуба Удружења српске изворне музике „Косовски завет”- Шилово код Гњилана, члан је народног покрета „Уставобранитељи XXI века“ у Београду, члан је Удружења српско -

руског пријатељства „Ресава“ Милива - Деспотовац, члан је Удружења „Милош

Милојевић“ у Црној Бари код Шапца, члан је народног покрета „Покрети Светло“ у Београду. Завршио је специјалистичке студије зајавног бележника на универзитету „Унион“ у Београду. Објавио је три стручна радова, 2007, 2008 и 2009. године из области јавног бележничтва на Копаоничкој школи природног права, коју је основао академик проф. Слободан Перовић.

Публицистком је почео да се бави 1996. године, када је написао први текст поводом изборне крађе која се догодила на локалним изборима у појединим општинама у Србији. Текст је објављен дана 18. децембра 1996. године, у листу „Нови пут“ у Јагодинама, под насловом „Судство мора остати самостално“. Остали текстови су му објављивани у дневним листовима „Политика“, „Вечерње новости“, „Данас“, „Правда“, „Глас јавности“ и на порталима „КМ новине“, „Србин инфо“, „Српска историја“, „Искра“, „Сви Срби света“, „Борба за истину“, „Корени“. Највећу пажњу читалачке јавности привукли су следећи текстови: „Судије пребацују норму“, „Српско правосудје налази се у подређеном положају“, „Због чега и коме све смета независно српско правосудје?“, „Живо благо реформе“, „Реформа судства није успела“, „У Србији не постоји специјални суд“, „Шта је донела реформа правосудја“, „Треба упослити нереизабране судије“, „Господине интелектуалци, пробудите се!“, „Вук Драшковић не говори истину“, „Бенефицирани радни стаж за Србе са Космета“, „Помоћи Србима на Космету“, „У власништву Срба је 70 одсто територије Космета“, „Хитно заштитити Србе на Космету“, „Законски регулисати повратак на Космет“, „Хаг газди права човека“, „Да ли у Србији постоје грађани првог, другог и трећег реда?“, „Црногорска власт крши људска права“, „Хеј Србине, стави прст на чело, па сачувај своје родно село“, „Роди ме мајко да дипломирам, па да одмах емигрирам“, „Амерички амбасадор у Србији Кајл Скот не говори истину“, „Бенефицирани радни стаж за све Србе на Косову и Метохији“, „Још једна америчка подвала: Ви сте свет“, „Резолуција 1244 подметнута од стране француског амбасадора“, „Тајна шифра у Резолуцији 1244 СБ УН-подметање и последице њене примене“, „Судија Небојша Симеуновић не сме бити заборављен“, „Ко хоће нађе начин, ко неће нађе изговор“...

УТИСЦИ ЧИТАОЦА

Изузетно широким истраживањем, у овој књизи су представљени изводи из савремених чланака и књига са краја XX и почетка XXI века, који говоре о савременом тренутку Србије. Сви извори су обрађени објективно, са директним позивањем на порекло извора, без било какве субјективне оцене, коју аутор препушта читаоцу. Таквим објективним приступом различитим изворима, аутор је успешно остварио дело које ће моћи да послужи чак и историчарима за проучавање историјске грађе о овом периоду, и то грађе која предметној проблематици приступа и из неког другог угла у односу на општеприхваћени начин посматрања предметног периода са становишта представе да су Срби „лоши момци“ Балкана и Европе.

Праћењем историјских догађања из времена распада СФРЈ, као и периода бомбардовања СРЈ, Кумановског споразума и Резолуције 1244 Уједињених нација, као и других правних аката садржаних у књизи, читаоцу се омогућује најшири могући увид у ону страну историјских догађања са којима шира јавност није упозната. Не улазећи у питање интереса који су стајали иза распада СФРЈ, те окупације Косова и Метохије 1999-те године, ова књига само указује на понашања појединаца који су креирали догађаје на овим просторима и правне акте који су последица тих догађаја, а који су од значаја не само за разрешење ситуације која је постојала у том периоду, већ и за време будуће.

Избегавањем било каквог субјективног приступа изложеном тексту и документима, аутор је остварио изузетан истраживачки рад од великог значаја за будућа разматрања ових историјских догађаја и докумената, чиме је створио основу за преиспитивање правилности поступка према СРЈ у току 1999-те године и касније. Истовремено је створен основ за праћење поштовања међународних аката, нарочито Резолуције 1244, а што је од одлучујућег интереса за политичко стање на Балкану и Европи, нарочито по питању могућих интеграција или дезинтеграција на поменутих просторима.

Књигу коју држите у руци представља резултат озбиљног и широког истраживачког рада аутора, што је чини валидним извором садржаја о времену прошлом на просторима Балкана. Стога је најтоплије препоручујем најширем кругу читалаца.

У Београду,

дана 17. 12. 2021. године

Никола Китаровић, судија Управног суда у Београду

ПОГОВОР О КЊИЗИ

ТАЈНА ШИФРА „С/1999/648“ У РЕЗОЛУЦИЈИ 1244 СБ УН

Писац књиге под насловом ТАЈНА ШИФРА „С/1999/648“ У РЕЗОЛУЦИЈИ 1244 СБ УН, Михајло Т. Макић, човек који је цео радни век провео као судија, примењујући правне прописе и на тај начин бо- рећи се за правду, је и у овој књизи наједан вешт и оригиналан начин, који је разумљив за читаоце, успео да прикаже положај и политику САД-а, која је тежила да доминира светском сценом, позиционирајући себе као дежурног полицајца у свету, мешајући се у унутрашње поли- тике других земаља.

Као резултат такве политике, након Другог светског рата САД су извеле преко 300 војних интервенција, а све у циљу промена си- стема власти, тежећи коришћењу природних богатстава, искоришћа- вајући војне ресурсе за изградњу војних база и слично. Неретко је САД имала и савезнике у другим земљама, попут Енглеске, Немачке, Фран- цуске, Италије и др., а посебно војног савеза НАТО алијансе, који је под њиховом контролом. То је савез који има претензије да се и даље шири и на земље у Европи и поред тога што је пре тридесетак година распадом Варшавског уговора, престала потреба за таквим и сличним организацијама. Овде се мора истаћи пример из новије историје, исто- рије при крају двадесетог века, када је 24. марта 1999. године извршио оружану агресију НАТО савез на тадашњу СРЈ, једну суверену државу и то без одлуке Савета безбедности УН и објаве рата, што је у супро- тности са бројним међународним актима и Повељом УН.

Михајло Макић, као аутор ове књиге, је више од двадесет го- дина кроз ауторске радове у научним часописима, недељницима и дневним гласилима говорио о питањима који се односе на ситуацију на Косову и Метохији, покрајину у којој је настала српска држава и на којој се налазе бројне српске светиње. Кроз истраживање тема ве- заних за покрајину у којој је рођен, чувао је успомену на своје претке и домовину.

За писање ове књиге, аутор је на вешт начин анализирао до- ступне текстове, медијске садржаје и литературу, стварајући тако пре- гледну целину, не пропуштајући да објективно укључи своје коментаре, кроз правни преглед решења и анализу у складу са међу- народним и националним изворима права.

У књизи су приказани интервјуи и новинска литература светских лидера и политичара, у којима говоре да САД у свету поседује 50 % светског богатства, а само 6,3% светског становништва, са императивом да се то задржи. Занемаривајући људска права о којима се у свету доста говори, и наступајући само из позиције силе, можемо видети којој политици САД претендују. Са друге стране читаоцу су приказани позитивни чланци и коментари који осуђују такву политику, политику која се води једино ради остварења личних циљева, наводећи и ситуације употребе недозвољених средстава ратовања штетних по здравље људи.

Аутор посебно указује и на научни рад грчког професора међународног права Панајотиса Г. Харитоса који се односи на подметање Резолуције 1244 СБ УН, под насловом „Статус Косова и Метохије према међународном праву“, који је презентован на међународном скупу „Косово и Метохија, прошлост, садашњост и будућност“, организованом од стране Српске академије наука и уметности 2006. године у Београду. Шифра „С/1999/648“ у главном делу резолуције 1244 односи се на документ уручен УН од стране представника Француске. У овом документу, израз „Споразум из Рамбујеа“: који се појављује у Београдском споразуму од 3. јуна 1999. године је изједначен са текстом под насловом „Привремени договор о миру и самоуправи на Косову“, тј. са ултиматумом који је одбијен од стране југословенског руководства и Скупштине Србије марта 1999. године. Тај текст „Привременог договора о миру и самоуправи на Косову“, а до договора није ни дошло, је подметнут у Резолуцију 1244, као датак 2, након што је постигнут договор у Београду и сачињен „Београдски споразум“ 3.06.1999. године. Овај документ само иде у прилог томе колико далеко су ишле САД и њени савезници, са циљем остваривања интересних политика, без остављања простора да друга страна изнесе своје аргументе.

Аутор у књизи вешто успева, да обичном читаоцу приближи политику великих сила, кроз приказ непоштовања људских права, и кршења основних међународних правних стандарда. Нашу пажњу не задржава само на напред наведеном, већ иде даље, не мирујући покреће иницијативу за почетак дипломатске офанзиве и предлаже да се затражи од Савета безбедности УН примена резолуције 1244 у делу који се односи на долазак 1000 војника и полицајаца на Косову и Метохији и повтратак 250.000 Срба и других прогнаних лица, кроз апел да одређене структуре Републике Србије подрже дате предлоге.

Читајући ову књигу могу слободно рећи да ми је изазвала по-

себну пажњу и пробудила потребу за продубљивањем знања из ове области, а напомињем да сам тек читајући спознао неке чињенице и податке који ми нису били познати. Из тих разлога се посебно захваљујем мом колеги, другу са факултета и пријатељу Макић Т. Михајлу. Са искреном надом да ће ова књига наћи своје место у избору литературе оних који ову тему више истражују и занимају се за њу кроз своје критичко истраживање. Препоручујем ову књигу свакоме са жељом да се ближе упозна са историјом Републике Србије, а посебно са темом Косова и Метохије крајем двадесетог и почетком двадесет првог века.

У Нишу, дана
19. 12. 2021. године

Дракча Илић, адвокат у пензији

КОМЕНТАР-МИШЉЕЊЕ
О КЊИЗИ АУТОРА МАКИЋ Т. МИХАЈЛА:

ТАЈНА ШИФРА ”С/1999/648“ У РЕЗОЛУЦИЈИ 1244 СБ УН
-ПОДМЕТАЊЕ И ПОСЛЕДИЦЕ ЊЕНЕ ПРИМЕНЕ-

Недавно сам прочитао радну верзију књиге аутора господина Макића Т. Михајла: ТАЈНА ШИФРА ”С/1999/648“ У РЕЗОЛУЦИЈИ 1244 СБ УН - ПОДМЕТАЊЕ И ПОСЛЕДИЦЕ ЊЕНЕ ПРИМЕНЕ-где се на штету Србије и српског народа недвосмислено открива груба фалсификација Резолуције Савета безбедности Уједињених нација број: 1244.

У књизи је изведена детаљна и студиозна анализа свих аката и радњи грубог фалсификовања докумената, коју нико не може да ос- пори да је фалсификацијом Резолуције 1244 Савета безбедности Уједињених нација учињена велика штета Републици Србији, српском народу и свим припадницима етничких заједница.

Пред неспорне тачне анализе, у књизи су дати и основани предлози за хитно предузимање дипломатске офанзиве за укидање Резолуције Савета Безбедности Уједињених нација број: 1244 и да Савет Безбедности Уједињених нација треба да донесе нову резолуцију, која треба у потпуности да задовољи све народе и етничке заједнице које су живе на Косову и Метохији до јуна 1999 године, да се успостави суверенитет и територијални интегритет Републике Србије на целој територији Косова и Метохије, и да се врате да живе на своја огњишта сви прогнани Срби, Албанци и припадници свих етничких заједница.

Мишљења сам да књига аутора, господина Макића Т. Михајла: ТАЈНА ШИФРА ”С/1999/648“ У РЕЗОЛУЦИЈИ 1244 СБ УН - ПОД- МЕТАЊЕ И ПОСЛЕДИЦЕ ЊЕНЕ ПРИМЕНЕ- треба да се предложи Правним факултетима и Факултету политичких наука као обавезна ли- тература за предмете Међународно јавно право и Међународни од- носи, јер се у њој на прави академски начин презентира лоша страна дипломатије која је у стању да у интересу друге стране изврши грубу фалсификацију међународних докумената.

Посебно предлажем да се ова књига преведе на следеће језике: руски, грчки, енглески, француски, немачки, шпански, као и на друге иностране језике како би се сва светска, међународна јавност упознала са извршеним грубим фалсификацијама Резолуције 1244 Савета без- бедности Уједињених нација, којој је претходило

бомбардовање територије Републике Србије и на основу тога настале огромне жртве, посебно деце, жена и старих особа, као и учињена велика материјална и еколошка штета Републици Србији.

Хашки трибунал уместо да суди ратним злочинцима: Клинтону, Шираку, Блеру, Солани, Мадлен Олбрајт и другим ратним злочинцима НАТО савезника који су у Републици Србији учинили ратно злочинство и зверска убиства невиних: деце, жена и старих особа, а тај суд незаконито суди руководству и патриотама Републике Србије који су бранили своју земљу, Отаџбину и свој народ.

У Москви,
15. 09. 2021. године

Раичић Родољуб,
дипл. правник

ПОГОВОР О КЊИЗИ

НИЈЕДНА ТАЈНА НИЈЕ БЕСКРАЈНА

Михајло Макић као човек из струке, који је цео свој радни век провео у правосуђу и као родољуб и патриота сматра за своју обавезу да се одужи своме роду пишући ову књигу, да лайке подучи и да им придода правно тумачење Резолуције 1244 о Косову и Метохији, а да своје колеге правнике подсети на злоупотребу али и на легитимност ове Резолуције. Није жалио труда ни времена, већ је до танчина појас- нио сваки сегмент овог међународног документа о коме се много го- ворило, али се надам да ће се након изласка из штампе ове књиге о овом документу још више говорити, јер ће сигурно изазвати полемику како надлежних исто тако и читалаца ове књиге. То нам показује и сама чињеница, јер док је своја тумачења објављивао у виду фељтона, он је читаоце изазвао на још веће интересовање, да до танчина про- прате сваки сегмент ових фељтона, што је био довољан разлог и сам повод писања ове књиге.

Како аутор исто тако и издавач приступили су овој теми врло озбиљно и веома одговорно у сваком погледу, тако да се може рећи да је ова књига професионално урађена и она ће бити убудуће смерница многим истраживачима из ове области. Иако се очекивало да овај пројекат уради државни институт са тимом стручњака, ипак је Ми- хајло Макић сав терет понео сам на својим плећима, без ичије под- ршке и помоћи, што је за сваку похвалу, јер се тиме одужио своме завичају. Срби са Косова и Метохије дугују захвалност Михајлу Ма- кићу за разоткривања истине и лажи у вези Међународне Резолуције о Косову и Метохији. При чему је дао и генезу међународног злочина над Србима на Балкану кроз дужи временски период. У сваком по- гледу дао је правна тумачења свих донетих аката у вези Косова и Ме- тохије и навео стотину случајева непоштовања међународног права од стране НАТО савеза, али и присилног (условљеног) кршења домаћег права, цитирајући домаће и стране експерте из области права.

У вези саме генезе отимања Косова и Метохије додао бих, да је њен родоначелник Аустријанац Фердинанд Липач, дипломата словеначког порекла 1877. године, који је након - Тајне конвенције о раз- граничењу између аустријске и руске сфере утицаја, у својој „Споменици о Албанији“, осмислио план о формирању своје „пете ко- лоне“ на југоистоку Европе, која би бранила аустријске интересе. Радио је на стварању сателитске албанске државе у борби против

свих православних Словена, пре свега ради слабљења српског ослободилачког покрета под утицајем страног фактора. Управо и сада се Албанци употребљавају од страних сила за разбијање географског јединства Србије. Тако су Албанци 1912. издејствовали своју државу Албанију, на рачун државе Србије, а читаво столеће раде на стварању тзв. велике Албаније уз подстицај страних фактора. Липич је заговорао употребу Мађара и Албанаца против југословенског покрета и осмислио је насилну трансформацију огромних делова Србије у албанску земљу уз иницирање формирања Призренске лиге 1878. године, која ће радити на реализацији његових идеја до данашњих дана. Зато Срби морају да пружају снажан отпор оваквим тенденцијама. Ниједан српски политичар нема право да под притиском потпише сецесију Косова и Метохије, јер Србија има историјско и уставно право над Косметом, које је старије од етничког права. Ако би власт потписала отцепљење, ти делови српске територије би били изгубљени за сва времена. Док признање сецесије од међународне заједнице без сагласности српске власти означава да је то силом отета територија. Са политичко-правног аспекта Косово и Метохија никада не може бити самостална држава, јер никада на просторима Косова и Метохије није било елемената албанске државности. Границе са суседима није одређивала Србија, већ међународна заједница на основу етничке структуре становништва и турских дефтера. Те границе су одређене на Лондонској конференцији 1913. године, а ревизијом су коначно потврђене на конференцији у Фиренци 26. 7. 1926. године. Такође и међународно право је на страни Србије, јер Повеља Организације уједињених нација забрањује насилно отимање делова суверених земаља. Бројност једне националне заједнице се не одређује њеним бројним стањем у оквиру једног дела државе, па и на основу тог критеријума Албанци су национална мањина у Србији. Нигде у свету до сада национална мањина није имала право на своју државу, а једна национална заједница не може сама за себе одређивати да ли је народ или национална мањина.

Екстремистички настројени Албанци су 1993. године формирали тзв. ОВК (Ослободилачку војску Косова), са циљем стварања тзв. Републике Косово. Увели су „ратни порез“ на све приходе од 3% и започели наоружавање и обуку својих припадника, из Албаније су наоружане параформације ушле на Косово и започели терористичке акције 1998. године, уз подршку НАТО савезника 1999. којима су били продужена рука са заједничким интересима, изазвали крвави рат и бомбардовање Србије. Ратни злочини тзв. ОВК су настављени

и након окончања НАТО агресије, односно са доласком Међународних мировних снага КФОР-а, тако да је са Косова и Метохије до 2004. године протерано око 300.000 Срба, а убијено је 1.218 Срба, киднаповано и нестало 1.150 Срба и још 1.375 рањених, са 6.842 терористичка напада, срушено је више од 150 православних цркава и манастира. Извршено је етничко чишћење уз прећутну сагласност тзв. мировњака. Настављачи Липачевог дела су преузели семе зла и до данашњих дана сатанизују Србе, иако је Никола Тесла као Србин целом свету даровао светлост и све благодети његових изума, без којих би још увек овом планетом царовао мрак. За све Србомрзце несхватљиво је вековно жртвовање Срба за своју територију, зато што су знали да кажу „не“ Турцима, Аустроугарима, Немцима, али и Русима (Стаљину 1948). Никада нису хтели ни у један савез, ни у један пакт. Супротставили се Оттоманском царству и штитили Европу, од Аустроугара штитили су своју веру. У време најтежих крвавих сукоба остајали су без савезника, никог нису угрожавали, само су се часно бранили. На бојном пољу су побеђивали, за преговарачким столом губили, јер су стално обмањивани, па није случајно ни у НАТО рату, када су једини у свету успели да оборе тзв. невидљиви борбени авион, као најмоћнијег бомбардера који је сејао смрт.

Косово и Метохија је српска светиња јер је овде настала и српска државност, зато се овде вековима гинуло „За крст часни и слободу златну“, зато српски народ се попут феникса увек уздиже из крвавог пепела, који створише Европљани али и Американци овде на Балкану, као бурету барута. Срби одолевају светским освајачима и на овај начин утичу и на светски поредак, који би без њих био другачији.

Са овом књигом „Тајна шифра -С1999/648- у Резолуцији 1244 СБ, подметање и последице њене примене“ у којој су дата тумачења докумената у вези Косова и Метохије, сваком лаику биће јасно да за светске моћнике не важе међународне конвенције и да су они изнад закона, само да би остварили своје политичке, економске и војне циљеве на Балкану, као коридору између истока и запада, али и севера и југа Европе, формирањем највеће америчке војне базе „Бондстил“ код Урошевца. Србија им је на сметњи, само зато што жели да задржи своју војну неутралност и што жели добросуседске односе са свима, да остане политички и економски стабилна земља. Никога у окружењу није нападала, само се бранила, кад год је била у опасности, исто је чинила и у НАТО рату, без иједног савезника.

Хтела је да сачува своју част, али је зато доживљавала понижења и у Хашком трибуналу, на тај начин што је била приморана да испоручи своје најспособније војне старешине, који су били одани својој заклетви и бранили Отаџбину, што им је и по Уставу земље била морална обавеза. Па се с правом народ на протестима 1. 11. 1999. године па и касниј е питао „Зар ј е зло- чин бранити Отаџбину“?

Упечатљиви наслови много говоре о самом садржају текстова који се обрађује у овој књизи, тако да читалац не мора редом да чита књигу, али и ако је прочита у целости увек може да се враћа појединачним садржајима ове књиге. У сваком случају тематика је у целини интересантна за читаоца и пожељно је да се књига прочита у целости, верујем да ће се са мном сложити сви који буду у прилици да читају ову књигу. Није било лако Михајлу Макићу да напише ову књигу, али му је било од велике користи што је објављивао многе фељтоне у ча- сописима, као припрема за овај велики подухват. Овај његов првенац отвара му пут да још успешније настави са стваралаштвом у области писане речи, након многих прочитаних књига и вишедеценијског жи- вотног искуства.

Аутор врло вешто своје наводе поткрепљује документима, која прилаже у овој књизи, као и цитатима из литературе и других извора, чиме доказује аутентичност коришћене грађе за писање ове књиге уз студиозно истраживање ове теме од 2007. године. Овом књигом жели да упозна ширу јавност са истином, која се скрива више од две деце- није, са намером да правда на крају победи, јер се он у својој радној ка- ријери увек борио за правду.

По систему пројекције Америка као геноцидна држава, покушава да подметне тезу да су Срби геноцидни народ, наметањем резолуције о геноцидности без икаквог основа. Такође заменом теза жртве претвара у целате, а терористе проглашава за хероје и под плаштом хуманитарне интервенције Америка одржава власт на геостратешким подручјима ради обезбеђивања несметаног промета сировина и кон- троле светског тржишта робе и капитала преко Косова и Метохије, које је срце овог стратешког простора али и колевка српске државно- сти и духовности, са највећим рудним богатством. Управо ова чиње- ница је главни узрок америчке агресије на Србију. Како се Србија није уклапала у тржишне и економске реформе под окриљем Америке, дала је повод за рат на њеној територији, јер Американци не воле ни Србе ни Албанце, само желе неког од њих да придобије за своје интересе, па су Албанце прихватили за савезнике, иако су их пре тога као при- паднике тзв. ОВК прогласили 1998. године за терористе, а потом заједно се

удружују у злочиначком подухвату под окриљем НАТО пакта. Американци као подстрекачи ратова заједно са НАТО старе-пинама као највећи светски злочинци опужују за злочине Србе који су бранили своју Отаџбину. За остваривање својих циљева искористили су медијски рат и пласирали највеће лажи да би разбуктали нечувену мржњу према Србима у целом свету, како би оправдали своје прљаве циљеве, злоупотребљавајући Уједињене нације. Све заплете и закулисаних радње аутор је до танчина појаснио, како би разоткрио вео тајне документа из Резолуције 1244 са обманама за јавност, ради успостављања новог светског поретка од стране САД.

Идентитет Србије везује се за Косово и Метохију као историјске колевке и зато се не смемо одрећи своје прошлости, своје православне вере и националне културе, јер без тога смо нико и ништа у ери лажне глобализације, како не бисмо доживели трагичну судбину Космета, ако интелектуалци као властодршци прећуте неправду која се наноси читавој нацији. Као што је НАТО агресија претходила тзв. не-зависности Косова и Метохије, на рачун кршења свих међународних конвенција, без преседана и урушавања кредибилитета УН-а као међународне институције, не само Србију и Балкан, већ и друге делове света очекују још горе ствари од америчке неоколонијалне империје ако им се светска разумна интелигенција не супротстави новим покретом за живот без било ког облика рата на овој планети. Управо то покушава да учини аутор ове књиге Михајло Макић, који без пристрастности истражује све што је везано за дешавања око Косова и Метохије на крају XX и почетку XXI века, наводећи најзначајније аутентичне документе уз правна тумачења и са „Предлогом за почетак дипломатске офанзиве“. Зато му треба подршка читаве нације, да не би био усамљен у овој својој хуманој и часној намери. Подржимо га од срца сви, будимо јединствени и само тако можемо победити зло у циљу нашег спасења.

У Врбовцу,
на Преображење 2021. године

Станислав Ц. Којић, професор

ТАЈНА ШИФРА С/1999/648 У РЕЗОЛУЦИЈИ 12-44 СБ УН-
ПОДМЕТАЊЕ И ПОСЛЕДИЦЕ ЊЕНЕ ПРИМЕНЕ

*Није питање, хоћемо ли или нећемо да бранимо Косово,
него хоћемо ли или нећемо да постојимо...
Српски кнез Лазар.*

Сви желе мир, а мира никад мање и у нашим душама и у целом свету. Проћи ће све, али душа, образ и оно што је добро остаје заувек.

Патријарх Павле.

Косово и Метохија није само земља и колевка српска, већ је Храм небески и највећи што Срби имају !

Аутор књиге (историјског уџбеника) **Тајна шифра „С/1999/648“ у Резолуцији 12-44 СБ УН- подметање и последице њене примене**, Михајло Т. Макић, дипломирани правник, судија у пензији написао је историјску студију, не на основу личног става и размишљања, него на основу докумената и књига до којих је дошао, прикупљајући их годи- нама.

Лажи и преваре, белосветских политичара покушавали су на разне начине да нам одузму нашу Свету земљу.

Нису успели и неће успети јер Косово и Метохија је део нас и зато се никада нећемо одрћи њега, а и оно нас. Како време пролази од безљудског, злотворског напада НАТО, 1999. године на Србију и поред свих покушаја преваре Косово и Метохија је остало наше.

Михајло Т. Макић открива многе преваре, попут малог броја, политиколога и научних радника у Србији и свету, који ће више гово- рити о истини и правди, након прочитаног овог ремек дела.

Узалуд су белосветски преваранти покушавали да сакрију истину, јер они не знају, да не постоји ништа свето, што се може сакрити или тајна која се не може открити.

Њих је разоткрио и разоткрива у историјском уџбенику Тајна шифра „С/1999/648“ у Резолуцији 12-44 СБ УН- подметање и последице њене примене, Михајло Т. Макић.

Србија данас није сама, има много више пријатеља него што је имала 1999. године.

Нашу Свету земљу не бранимо само ми, ту је првенствено у Савету безбедности ОУН: Руска Федерација, Кина, итд.

Не брани Руска Федерација Косово и Метохију само због нас, него поред осталог и због себе, своје имовине - поклон кнеза Лазара, како је записано: *„дође мени мој драги брат челник Муса са својим синовима Степаном и Лазаром, они су ме молили да од своје области дају прилог манастиру-монасима Светог Великомученика Христовог Пантелејмона: село Угљаре, названо Горњи Закут, и његов заселак Трнаву, цркву Св. Николе са засеком, и заселак с оне стране Лаба, Горњи Луковик с међама и његовим правима, и с воденицама, и са*

бро- довима, и с пољима¹⁾. Што су та села имала од првих господара, то потврдих и ја, и записах та села да њих има руски манастир Св. Па- телејмон заувек, за мој помен мога брата Мусе, и моје сетре Драгане и њених синова...’’²⁾

Узалудни су покушаји да поједини политичари тзв. Косова убеде светску јавност да Русија мења став о Косову и Метохији, то је сада њихова пуста жеља. Русија мало коментарише све провокације, она се ослања на међународно право и Резолуцију 12-44 СБ ОУН.

Данас, многи у свету увиђају неправду учињену Србији, тако је финска професорка некадашњи функционер финских социјалиста Пикро Турпеинен, уздрмала свет изјавом да је над Србима извршен геноцид!

НАТО је уцењивао Србију од 1992. године да би је затим бом- бардовао.

Српска реч мора да се чује.

Над Србима је током прошлог века извршен геноцид, а лажне оптужбе да су чинили злочине у време распада Југославије део су кам- пање великих сила како би оправдале своје освајачке циљеве изјавила је професорка Пикро Турпеинен^{171 172 173}).

Посебно је нагласила, на позив председника СРЈ Слободана Милошевића послат је „стручни” тим који је утврдио околности стра- дања појединаца у селу Рачак. Финско Министарство спољних по- слова је из неког разлога именовало Хелену Ранту која није била компетентна да утврди све чињенице.

Њена обавеза је у ствари била да проучи аутопсијске извештаје које су сачинили патолози, али ни то није урадила. Уместо тога, она је рекла оно што јој је инсистирано да каже од финског и немачког ми- нистарства спољних послова, нагласила је Турпеинен.

Према њеним речима, Рачак је направљен јер су САД, Немачка са другим земаљама планирале да окупирају целу СРЈ, што тадашњи председник Слободан Милошевић, није прихватио.

Подсећајући да су земље, чланице НАТО, предходно економ- ским санкцијама већ уцењивале С. Р. Југославију од 1992. године.

---

¹⁷¹ Подујево, око реке Лаб

¹⁷² Црква Св. Великомученица Марина-Огњена Марија у селу Миличи, општина Деспотовач 1381/82. Године, манастиру-монасима Светог Великомученика Христовог Пантелејмона, повеља се чува под бројем 55.

¹⁷³ Турпеинен била је стручни сарадник у Комисији за испитивање тортуре и кршења људских права Савета Европе. Најавила је да ће њена наредна књига бити „историјологауства и ге- ноцида над Србима, како током Другог светског рата, тако и у време ратова деведесетих и НАТО окупације Косова и Метохије”.

Ме-ђутим, земља је опстала. Зато државе НАТО нису више виделе алтер-нативу у свом плану, осим да физички освоје простор бомбардовањем.

САД су хтеле да изграде војну базу на Косову и Метохији, и то су урадили.

Данас има пуно научних доказа и књига које преносе истину, али преовлађује пропаганда медија НАТО, која је стигла и у филмску индустрију, литературу и спорт, рекла је Турпеинен. Србима је потребно да се чује њихова страна, кроз филмове попут филма о Јасеновацу или наступима угледних личности као што је нобеловац Петар Ханке, идр. Никада није касно да се истина докаже, закључила Турпеинен.

Посланик Бундестага из Алтернативе за Немачку (АфД) Јенс Кестнер изјавио је „да време да признамо да је мисија „Косово“ пропала и да је Косово једна неуспешна држава, без обзира на сву финансијску, војну и професионалну подршку међународне заједнице.

Свако даље настојање да се од Косова направи функционална демократска држава је узалудан посао, како би Енглези рекли, шибање мртвог коња - рекао је Кестнер у Бундестагу¹⁷⁴) током расправе о предлогу Савезне владе о наставку учешћа немачког Бундесвера у мисији КФОР-а.

Ми, дакле, нисмо протекле две деценије подржавали жељу за самосталношћу Албанаца на тзв. Косову, већ државотворни пројекат стварања такозване Велике Албаније.

Да ли Немачка жели да у историји остане забележена као земља која је учествовала у противправном и насилном отимању територије од једне независне државе како би се та територија припојила некој другој држави - запитав је Кестнер, нагласивши да “Немачка спречава реинтеграцију Косова у Србију, која је демократска држава и у којој би Албанци уживали сва права и највећу аутономију, а подржава једну неуспелу псеудодржаву у којој су Срби у протекле две деценије били жртве најмонструознијих злочина и до данас живе у изолованим енклавама препуштени на милост и немилост албанским шовинистима.

Нема већег града у Европи у којем не постоји организована криминална група која потиче са Хосова, рекао је Кестнер и подсетио даје од 1999. године минирано, спаљено и оштећено 147 цркава и ма-настира СПЦ на Хосову.

---

¹⁷⁴ Јенс Кестнер служио је 1999. и 2002. год. на тзв. Косову код Ораховца у саставу КФОР-а.

Били смо инспирисани да чинимо нешто добро и делимо правду становништву. Сви су увек давали све од себе. Били смо убеђени да су наши представници поступају политички мудро и добро, те у корист мисије. Где стојимо сада после 20 година, после 20 година ХФОР-а, запитао је Хестнер. Данас знамо даје све почело политичком лажи, казао је Хестнер и подсетио на речи генерала Харфа на граничном прелазу Морина команданту српских снага када је издао ултима-тум и временско ограничење од 30 минута, да се повуче или ће бити уништена његова војска”.

Власти тзв. Косова покушавају да реализују сан британског генерала Ентони Велча¹⁷⁵, из 2006. године. Нажалост улога Британаца у кризи на Косову и Метохији настављена је и после завршетка сукоба. Евидентна је и њихова улога у претварању тзв. Косовског заштитног корпуса у тзв. Војску Косова. Школовали су кадрове тзв. Војска Косова у Великој Британији. Британци иду толико далеко да су довеле на КиМ скоро батаљон специјалних снага тзв. Гурке¹⁷⁶ и зато се очекује неки нови хаос.

Долазак неколико стотина војника тзв. „гурке” на КиМ има везу са новим инцидентима, јер где они дођу ту настане хаос.

Припадници КФОР-а нису ништа учинили да се реализује Резолуција СБ ОУН 12-44, не поштује се Бриселски споразум, иде тихо наоружавање тзв. Војске Косова, а свака вежба НАТО на КиМ завршава се тако што део технике оставе.

Србија треба да рачуна на Русију и да нема решења Косова и Метохије без Русије, јер она посматра искључиво у равни проналажења решења између Београда и Приштине, без наметања било каквих шема. Решење може бити нађено само као резултат дуготрајних преговора и компромиса. И, што је најважније - с полазним координатама у међународном праву. У овом случају то је Резолуција 12-44 СБ ОУН. Јер коначно решење глобалног питања доноси СБ ОУН. Русија није била јавно против тога да се преговори пренесу у Брисел, јер је то тражио Београд (што је велика грешка), подржали су то и покушавали да нам помогнему, али су незадовољство и критику изражавали отворено, укључујући и то

---

¹⁷⁵ Један од твораца ове идеје мале професионалне воске био је британски генерал Ентони Велч, који је радио у сектору безбедности на тзв. Косову. Створене су безбедносне снаге тзв. Косова око 2500 људи., настале од припадника Косовског заштитног корпуса, који је настао после трансформације ОВК 2000. године.

¹⁷⁶ Гурке су народ из Непала, који су своје име узели по светом хинду ратника из 8. века Гуру Горакнат. Британци су из регрутовали гурке у своју колонијалну војску због тога што су били храбри и дисциплиновани ратници.

што нису реализовани споразуми који су од принципелне важности за Србију.

Запад увелико жели да Русија оде с Балкана и да све земље, међу којима је и Србија, уђу у НАТО, а желе увелико јер би НАТО оправдао сва своја зверства у Србији.

Српски народ је историјски народ јер се пет пута у двадесетом веку борио за свој физички опстанак.

Ниједан народ на Балкану и Европи није толико пропатио као српски народ, а ни један аутор није боље и детаљније обрадио-документовао све преваре и подметања Србији, као што је дипломирани правник, судија у пензији Михајло Т. Макић документовао у књизи - историјски уџбеник **Тајна шифра „С/1999/648“ у Резолуцији 12-44 СБ УН- подметање и последице њене примене.**

25. новембра 2021. године

Велибор П. Стевић, доктор војних наука, почасни професор Тамбовског државног универзитета имена „Гаврила Романовича Державина“ из Тамбова, Руска Федерација

САДРЖАЈ

ПРЕДГОВОР

„СВЕ ЈЕ КОЛО“ /5

Увод /23

I АМЕРИКА КАО СВЕТСКИ ЖАНДАРМ

1. Тајни споразум САД, Ватикана и Немачке о уништењу православља /29
2. Трилатерална комисија је учествовала у растурању СФР Југославије /30
  3. Шта хоће Америка? /31
  4. Југославија, мир, рат, распад /33
5. Албански терористи убили више особа на Косову и Метохији од легалних снага СР Југославије пре оружане агресије НАТО-а на СР Југославију /34
6. Србија кажњена јер је пружила отпор неолибералном капитализму /35
7. Албански терористи пред очима НАТО војника убијају Србе /35
  8. Америка као геноцидна творевина /37

II МЕДИЈСКИ ЗЛОЧИНАЧКИ РАТ ПРОТИВ СРПСКОГ НАРОДА

1. Четврти светски рат против Србије /39
2. Интелектуалци су постали пси чувари властодржаца /42
  3. „Србија мора умрети“ /43
  4. Антологија антисрпства Жак Ширак /45
  5. Мартин Перен уредник „Њу Рипаблик“ тражи да се на Србију баци нуклеарка /48
  6. Мрежни рат против Срба /51
  7. Појам мрежног рата /53
  8. Финансирање глобалних мрежа /54
  9. Пентагон изградио сигурну кућу у Врању 54
  10. Медијски мрежни рат против Србије /55
  11. Медији за информативни рат /56

III ТЕРОРИСТИЧКЕ АКЦИЈЕ АЛБАНАЦА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ 1998/99.

1. Злочини над Србима у Клечки /58
2. Сведочење терористе Бекима Мазрекуа /61
3. Терористички напади у Штимљу, Приштини, Глоговцу, Подујеву, Урошевцу... /61
4. Масакр у селу Рачак подметнут од стране Запада-повод за оружану агресију НАТО савеза на СР Југославију /63

IV. ВИШЕВЕКОВНА ТАПИЈА СРБИЈЕ НА КОСОВО И МЕТОХИЈУ ПРОТИВ ЛАЖИ АМЕРИЧКЕ ДИПЛОМАТИЈЕ

1. Проф. др Панајотис Г. Харитос:
Србија има тапију на Косово и Метохију /70
2. Уговор из Букурешта (од 10. августа 1913.) /71
3. Тероризам на Косову и Метохији и успостављање реда / 72
4. Начела и услови за дипломатски скуп у Рамбујеу /74
5. Алиби дипломатија у Рамбујеу /75
6. Анекс Б Споразума /77
7. Превара почињена против СР Југославије /80
8. Србија може ускратити цивилно и војно присуство УН на Косову и Метохији /82
9. Дипломатске активности за време оружане агресије НАТО -а на СР Југославију /85
10. Француски амбасадор Ален Дежаме у УН креће у криминалну акцију /85
11. „Косово - праведни рат за стварање мафијашке државе“ /88

V. НАТО САВЕЗ ПОКУШАО ДА УНИШТИ СРПСКИ НАРОД

1. Генерал Небојша Павковић
НЕ БОЈИМО СЕ НИКАКВЕ СИЛЕ /95
2. НАТО авијација добила наређење уништити живот у Србији /98
3. НАТО-вци долазе - Срби одлазе /99
4. Терористи УЧК у присуству КФОР-а и УНМИКА-а пале и руше српске куће /100
5. Терористи враћају КФОР-у неисправно оружје /101
6. Српска Православна Црква и „Српски покрет отпора“ штите српски народ на Косову и Метохији /102
7. Дипломатска победа Милошевића /105
8. Тачи и Харадинај постају политичари /111

VI. СРПСКИ НАРОД НЕ ДА ГЕНЕРАЛЕ

1. Генерал Владимир Лазаревић
ЗАР ЈЕ ЗЛОЧИН БРАНИТИ ОТАЏИНУ /113
2. Срби су поручили - не дамо те команданте! /114
3. Христe Боже! /115
4. Говорила мајка: Крени, сине! /116
5. Имамо само душу /117
6. Српска стратегија „4 М“ и јуначка команда „За мном!“ /118
7. Значај РЕЗОЛУЦИЈЕ 1244 СБ УН /119
8. Нисмо ратовали већ смо бранили ОТАЏИНУ /120
9. Срби имају тапију на Косово и Метохију /122

10. Изјава генерала Небојше Павковића годину дана после оружане агресије НАТО савеза на СР Југославију /122
11. Јуначки гест Срба на Косову и Метохији /123
12. Поштовати међународно ратно право и Женевску конвенцију /124

VII. НАТО ПОВРЕДИО МЕЂУНАРОДНО ПРАВО

1. Последице погрешне примене РЕЗОЛУЦИЈЕ 1244 СБ УН (од стране Привремене управе мисије УН на Косову и Метохији - УНМИК) /125
2. Најважније директне последице - хронолошки преглед /126
3. Оружаном агресијом на СР Југославију НАТО савез повредио преко сто међународних конвенција и закона /127
4. Повреде међународног и домаћег права и конвенција /128

VIII. СТРАНЦИ КОЈИ СУ БРАНИЛИ СРПСКИ НАРОД

1. НАТО на Балкану - гласови отпора /132
2. Косово - рат се води због рудног богатства /133
3. Напад на кинеску амбасаду („Хуманитарни“ удари НАТО савеза) /134
4. Борба да се НАТО доведе на оптуженичку клупу за ратне злочине /135
  5. Странци који су веровали у Србе /137
  6. Нису имали ништа, хтели су да нам дају све /137
  7. Добро се добрим враћа - кат тад /138
  8. Владимир Владимирович Путин:
МОЈА БИТКА ЗА КОСОВО /139
  9. Путиново право вета /142

IX. НЕПРАВДЕ НАНЕТЕ СРПСКОМ НАРОДУ

1. Велика зла и неправде Југославији /144
2. Терористички карактер оружане агресије НАТО савеза на СР Југославију /147
  3. Од НАТО агресије до Хашког трибунала /150
  4. Закулисне игре злогласног Бернара Кушнера /151
    5. Бриселски споразум /153
    6. Срамна одлука Уставног суда Србије /157

X. НАТО САВЕЗ КАО ЗЛОЧИНАЧКА ОРГАНИЗАЦИЈА

1. Ратни злочини НАТО-а /159
2. Операција коју је НАТО увежбавао 40 година /161
  3. Интоксикација /161
  4. Бинелова г р е ш к а /163

XI. РЕЗОЛУЦИЈА 1244 СБ УБ ГАРАНТ СУВЕРЕНИТЕТА И ТЕРИТОРИЈАЛНОГ ИНТЕГРИТЕТА СРБИЈЕ

1. Косово и Метохија је обавеза сваког Србина //164

2. Напредујемо полако: Прошле недеље је убијено 7-оро а ове недеље 4-оро људи /164
3. РЕЗОЛУЦИЈА 1244 кључ мира у Европи /166
4. Конференција у Рамбујеу се није одржала /166
5. Рамбује - припрема за оружану агресију на СР Југославију /169
  6. Рамбује - закулисане радње /172
7. Оквир за Косово и Метохију је Устав Србије и РЕЗОЛУЦИЈА 1244 СБ УН /174
8. Људски губици и ратна штета као последица оружане агресије НАТО савеза /175
9. РЕЗОЛУЦИЈОМ 1244 СБ УН окончана оружана агресија НАТО савеза на СР Југославију /176
10. Зашто је РЕЗОЛУЦИЈА 1244 СБ УН гурнута у страну? /177

ХП. ПРЕДЛОЗИ ЗА СПРОВОЂЕЊЕ РЕЗОЛУЦИЈЕ 1244 СБ УН

Време је за почетак дипломатске офанзиве /180
 Злочини над Србима на Косову и Метохији
 од доласка КФОРА и УНМИКА /184

ОЧЕКУЈЕМ ДА ПРЕДЛОГ ЈАВНО ПОДРЖЕ /189

ПРИЛОЗИ

- РЕЗОЛУЦИЈА 1160 (1998) /191
 РЕЗОЛУЦИЈА 1199 (1998) /197
 Договор Милошевић - Холбрук /203
 Споразум о Мисији ОЕБС-а за верификацију на Космету /206
 РЕЗОЛУЦИЈА 1203 (1998) /212
 Принципи Контакт групе из Лондона /217
 Рамбује, ИЗВОДИ /222
 Договор Милошевић - Ахтисари - Черномирдин /223
 Фотографија текста на енглеском језику са прилогом француског амбасадора Алена Дежамеја од 4. јуна 1999. године; Превод судског тумача Јелене Антић-Лазич из Јагодине, писма и прилога од 4. јуна 1999. године сталног представника Француске у УН Алена Дежамеја упућено генералном секретару /226, 227, 228
 Војнотехнички споразум /229

РЕЗОЛУЦИЈА 1244 (1999) /237

Willy Wimmer /247

РЕЗОЛУЦИЈА 1345 (2001) /250

Литература /254

Белешка о аутору /257

ПОГОВОРИ, УТИСЦИ ЧИТАОЦА, МИШЉЕЊА О КЊИЗИ

Никола Китаровић /259

Дракча Илић /260

Раичић Родољуб /263

Светислав Ц. Којић, Ниједна тајна није бескрајна /265

Велибор П. Стевић

Тајна шифра С/1999/648 у Резолуцији 12-44 СБ УН

- подметање и последице њене примене /270

Издавач ЛЕСТВЕ

e-mail: lestvesrpske@ptt.rs / lestvesrbske@gmail.com
www.lestvesrpske.co.rs

Косовска Митровица / За издавача Зоран Ђорђевић

Рецензенти: Божидар Митровић, доктор правних наука,
Велибор П. Стевић, доктор војних наука, Станислав Којић, професор

Техничко уређење ДИГИТАЛПРИНТ Косовска Митровица
Штампа СБЕН Ниш / Тираж 200

ISBN 978-86-88917-39-1

СР - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
341.123"1999"

355.48(497.115)"1998/1999"

323(497.115)"1999"

355.4(497.1-651.2)"1999"

МАКИЋ, Михајло Т., 1953-

Тајна шифра „С/1999/648“ у Резолуцији 1244 СБ УН :

подметање и последице њене примене / Михајло Т. Макић.

- Косовска Митровица : Лестве, 2022 (Ниш : Свен).

- 282 стр. ; 24 см. - (Библиотека: Мостобран ; књ. 8)

На насл. стр. година издавања: 7530.

- Ауторова слика.

- Тираж 200.

- Стр. 5-21: «Све је коло» / Божидар Митровић.

- Белешка о аутору: стр. 257-258.

- Стр. 259-262: Утисци читаоца / Дракча Илић.

- Стр. 263-264: Коментар-мишљење о књизи аутора Макић Т. Михајла /

Раичић Родољуб.

- Стр. 265-269: Ниједнатајнаније бескрајна/ Станислав Ц. Којић.

- Стр. 270-274: [Поговор] / Велибор П. Стевић.

- Напомене и библиографске референце уз текст.

- Библиографија: стр. 254-256.

ISBN 978-86-88917-39-1

а) Резолуција Савета безбедности Уједињених нација 1244. 1999

б) Косовско питање -- 1999

в) Косово и Метохја -- Војна историја -- 1998-1999

г) Југославија (СР) -- НАТО агресија -- 1999

COBISS.SR-ID 66285833